নগংচিয়ান

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

ত্ৰয়োদশ সংখ্যা ইং ২০০০-২০০১

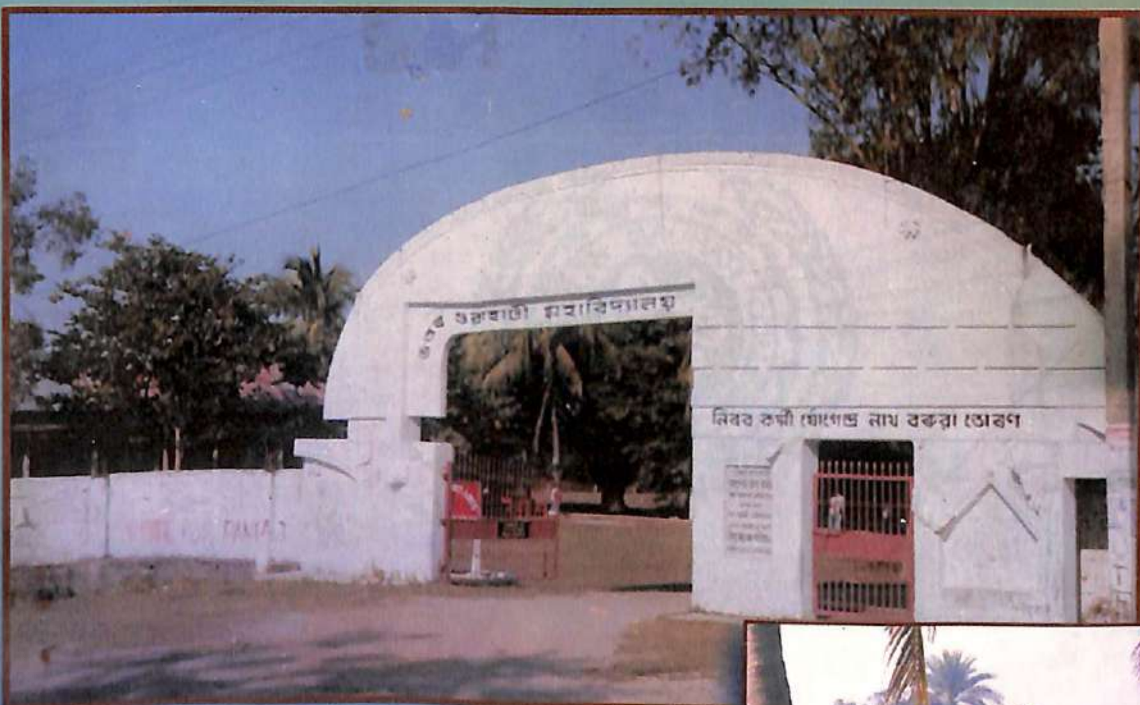

সম্পাদক ঃ বিৰাজ কুমাৰ বৰা

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

নগ'চিয়ান

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী

ত্ৰয়োদশ সংখ্যা

২০০০-২০০১

সম্পাদক

শ্ৰীবিৰাজ কুমাৰ বৰা

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ

শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা

উপসভাপতি ঃ

প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ কাকতি

তত্ত্বাবধায়ক ঃ

অধ্যাপক ড° ভৃগুমোহন গোস্বামী
অধ্যাপক তাৰিণী কান্ত হালৈ
আলোচনী সম্পাদক শ্ৰীবিৰাজ কুমাৰ বৰা

সদস্য ঃ

প্ৰদীপ দাস
যুগব্ৰত দাস
সমীন বেজবৰুৱা
গিৰিন্দ্ৰ নাথ

আলোকচিত্ৰ ঃ

দিগন্ত বৰদলৈ

মুদ্ৰণ ঃ

উত্তৰ গুৱাহাটী ছপাশাল

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ

অধ্যক্ষ শ্ৰীধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা
অধ্যাপক ড° ভৃগু মোহন গোস্বামী
অধ্যাপক শ্ৰীঅনুপম ঠাকুৰীয়া
অধ্যাপক শ্ৰীতাৰিণীকান্ত হালৈ
অধ্যাপক শ্ৰীযতীন্দ্ৰ চৌধুৰী
অধ্যাপিকা শ্ৰীমালসী বৰুৱা
অধ্যাপিকা শ্ৰীবনিমা তালুকদাৰ

ধৰ্মেন্দ্ৰ, বাদল, দীপাঙ্কৰ, নন্ম, নিতু, মেঘজ্যোতি, শিবীন্দ্ৰ, ডেইজী, কবিতা, কমলেশ্বৰ, তনুজা, ৰাধা, অমল, সুমন, বকুল, কাকুমনি আৰু লতালৈ।

প্ৰিয় সম্পাদক,

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপাত্ৰ নাগ'চিয়ানৰ ত্ৰয়োদশ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি জানিব পাৰি সুখী হৈছো। আশা ৰাখিছো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ ভিন্ন চিন্তাধাৰা মুখপত্ৰখনৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ হৈ সমাজ জীৱনক উপকৃত কৰাৰ লগতে ছাত্ৰ সমাজৰ বৌদ্ধিক বিকাশতো সহায় কৰিব।

হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা

বিধায়ক, জালুকবাৰী বিধানসভা সমষ্টি

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

সম্পাদকীয়

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০০০-২০০১ বৰ্ষৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে দায়িত্বগ্ৰহণ কৰি মই মোৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰি আগবঢ়িছো। সম্পাদয়কীয়ৰ গুৰুদায়িত্ব নিয়াৰিকৈ পালন কৰাটো বৰ জটিল বুলি ধাৰণা হৈছে। কিয়নো পূৰ্বতে ভবাৰ দৰে এই দায়িত্ব ইমান সহজ সাধ্য নহয়। এখন সুন্দৰ আলোচনী উলিয়াবলৈ নিজৰ মনটোক প্ৰস্তুত কৰি লোৱাৰ লগতে সাহস, ধৈৰ্য্য একনিষ্ঠতা নিজৰ কৰ্মপটুতা নৈপুন্যতা আৰু সাহিত্যৰ বিশ্লেষাত্মক জ্ঞান আৰু তৎপৰতাৰ প্ৰয়োজন বুলি ভাবো। এই সকলোবোৰ দিশৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখি আলোচনীখনি উলিয়াবলৈ কামত আগবঢ়া হ'ল। সম্পাদনাৰ কামত আগবঢ়াৰ লগে লগে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা উন্নত মানৰ লিখনী আহ্বান কৰা হ'ল যদিও যথেষ্ট সংখ্যক লিখনী উপযুক্ত বুলি বিবেচিত নোহোৱাত সংগৃহীত লিখনী সমূহৰ পৰাই নিৰ্ব্বাচন কৰিব লগা হ'ল। সেয়ে আলোচনী প্ৰকাশ কৰাত যথেষ্ট পলম হ'ল। ইয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী মহোদয় মহোদয়া সকলৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনোৱা হ'ল।

আলোচনী এখনৰ উদ্দেশ্য - এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সকলো ধৰণৰ উৎকৰ্ষ বিকাশৰ প্ৰতীক স্বৰূপ এখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ আলোচনী। আলোচনী খনৰ জৰিয়তে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ সামগ্ৰিক এখন মানচিত্ৰ পৰিস্ফুট হৈ পৰে। তাৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে নিজৰ মানসিক বিকাশ সাধনত তথা সাহিত্য, ক'লা-সংস্কৃতি বিকাশৰ সুবিধা পাব পাৰে।

আলোচনী এখনে ব্যক্তিৰ মনত উদয় হোৱা কবিতা, গল্প, প্ৰবন্ধ আৰু অন্যান্য বিষয়ৰ অনুভূতিবোৰ সাহিত্য সৃষ্টিৰে প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়। মহাবিদ্যালয় সমুহৰ প্ৰকাশিত আলোচনী সমূহেই সাহিত্যিক সৃষ্টিৰ মুল বুনিয়াদ বুলি ক'ব পাৰি। মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা মহাবিদ্যালয়লৈকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰ পৰা সু-সাহিত্যিক সৃষ্টিৰ প্ৰাথমিক স্তৰ হ'ল বিদ্যালয় সমূহৰ প্ৰকাশিত আলোচনী সমূহ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক ইয়ে সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণা যোগায়। আলোচনী এখন সৃষ্টিশীল মনৰ ভাৱ প্ৰকাশৰ এক আলম বা মাধ্যম আলোচনীৰ জৰিয়তে সময়ত এক সুপ্ত প্ৰতিভা বিকশিত কৰাত সহায়ক হৈ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত এক বিশাল ক্ষেত্ৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰে। সেয়ে শিক্ষানুষ্ঠানৰ বাবে আলোচনী এখন প্ৰকাশ কৰা নিতান্তই প্ৰয়োজন।

বৰ্ত্তমান দেশত দেখা দিয়া ভয়ানক নিবনুৱা সমস্যাই অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত এক নৈৰাশ্যৰ ভাবে আচন্ন কৰি তুলিছে। উচ্চ শিক্ষিত যুৱক-যুৱতী সকলে নিবনুৱা হৈ ঘৰতে বহি

থাকি দিশহাৰা হৈ ভ্ৰান্ত পথেৰে আগবাঢ়িবলৈ প্ৰয়াশ কৰিছে। বহুত যুৱক-যুৱতী বিপথে পৰিচালিত হৈ দেশ জাতিৰ তথা নিজৰ সৰ্বনাশ কৰিছে। যাৰ ফলত দেশখন এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতলৈ গতি কৰিবলৈ লৈছে। নিৰাশাৰ ক'লা ডাৱৰে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যতবোৰ অন্ধকাৰছন্ন কৰি তুলিছে । অনিশ্চিত ভৱিষ্যতৰ আশংকাত জনজীৱন বিপন্ন হবলৈ ধৰিছে। ভয় আৰু শংকাৰ মাজত দিন-ৰাতি আতিবাহিত কৰিব লগা হৈছে।

ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে এয়া শুভলক্ষন নহয়। সেয়ে প্ৰতিজন নাগৰিকে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে চিন্তা কৰিবৰ হ'ল। আজি উঠি অহা যুৱক-যুৱতী সকলে নিজৰ সংবিবেকৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন গঢ় দিবৰ বাবে সাহসেৰে অগ্ৰসৰ হৈ সৎপথেৰে আগবাঢ়ি নিজ কৰ্ম পন্থা নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি জীৱন যুঁজত আগবাঢ়ক তেতিয়াহে দেশৰ, দহৰ আৰু জাতিৰ উন্নতি হ'ব। কুটিৰ শিল্প, ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ, কৃষি, শিল্প-বাণিজ্য আদি বিষয়ৰ ওপৰত মনোনিবেশ কৰি আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ চেষ্টা কৰক। ফলত দেশৰ উন্নতি, জাতিৰ উন্নতি আৰু নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন সুখৰ হৈ দেশ প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়িবলৈ সক্ষম হ'ব।

শেষত নগ'চিয়ানখনি প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অৰিহণা যোগোৱা সমূহ লেখক লেখিকালৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো। ইয়াৰ উপৰিও নগ'চিয়ানখন প্ৰকাশ কৰাত বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ দিয়া তথা সকলো ফালৰ পৰা সহায় আগবঢ়োৱা অধ্যক্ষ ধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা, তত্ত্বাবধায়ক অধ্যাপক ড° ভৃগুমোহন গোস্বামী ছাৰ, তত্ত্বাবধায়ক অধ্যাপক তাৰিণী কান্ত হাঁলৈ ছাৰ, অধ্যাপক প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ কাকতি ছাৰ, যতীন্দ্ৰ চৌধুৰী ছাৰ, অনুপম ঠাকুৰিয়া ছাৰ বুলেন কাকতি ছাৰ, অধ্যাপিকা বণিমা বাইদেউ, মালসি বাইদেউ আৰু ৰুণুমী বাইদেউক মোৰ শ্ৰদ্ধা ভ ৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। নগ'চিয়ানখন প্ৰকাশত উৎসাহ আৰু প্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ লগৰ, গিৰিন্দ্ৰ, প্ৰদীপ, যুগব্ৰত, সমীন, অমল, ৰাধা, লতা, বেলি, ৰেখা, নীলাক্ষি আৰু জিমলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

আকৌ এবাৰ অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ প্ৰতি ক্ষমা বিচাৰি আৰু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত আৰু অধিক উন্নতি কামনা কৰি মোৰ সম্পাদকীয়ৰ সামৰণি মাৰিলো।

- বিৰাজ কুমাৰ বৰা

কৰ্তব্যৰত অৱস্থাত অধ্যক্ষ

শ্ৰীধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা

সূচীপত্ৰ

চিন্তাশিল্প পৃষ্ঠা নং

১। জনগোষ্ঠীৰ ধাৰণা আৰু উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ জনগোষ্ঠীৰ চমু আভাষ 1 - 3
- টিকেন্দ্ৰজিৎ শৰ্মা

২। নাৰায়ন বেজবৰুৱা - কলিৰ ভীষ্ম মই 4 - 6
- দিগন্ত বৰদলৈ

৩। অন্তৰাগ ঃ বিষয়বস্তু আৰু অধ্যয়ন 7 - 10
- ৰুমা গগৈ

৪। জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি 11 - 13
- নিপামনি শইকীয়া

৫। চৰিত্ৰ 14 - 16
- মৰমী দাস

৬। এক আবদ্ধ অনুভূতি 17 - 19
- দিপাংকৰ ভট্টাচাৰ্য্য

৭। লোক বিশ্বাসত অসমীয়া সমাজ 20 - 22
- নিলাক্ষী কাকতি

৮। অসমীৰ বুকুৰ পৰা মনৰ ৰাজ্যলৈ 23 - 24
- জিণ্টি শইকীয়া

কথাশিল্প

১। সংগ্ৰাম জীৱনৰ আন এটি নাম 25 - 28
- বিৰাজ কুমাৰ বৰা

২। জোনাকৰ পিছতেই আহে অমাৱশ্যা 29 - 33
- জোণমণি কলিতা

৩। ভয়ংকৰ প্ৰাণীৰ মৃত আৰু জীবিত অৱস্থা 34 - 35
- বৰ্ণালী কলিতা

৪। অপেক্ষা 36 - 37
- সংগীতা বৰা

৫। দুধাৰী অশ্ৰু 38 - 40
- মৌচুমী বৰা

৬। অভিশপ্ত প্ৰেম 41 - 43
- বৰ্ণালী দাস

কবি শিল্প

১। ভগ্নাংশ - ৰুপুমী দেৱী 44
২। আশংকা - বণিমা তালুকদাৰ 44
৩। মোৰ বুকুৰ খোলা দুৱাৰেদি - বিক্ৰম বড়ো 45
৪। বিপ্লৱ - অজিত দাস 45
৫। তোমাৰ পৰশত - দিপ্তী বৈশ্য 46
৬। মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিছো - ৰিতুমণি শইকীয়া 46
৭। অচিনাকি - নমিতা দাস 47
৮। কাকোৱেই কব নোৱাৰি - গিৰিন্দ্ৰ নাথ 47
৯। সপোন - ৰাজীৱ বৰা 48
১০। দুটা চিত্ৰ - মৃদুল বৈশ্য 48
১১। তুমি - অজয় ডেকা 49
১২। সাগৰতৰা- ধীৰাজ কাকতি 49
১৩। তাইৰ ঠিকনা উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় - কন্দৰ্প দাস 50
১৪। পৰাজয়ে মোৰ জীৱন সৌন্দৰ্য্য - পাপৰি বৰগোহাঁই 50
১৫। তুমি আহিছিলা - লক্ষী দাস 51
১৬। তোমাৰ প্ৰেম - বিৰাজ কুমাৰ বৰা 51
১৭। যি মোৰ একান্ত নিজা - অমল বৰা 52

English Section :

1. Report of the Principal/Secretary 43 - 58
- Dhirendra Nath Kalita

2. Darrang Ratna Atul Ch. Barua 60 - 62
- Dr. Bhrigu Mohan Goswami

3. Mass Media in India since past decades 63 - 66
- Bhairab Ch. Sharmah

4. Economic liberation in the Indian context 67 - 69
- Anupam Thakuria

5. Predicting Earthquake 70 - 73
- B. Kakati

6. Barriers and sensibility on gender education in indian Society 74 - 75
- Rama Kanta Baruah

7. Noble prize 2001 /Bose Einstein Condensation 76 - 80
- Chandan Kr. Nath.

8. Prof. Satyendra Nath Sarma 81 - 82
- Rekha Hazarika

9. About a platform for the Juveniles 83 - 86
- Swarnali Sharma

10. Eleventh september 2001 87
- Binita Sharma

11. List of the teaching offce & library staff 88 - 89

12. List of members of special body N.G. College 97-01 90

13. Photo Sampadana Samity 91

প্ৰতিবেদন চ'ৰা 92

১। আলোচনী সম্পাদক 93
২। উপ-সভাপতি সম্পাদক 94 - 96
৩। সাধাৰণ সম্পাদক 97
৪। সহ-সাধাৰণ সম্পাদক 98
৫। সমাজসেৱা 99
৬। সাংস্কৃতিক 100
৭। লঘুখেল 101
৮। আন্তঃখেল 102
৯। তৰ্ক 103
১০। ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা 104
১১। ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

জনগোষ্ঠী [Ethnic Group]ৰ ধাৰণা আৰু উত্তৰ পূৰ্ব্বাঞ্চলৰ জনগোষ্ঠীৰ চমু আভাষ

- শ্ৰীটিকেন্দ্ৰজিৎ শৰ্মা
জেষ্ঠ প্ৰবক্তা, নৃতত্ব বিভাগ

জনগোষ্ঠী (Ethnic Group) বা মানৱগোষ্ঠী শব্দটো বহুক্ষেত্ৰত জনজাতি, প্ৰজাতি বা মানৱ সম্প্ৰদায় আদি শব্দৰ লগত সমঅৰ্থক হৈ পৰা দেখা যায়। প্ৰকৃতাৰ্থত, সমাজবিজ্ঞানীসকলৰ বা নৃতাত্ত্বিক সকলৰ ধাৰণাৰে ইয়াৰ প্ৰতিটো শব্দৰে অৰ্থ বেলেগ বেলেগ। অৱশ্যে সৰ্ব-সাধাৰণৰ চকুত এই ধাৰণা (Concept) কেইটাৰ পাৰ্থক্য সহজে ধৰা পৰা টান। যি কি নহওঁক, আমি এই নিবন্ধত জনগোষ্ঠী বা মানৱগোষ্ঠী বুলিলে কাক বুজা যায় আলোচনা কৰিম।

অভিধানিক অৰ্থ অনুযায়ী জনগোষ্ঠী হৈছে "এক বৃহৎ সমাজৰ অন্তৰ্গত ; উমৈহতীয়া ভাষা, প্ৰজাতি, জাতি বা সংস্কৃতিৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খোৱা এটি সামাজিক গোট বা শ্ৰেণী যিয়ে নিজকে মূল সমাজৰ অংশীদাৰ হৈয়ো, পৃথক বুলি বিবেচনা কৰে।"[১] আকৌ, এনচাইক্ল'পেডিয়া মতে "একে ঐতিহ্য, ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খোৱা আৰু সময়ে সময়ে একে ভৌগোলিক অৱস্থানৰ অংশীদাৰ, কিছুমান মানৱ গোটে নিজকে এটি সুকীয়া জনগোষ্ঠী হিচাবে পৰিচয় দিয়ে। এনে সংখ্যা লঘিষ্ঠ গোটসমূহে যিয়ে নিজকে সামাজিক, ৰাজনৈতিক বা অৰ্থনৈতিকভাৱে অসুবিধাজনক অৱস্থাত থকা বুলি ভাবে, তেওঁলোকৰ জনগোষ্ঠীয় পৰিচায়তাই এক শক্তিশালী ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক শক্তি হিচাবে কাম কৰে।"[২]

গতিকে দেখা যায় জনগোষ্ঠী এনে এটি সামাজিক গোট য'ত স্বকীয়তা বজাই ৰখাৰ প্ৰচেষ্টা সদায়ে প্ৰবাহমান। তেওঁলোকে নিজস্ব সংস্কৃতি, ভাষা, ইতিহাস বা ভৌগোলিক অৱস্থান বিসৰ্জন দিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকৰ ব্যক্তিসকলৰ মাজত সদায়ে এটি আত্মীয়তাবোধৰ ভাব প্ৰকাশ পায়। সেয়েহে ক'ব পাৰি যে জনগোষ্ঠী বুলি স্বীকৃত হ'বলৈ সদায়ে আত্মীয়তাবোধৰ মানসিক প্ৰৱণতা থকাৰ উপৰিও স্বীকয়তা বজাই ৰখাৰ প্ৰৱল ইচ্ছা থকাৰ আৱশ্যক। অৰ্থাৎ স্বকীয়তা বজাই ৰখাৰ মনোভাৱ নাথাকিলে আৰু আত্মীয়তাবোধৰ এনাজৰীৰে সাঙোৰ খাই নাথাকিলে মানৱগোটটোক আমি জনগোষ্ঠী হিচাবে স্বীকৃতি দিব নোৱাৰো।

এইখিনিতে কিয় আমি জনগোষ্ঠী, প্ৰজাতি বা জনজাতি বেলেগ বেলেগ বুলি কৈছো অলপ আলোচনা কৰা যাওঁক। জনগোষ্ঠীৰ দৰে প্ৰজাতি আৰু জনজাতিও একো একোটা নৃতাত্ত্বিক বা সমাজ বৈজ্ঞানিক ধাৰণা। নৃতাত্ত্বিকসকলৰ মতে যি অনুবংশিক গোটৰ লোকসকলৰ সৰহভাগৰে কেতবোৰ উমৈহতীয়া আবয়বিক লক্ষণ

---

1 A social group or category of the population that in a larger society ,is set apart and bound together by common ties of race ,language ,nationality or culture .

2 A group of people defining themselves in terms of shared history ,language and culture (sometimes also geographical location). Ethnic indentity acts as a powerful political and cultural forces for minority groups who perceive themselves as socially, politically or economically disadvantages.

থাকে আৰু সেই লক্ষণসমূহ বংশানুক্রমে এটা পুৰুষৰ পৰা আন এটা পুৰুষলৈ সঞ্চাৰিত হয় তেনে মানৱ গোটকে প্ৰজাতি হিচাবে অভিহিত কৰা হয়। এটা প্ৰজাতি স্বকীয় অনুবংশিক আৱয়বিক লক্ষণসমূহৰ দ্বাৰা আন এটা প্ৰজাতিৰ পৰা পৃথক হৈ থাকে। প্ৰজাতিক যিদৰে একমাত্র আনুবংশিক আৱয়বিক লক্ষণৰ ভিত্তিত বিভাজন কৰি দেখুওৱা হৈছে; জনজাতিক আকৌ সামাজিক তথা সাংস্কৃতিক দিশৰ পৰাহে চিনাক্তকৰণ কৰা দেখা যায়। 'জনজাতি'ৰ সংজ্ঞা অসংখ্য থাকিলেও বিখ্যাত নৃতাত্বিক ড° ডি. এন. মজুমদাৰৰ জনজাতিৰ সংজ্ঞাৰে আমি থূলমূলভাবে সামৰিব বিছাৰিছো। ড° মজুমদাৰৰ মতে "একেটা অঞ্চলৰ অন্তৰ্ভূক্ত, অন্তবৈবাহিক, কৰ্ম বৈশিষ্টহীন, অধিনায়ক শাসিত (অনুবংশিক বা আনধৰণৰ), একে ভাষা বা দোৱানেৰে একত্রিক, আন মানৱগোটৰ পৰা সামাজিক ব্যৱধান স্বীকৃত, নিজস্ব ঐতিহ্য, পৰম্পৰা, বিশ্বাস, ৰীতি-নীতি অনুসৰণকাৰী, বিদেশী ভাৱধাৰা সামৰি লোৱাৰ প্ৰতি বিৰূপ, সৰ্বোপৰি প্ৰজাতি সমতা আৰু আঞ্চলিক একতা থকা মানৱ গোটকে জনজাতি বোলা হয়।"

জনগোষ্ঠী বুলি ক'লে আমি কিন্তু তেনে মানৱ গোটকহে বুজিম যিয়ে একাত্মবোধৰ দোলেৰে বান্ধ খাই স্বকীয় ভাষা, ঐতিহ্য, সংস্কৃতি আৰু ভৌগোলিক অৱস্থান পৰিহাৰ কৰিবলৈ অস্বীকাৰ কৰে। গতিকে উক্ত বৈশিষ্ট্য বহনকাৰী জাতিয়ে হওঁক বা জনজাতিয়ে হওঁক জনগোষ্ঠী বুলি স্বীকৃত হোৱাত বাধা নাই। ফলত পৃথিবীৰ বিভিন্ন স্থানত বিভিন্ন জনগোষ্ঠী দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে বাস কৰা ভৌগলিক স্থানসমূহৰ অৱস্থিতিয়ে জনগোষ্ঠীসমূহক বিভিন্ন সাংস্কৃতিক পৰিবেশত জীয়াই থকাৰ অৰিহণা যোগায়। কিয়নো প্ৰাকৃতিক বা ভৌগলিক পৰিবেশে মানৱৰ সংস্কৃতিত যথেষ্ট পৰিমাণে আৰু বিভিন্ন ধৰণেৰে প্ৰভাব বিস্তাৰ কৰা দেখা যায়। সেয়েহে দেখা যায় ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূৰ্ব্বঞ্চলৰ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে প্ৰাকৃতিক সম্পদৰাজি বাহ, বেত, কাঠ, খেৰেৰে বাসগৃহ তৈয়াৰ কৰি লয়। বিহাৰৰ জনগোষ্ঠী কিছুমানে সমগ্ৰ বাসগৃহ মাটিৰে তৈয়াৰ কৰি লয়, তুন্দ্ৰাঞ্চলৰ জনগোষ্ঠী এস্কিম'সকলে বৰফেৰে বাসগৃহ তৈয়াৰ কৰি লয়।

এইখিনিতে প্ৰশ্ন হয় বিভিন্ন অঞ্চলত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল কেনেকৈ ? ইয়াৰ উত্তৰ বিভিন্ন বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা বিভিন্ন ধৰণেৰে দিব পৰা যায় যদিও একেবাৰে সহজে ক'ব পাৰি যে সুদূৰ অতীতত মানৱৰ আদিম পূৰ্বপুৰুষৰ বাৰেমিহলি দলটোৱে ঠাইবিশেষৰ পৰা ভিন ভিন সময়ত ভিন ভিন দিশলৈ গতি কৰিছিল। প্ৰবসনৰ যোগেদি তেওঁলোক সমগ্ৰ পৃথিবীতে বিয়পি পৰে। প্ৰবসনৰ ফলতে এককীকৰণ আৰু সংকৰণ প্ৰক্ৰিয়াই বিভিন্ন দলসমূহৰ ওপৰত ক্ৰিয়া কৰিবলৈ ধৰে। উৎপৰিবৰ্তনৰ ফলস্বৰূপে তেওঁলোকৰ মাজত নতুন নতুন প্ৰজন্মৰ সৃষ্টি হয়। প্ৰবসনৰ যোগেদি তেওঁলোক যি অঞ্চলত বসবাস কৰিবলৈ লয় সেই অঞ্চলৰ ভৌগোলিক অৱস্থিতি, জলবায়ু, প্ৰাকৃতিক সম্পদৰাজিয়ে একো একোটা স্বকীয় সংস্কৃতি গঠনত অৰিহণা যোগায়। তাৰ ফলতেই বিশ্বৰ বিভিন্ন স্থানত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ আবিৰ্ভাৱ হয়।

পৃথিবীৰ বিভিন্ন স্থানত যিদৰে বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে বসবাস কৰে একেদৰে আমাৰ ভাৰতবৰ্ষতো যথেষ্ঠ সংখ্যক সৰু বৰ জনগোষ্ঠী থকাৰ উমান পোৱা যায়। আকৌ ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল বাৰেবৰণীয়া জনগোষ্ঠীৰ আবাসভূমি। অকল উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলতে প্ৰায় ৩৫৭ টা জনগোষ্ঠীয় গোটৰ সন্ধেদ পোৱা যায়। একমাত্র ভৌগলিক অৱস্থিতি, প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ প্ৰভাৱ আৰু এই অঞ্চলটোৰ ভূমিভাগৰ উৰ্বৰতাৰ ফলতেই উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল ইমানবোৰ জনগোষ্ঠীৰ বাসভূমিত পৰিণত হোৱা দেখা যায়। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ ভৌগোলিক স্থিতি আৰু ভূমিভাগৰ উৎপাদনক্ষম ক্ষমতাই বিভিন্ন জনগোষ্ঠীক আকৰ্ষণ কৰে। তাৰোপৰি, ইংৰাজসকলে তেওঁলোকৰ শাসনকালত ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ পৰা তেওঁলোকৰ সুবিধাৰ্থে এই অঞ্চললৈ বহুতো জনগোষ্ঠী

আমদানি কৰাৰো প্ৰমাণ পোৱা যায়। সেই জনগোষ্ঠীসমূহৰ বেছিভাগেই কালক্ৰমত এই অঞ্চলৰ স্থায়ী বাসিন্দাৰূপে পৰিগণিত হয়। আকৌ, বিভিন্ন সময়ত এই অঞ্চলত আধিপত্য স্থাপনৰ বাবে বেলেগ বেলেগ শাসকসকলে চলোৱা প্ৰচেষ্টাৰ ফলতো কিছুমান জনগোষ্ঠী উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ স্থায়ী বাসিন্দা হৈ পৰে। এইদৰে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল হৈ পৰে মুঠ প্ৰায় ৩৫৭ টা জনগোষ্ঠীৰ বাসভূমি। লগত উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত জনগোষ্ঠীৰ স্থিতি দেখুৱাই এখন তালিকা যুগুতোৱা হ'ল।

উক্ত তালিকাৰ পৰা দেখা যায় যে অকল আমাৰ অসম ৰাজ্যতে প্ৰায় ১১৫ টা জনগোষ্ঠীয়ে বসবাস কৰে। ইয়াৰে ৬৭ টা জনগোষ্ঠী সাধাৰণ জাতিসমূহৰ, ১৭ টা অনুসূচীত জাতি সম্প্ৰদায়ৰ আৰু ৩১ টা অনুসূচীত জনজাতিৰ জনগোষ্ঠী।

তালিকা

ৰাজ্য অনুযায়ী জনগোষ্ঠীৰ স্থিতি

ৰাজ্য	সাধাৰণ জাতি সমূহৰ জনগোষ্ঠী	অনুসূচীত জাতিৰ জনগোষ্ঠী	অনুসূচীত জন-জাতিৰ জনগোষ্ঠী	মুঠ
অৰুণাচল প্ৰদেশ	৪	-	৬২	৬৬
অসম	৬৭	১৭	৩১	১১৫
মণিপুৰ	৬	২	২১	২৯
মেঘালয়	১২	-	১৫	২৭
মিজোৰাম	১	-	১৬	১৭
নগাভূমি	৭	-	১৮	২৫
ত্ৰিপুৰা	৪২	১৭	১৯	৭৮
মুঠ	১৩৯	৩৬	১৮২	৩৬৭

ভৌগোলিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা অসমৰ ভূমিখণ্ডক তিনিটা ভৌগোলিক খণ্ডত ভগাব পাৰি ১। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা ২। বৰাক উপত্যকা আৰু ৩। পাৰ্বত্য অঞ্চল (কাৰ্বি আংলং আৰু উত্তৰ কাছাৰক সামৰি) সাধাৰণ জাতিসমূহ আৰু অনুসূচীত জাতিৰ বাসভূমি মুখ্যতঃ ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক উপত্যকা। পাৰ্বত্য অঞ্চলটোত প্ৰধানতঃ জনজাতীয় জনগোষ্ঠীসকল বসবাস কৰে। সাধাৰণ জাতিৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ বিশদ বিস্তৃতি এটা নিবন্ধত চমুকৈ দাঙি ধৰা সম্ভৱ নহয়, সেয়ে কেইটিমান অসমত বাসকৰা প্ৰধান জনজাতীয় জনগোষ্ঠীৰ বাসস্থান সম্পৰ্কে চমুকৈ উল্লেখ কৰা হ'ল।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাক আমি তিনিটা সংমণ্ডলত ভগাব পাৰো উজনি অসম, মধ্য অসম আৰু নামনি অসম। যদিও অসমৰ জনজাতীয় গোষ্ঠীসমূহ প্ৰায় প্ৰতিখন জিলাতে বিস্তৃত তথাপি সাধাৰণভাৱে বসতিৰ ঘনত্ব অনুসৰি, ক'ব পাৰি যে ৰাভাসকল মুখ্যতঃ নামনি অসমৰ বাসিন্দা, তিৱাসকল মধ্য অসমৰ বাসিন্দা। উজনি অসমৰ বাসিন্দা হিচাবে মিচিং, সোনোৱাল-কছাৰী, দেউৰীসকলক আঙুলিয়াব পাৰি। বড়ো-কছাৰীসকল সমগ্ৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাতে ব্যাপি ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদৰ উত্তৰাঞ্চল । ডিমাচাসকল বসতি কৰে উত্তৰ কাছাৰ জিলাত আনহাতে কাৰ্বি আলং জিলা কাৰ্বিসকলৰ বাসভূমি। বৰাক উপত্যকাৰ কাছাৰ অঞ্চলত বাস কৰে বৰ্মণসকলে।

ঃঃঃঃ

নাৰায়ণ বেজবৰুৱা ঃ 'কলিৰ ভীষ্ম মই'

- দিগন্ত বৰদলৈ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

নাৰায়ণ বেজবৰুৱা। ২০০১ চনৰ ১২ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পুৱা ইহসংসাৰৰ পৰা বিদায় লৈছিল নাৰায়ণ বেজবৰুৱাই।

কিশোৰ কালৰ পৰাই সাহিত্য চৰ্চা কৰা নাৰায়ণ বেজবৰুৱা আছিল একেধাৰে এগৰাকী সংগীতজ্ঞ, অভিনেতা, কবি, নাট্যকাৰ, ঔপন্যাসিক, বক্তা, আবৃত্তিকাৰ আৰু ছাত্ৰাৱস্থাৰ এজন কৃতী খেলুৱৈ। ১৯১৪ চনৰ পহিলা নৱেম্বৰত জন্ম গ্ৰহণ কৰা বেজবৰুৱাই কৰ্মময় জীৱন আৰম্ভ কৰে এগৰাকী শিক্ষক ৰূপে। উত্তৰ গুৱাহাটীৰ আউনীআটী কমলদেৱ হাইস্কুলত শিক্ষকতাৰে কৰ্মময় জীৱন আৰম্ভ কৰি পাছলৈ বিভিন্ন চৰকাৰী বিভাগত কাম কৰি ১৯৭১ চনৰ ৩১ জানুৱাৰীত আকাশবাণী গুৱাহাটী কেন্দ্ৰৰ নাট বিভাগৰ মুখ্য পৰিচালক ৰূপে অৱসৰ লয়।

শ্বিলঙৰ চৰকাৰী হাইস্কুল আৰু গুৱাহাটী কটন কলেজৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগী পিছলৈ কবি, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ (৪০ দশকত) হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰিছিল। সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ দখল কেনে ধৰণৰ আছিল ইয়াৰ এটা উদাহৰণ দাঙি ধৰি ক'ব পাৰি -'এবাৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ 'কাৰেঙৰ লিগিৰী'ত সুদৰ্শনৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰা বেজবৰুৱাই জ্যোতিৰ সেই সুমধুৰ 'মোৰে জীৱনৰে সখা কৃষ্ণ....' গীতটোৰ পৰিৱৰ্তে নিজে লিখা আৰু সুৰ দিয়া 'নিদ্ৰা মধুৰ কৰি পৰাজয়া' এই গীতটোহে গালে। কিন্তু ইয়াৰ বাবে বেজবৰুৱাই জ্যোতিপ্ৰসাদৰ গৰিহণা খাবলগীয়া নহ'ল। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে নাটকৰ শেষত জ্যোতিয়ে নাৰায়ণ বেজবৰুৱাক সাৱটি লৈ কৈছিল, আপোনাৰ গীতটো বেছি উপযুক্ত হৈছে। আইনৰ ছাত্ৰ হৈ থাকোতেই ঘটা এই ঘটনাটোৰ চাক্ষুস সাক্ষী আছিল একেখন নাটকতে সুন্দৰ কোঁৱৰ ভাও দিয়া নাট্যপ্ৰভাকৰ সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱা। নাৰায়ণ বেজবৰুৱা ঢুকুৱাৰ সময়ত আছাম ট্ৰিবিউন কাকতত সত্যপ্ৰসাদ বৰুৱাই নিজৰ চাইক্ল'ৰমা শিতানত এই কথা উল্লেখ কৰিছে। কলেজীয়া দিনত নাৰায়ণ বেজবৰুৱাই তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাবোৰত অংশ লৈছিল আৰু সদায়ে প্ৰথম পুৰস্কাৰ পাইছিল। তেওঁৰ তৰ্ক কৰাৰ ষ্টাইল সম্পৰ্কে অসমৰ বিখ্যাত ৰাজনীতিবিদ গৌৰীশংকৰ ভট্টাচাৰ্যই কৈছিল - "মই যদি অলপো তৰ্ক কৰাৰ কৌশল শিকিছো সেয়া কেৱল নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ পৰা। এবাৰ এখন প্ৰতিযোগিতাত বিচাৰক আছিল কামাখ্যা ৰাম বৰুৱা। প্ৰতিযোগিতাৰ শেষত প্ৰয়াত বৰুৱাই কৈছিল তেওঁ ইংলেণ্ডৰ বিখ্যাত সাংসদ এডমাৰ্ক বাৰ্কৰ বিষয়ে শুনিছে। বোধকৰো তেওঁ আজিৰ প্ৰতিযোগিতা প্ৰথম হোৱা নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ দৰেই ওজস্বী ভাষাৰে তৰ্কত অংশ লৈ সংসদ ভৱন স্তব্ধ কৰিছিল। নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ এনে বহু দিশ আছে যিবোৰ কৈ অন্ত কৰিব নোৱাৰি। বেজবৰুৱাই সাহিত্য চৰ্চাত অধিক মনোযোগ দিয়ে হাইস্কুলত শিক্ষকতা কৰি থকাৰ সময়ত। তেওঁৰ অসংখ্য লেখা 'আৱাহন', 'বাঁহী, 'জয়ন্তী', 'সুৰভি' কে আদি কৰি নানা কাকত-আলোচনীত সিঁচৰতি হৈ আছে। তদুপৰি দুমহীয়া 'নীলাচল'ত বেজবৰুৱাই শ্বেক্সপীয়েৰৰ 'জুলিয়াছ চিজাৰ' আৰু মাৰ্লোৰ 'ডক্তৰ ফষ্টাছ'ৰ অসমীয়া অনুবাদ কৰিছিল। কিন্তু এটা কথা ক'বই লাগিব যে শেষ বয়সত তেওঁ স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল এজন নাট্যকাৰ হিচাপেহে। তথাপি তেওঁৰ এখন নাটকেও প্ৰকাশৰ মুখ নেদেখাটো অত্যন্ত দুখৰ বিষয়। তেওঁৰ অপ্ৰকাশিত লেখনিৰ শতকৰা আশী ভাগেই উঁইয়ে খাই শেষ কৰিছে। বাকী থকা বিছ ভাগত এতিয়াও প্ৰায় এশখন কিতাপৰ সম্বল আছে বুলি বেজবৰুৱাৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ উৎপল বেজবৰুৱাই জানিবলৈ দিছে। অসমৰ বাবেই দুখৰ বিষয় যে নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ চাৰিশ পৃষ্ঠাৰ সুদীৰ্ঘ উপন্যাস 'নুতন দিগন্ত'ক জন্ম দিয়া হৈছিল ইংৰাজী ভাষাতহে। পিছে সেই ইংৰাজী ভাষাৰ কপিটো উঁইয়ে খাই শেষ কৰিছে।

বেজবৰুৱাই ৰেডিঅ'ৰ বাবে অসংখ্য নাটক ৰচনা কৰাৰ উপৰি দক্ষতাৰে পৰিচালনাও কৰিছে। এই সম্পৰ্কে পুৰণি চামে আজিও শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰে। এবাৰ উত্তৰ গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত এখন সভাত খ্যাতিসম্পনা অভিনেত্ৰী মলয়া গোস্বামীয়ে সম্বৰ্দ্ধনা ল'বলৈ মঞ্চত উঠিয়ে প্ৰথমে নাৰায়ণ বেজবৰুৱাক ভৰিত ধৰি সেৱা কৰা আমি দেখিছো। এইগৰাকী অভিনেত্ৰীয়ে বেজবৰুৱাৰ বহুকেইখন ৰেডিঅ' নাটকত ভাগ লৈছিল। বেজবৰুৱাৰ সুৰ সংযোজনাত ৰেডিঅ' যোগে প্ৰচাৰ হোৱা 'জন্মাষ্টমী' আৰু 'দীপাৱলী' সংগীতালেখ্য দুখন অতি উচ্চ প্ৰশংসিত হৈছে। 'অথন্তৰৰ অৱদান' নামেৰে ৰেডিঅ' নাটখন ৫০ ৰ দশকৰ এক সৰ্বভাৰতীয় শ্ৰেষ্ঠ নাট ৰূপে পুৰস্কৃত।

১৯৬৪ চনত অনুষ্ঠিত অসম সাহিত্য সভাৰ মঙলদৈ অধিবেশনত নাৰায়ণ বেজবৰুৱা সংগীত বিভাগৰ সভাপতি আছিল। তেওঁৰ সভাপতিৰ ভাষণটো শুনিলে তেওঁৰ জ্ঞানৰ গভীৰতা বুজি পোৱা যায়। যিহেতু বেজবৰুৱা সংগীত বিভাগৰ সভাপতি আছিল এই প্ৰসংগত সাহিত্যিক, ৰাজনীতিবিদ হেম বৰুৱাই তেওঁৰ এটি গীতত কৰা সমালোচনাৰ উদ্ধৃতি অনা হৈছে - "অসমীয় ভাষাত বৰষাৰ ওপৰত বহুতো সৃষ্টি হৈছে তাৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ হৈছে নাৰায়ণ বেজবৰুৱাৰ 'বলিয়া পৱন' বোলা গীতটো (সাহিত্য আৰু সাহিত্য)"।

এইবাৰ আহো তেওঁৰ বক্তৃতা সম্পৰ্কত অসম সাংস্কৃতিক সঞ্চালকালয়ে আশীৰ দশকৰ শেষৰ ফালে -কলকাতাত 'শিল্পী দিৱস'ৰ আয়োজন কৰিছিল। সেই উপলক্ষে কেইজনমান ব্যক্তিক ভাষণ দিবৰ বাবে অসমৰ পৰা হৈ গৈছিল। তাৰে এজন আছিল নাৰায়ণ বেজবৰুৱা। সেই অনুষ্ঠানত তেওঁ ইংৰাজীতে দিয়া ডেৰঘণ্টীয়া ভাষণৰ পিছত ৰবীন্দ্ৰ ভাৰতী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাচাৰ্য ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰৰ অথ'ৰিটী স্বৰ্গীয় ডঃ ৰমা চৌধুৰীয়ে মঞ্চৰ ওপৰলৈ উঠি বেজবৰুৱাক সাৱটি ধৰিছিল আৰু কৈছিল - "তুমি আমাকে মুগ্ধ কৰে দিয়েছ।" তেওঁৰ তেনে মুগ্ধকাৰী ভাষণৰ প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতা এই লিখকৰো হৈছিল। উত্তৰ গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত

'ব্ৰহ্মপুত্ৰ স্নেহ ছাউনীত' বেজবৰুৱাই নিজৰ ভাষণেৰে ভাৰতৰ বিভিন্ন প্ৰদেশৰ পৰা অহা প্ৰতিনিধিক মুগ্ধ কৰিছিল।

শেষত নাৰয়ণ বেজবৰুৱাৰ এটি কবিতাৰে লেখনিৰ মোখনি মৰা হ'ল -

শৰশয্যা

কলিৰ ভীষ্ম মই, শৰশয্যা কৰিছো বৰণ
শিখণ্ডী-কলিক ৰাখি সন্মুখত কৌশলেৰে
ধ্বংস কৰি জয়ী হ'লা তুমি।
কবিতাৰ শৰশয্যাত শুই শুই দি যাম
অজিৰ যুগৰ কাব্য গীতাৰ অমৰ বাণী,
তোমাৰ হিয়াৰ কৌৰৱ-পাণ্ডৱ-শ্ৰীকৃষ্ণ সকলোকে
সাধনা সিদ্ধিৰ শীৰ্ষতম শেষ কথা ৰূপে -
দিবলৈ জগতবাসীক।
ত্যাগৰ প্ৰতীক মই ;
ত্যাগেৰেই বিশ্বজিৎ সন্মান সমপি তোমাতেই
মাগিলো বিদায়।

কৌতুক

শ্ৰীময়ুৰী বৰুৱা
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ

১) এজন ভদ্ৰ লোকে এটা ল'ৰাক সুধিলে
ভদ্ৰ লোক ঃ ভাইটি, ৰাস্তাটো ক'লৈ গৈছে ?
ল'ৰা ঃ ক্ষমা কৰিব, মই ইয়াত থকা বহুত দিন হ'ল কিন্তু ৰাস্তাটো ইয়াতেই আছে।

২) ঃ তোমাৰ দেউতাই ভাত খোৱাৰ আগতে ভগৱানৰ নাম লয়নে?
ঃ লয়।
ঃ তুমি কেনেকৈ জানিলা ?
ঃ যোৱাকালি দেউতাই ভাতৰ পাতত বহিয়েই কৈছিল - " হে হৰি, আকৌ জাতিলাও।

অন্তৰাগ ঃ বিষয়বস্তু আৰু অধ্যয়ণ

- শ্ৰীৰুমা গগৈ
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ এগৰাকী বাস্তৱধৰ্মী তথা সমাজ সচেতন ঔপন্যাসিক হ'ল হোমেন বৰগোহাঞি। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহত মূলতঃ মানৱ সমাজৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। মানৱসমাজৰ পুংখানুপুংখ বিৱৰণ তেওঁৰ উপন্যাস সমূহত আমি দেখিবলৈ পাওঁ। তেওঁৰদ্বাৰা ৰচিত উপন্যাস 'অন্তৰাগ'তো মানৱ জীৱনৰ এটি চৰম বাস্তৱতাকেই উপস্থাপন কৰিছে। এই উপন্যাসখনৰ নামটোৰ অৰ্থ অতি সুন্দৰ হৈছে। বিশেষকৈ মানৱ জীৱনৰ এটি উল্লেখযোগ্য তথা চৰম যন্ত্ৰনাদায়ক বাৰ্দ্ধক্যৰ এটি তিক্ততাপূৰ্ণ কাহিনীকে তেওঁ দেখুৱাবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে।

উপন্যাসসমূহৰ মূল চৰিত্ৰসমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য চৰিত্ৰ হ'ল দিলীপ। দিলীপ উপন্যাসখনৰ মূল কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ হলেও সমগ্ৰ কাহিনীটো দিলীপৰ দেউতাকৰ ঘটনাৰে সজীৱ হৈ পৰিছে। উপন্যাসখনত ঔপন্যাসিকে দুটা বিষয়ৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা আমি দেখিবলৈ পাওঁ। এটা হ'ল মানৱ জীৱনৰ শেষ অৱস্থাৰ অৰ্থাৎ বাৰ্দ্ধক্যৰ নিৰ্মম অৱস্থাৰ এটি হৃদয় বিদাৰক ঘটনা ঔপন্যাসিকে তেওঁৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ সমলেৰে দাঙি ধৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। আনহাতে তেওঁ আমাৰ সমাজৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা উপন্যাসখনত অতি সুন্দৰভাবে ফুটাই তুলিছে। সেয়া হ'ল আমাৰ সমাজৰ প্ৰত্যেকজন মানুহেই যেন এক অন্ধকাৰ ভৱিষ্যতৰফালে ধাবমান হৈছে ; যিটো ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ কাৰণে অতি ভয়ানক।

উপন্যাসখনত আমি পাওঁ যে দিলীপে কলেজত অধ্যাপকৰ চাকৰি কৰে। দিলীপে কলেজত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আগত 'কষ্টাটিৰ' লেকচাৰ দিয়াৰ কথা। সেইবাবে তেওঁ দিবলগীয়া লেকচাৰটোৰ বিষয়ে কলেজত যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত আওৰাই আছিল। হেন সময়তে এখন টেলিগ্ৰাম দিলীপৰ পত্নী সাবিত্ৰীয়ে আনি দিলীপৰ হাতত দিয়ে। চিঠিখন পাই প্ৰথম অৱস্থাত দিলীপৰ ভাল লাগিল এই কথা ভাবি যে দিলীপে এইবাৰ চাগে দেউতাকৰ মৃত্যু খবৰ পাব। কিন্তু টেলিগ্ৰামত দিলীপে ভবাৰ বিপৰীতহে হ'ল। সি দেখিলে যে দেউতাকৰ অসুখ বেছি হোৱাৰ বাবে তাক মাতি পঠিয়াইছে। দিলীপৰ মনত ভাঁহি উঠিল এবছৰ আগত দেখা দেউতাকৰ চৰম বাৰ্দ্ধক্যৰ অৱস্থাৰ কথা। আনহাতে দিলীপৰ অন্তৰঙ্গ বন্ধু কাৰ্ত্তিক বসুৰ পৰা দিলীপে কাৰ্ত্তিক বসুৰ দেউতাকৰ মৃত্যু শয্যাত শায়িত হৈ থকা অৱস্থাৰ কথা কিছুমান জানিব পাৰিছিল। ফলত দিলীপে দেউতাকৰ প্ৰতি থকা অসীম স্নেহৰ পাছতো এইটো কামনা কৰিছে যে সি গৈ পোৱাৰ আগতেই যেন দেউতাকৰ মৃত্যু হয়। দিলীপে দেউতাকৰ সেই শয্যাশায়ী অৱস্থা প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ কথা ভাবিলে তেওঁৰ অন্তৰ কঁপি উঠে।

উপন্যাসখনৰ দ্বিতীয়খণ্ডত দিলীপৰ দেউতাকক কালিৰাম পণ্ডিতে শুশ্ৰূষা কৰি থকা দেখা পাওঁ। এইজন কালিৰাম পণ্ডিত দিলীপহঁতৰ

ঘৰৰ পৰিয়ালৰ দৰে। অকল দিলীপহঁতৰ ঘৰৰে নহয়, গাৱঁৰ মানুহৰ সকলোৰে প্ৰিয় আছিল এই কালিৰাম পণ্ডিত। গাঁৱৰ মানুহৰ যিকোনো সমস্যাৰ সময়তে উপস্থিত হৈছিল কালিৰাম পণ্ডিত। দিলীপে যেতিয়া টেলিগ্ৰাম পাই গাৱঁৰ ঘৰত দেউতাকৰ খবৰ লবলৈ গ'ল তেতিয়া তেওঁ কালিৰাম পণ্ডিতক লগ পাই চিনিব নোৱাৰিলে। ভতিজাকৰ পৰাহে তেওঁ গম পালে যে সেইজন ব্যক্তিয়েই কালিৰাম পণ্ডিত। দিলীপে দেউতাকৰ ওচৰলৈ গৈ কালিৰাম পণ্ডিতক মাত দিলে। দিলীপক দেখি পণ্ডিতৰ দুচকুৰে দুধাৰি লোতক বাগৰি আহিল। কালিৰাম পণ্ডিতে দিলীপক দেখি বৰ আনন্দ পালে।

দেউতাকৰ অৱস্থা দেখি দিলীপ শিয়ৰি উঠিল। এক অনাকাংক্ষিত গোন্ধে দিলীপৰ সৰ্বশৰীৰ স্পৰ্শ কৰি গ'ল। সি লক্ষ্য কৰিছিল দেউতাকে নিজৰ সোৱাপাটিতে শৌচ-প্ৰশ্ৰাৱ কৰিছে। দিলীপৰ লগুৱাবোৰৰ ওপৰত বৰ খং উঠিল। সিহঁতে কিজানি ভালদৰে চাফ চিকুন নকৰাৰ বাবে এইদৰে বিকট গোন্ধ ওলাইছে। সি দেউতাকৰ অৱস্থাটো দেখি খন্তেক সময় মৌন হৈ ৰ'ল। দিলীপে অনুভৱ কৰিলে যে সঁচাকৈ তাৰ মৰমৰ দেউতাক এইজনেই নে ! দিলীপে লক্ষ্য কৰিলে দেউতাকৰ মুখৰ যিখিনি ঠাইত চকু থাকে তাত দুটা ডাঙৰ গাঁত হৈছে, চকুকেইটা ইমান দলৈ গৈছে যে তাক যেন আৰু দেখা নাযায়। গালদুখনো বহি গাঁত যেন হৈছে সোলা মুখকনে এনে এটা অসহায় ৰূপ হৈছে যে সেইফালে বেছি সময় চাই থাকিলে মনটোৱে প্ৰতিবাদত গৰ্জি উঠে।

সি নিজকে নিজে ভাবে কিয় হব লাগে জীৱনৰ এনে শোচনীয় পৰিণতি !

দিলীপক বহুৱাই কালিৰাম পণ্ডিতে বুজনি দিলে। তেওঁ ক'লে যে তেওঁ আজি এই বয়সত বৰ সুখী ব্যক্তি। কাৰণ তেওঁ পো-বোৱাৰী, নাতি-নাতিনীৰ আদৰ সন্মানৰ মাজত দিন কটাইছে। এই বয়সত এনে ব্যৱহাৰ অতি আৱশ্যক। দিলীপে পণ্ডিতৰ কথাৰ সুৰ বুজি পালে। দিলীপে ঠিক কৰিলে যে দেউতাকক চহৰলৈ নি তাৰ লগতে ৰাখি চিকিৎসা কৰিব। কথাটো দিলীপে দেউতাকক জনোৱাত প্ৰথমে দেউতাক মান্তি হোৱা নাছিল যদিও কালিৰাম পণ্ডিতৰ বুজনিত তেওঁ চহৰলৈ ওলাল।

উপন্যাসখনত দিলীপৰ মুখেৰে সিহঁতৰ গাওঁখনৰ যি প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰ বৰ্ণনা দিছে সেয়া অতি সুন্দৰভাৱে ফুটাই তুলিবলৈ ঔপন্যাসিক সক্ষম হৈছে। দিলীপে শৈশৱত যিখন গাৱত বিচৰণ কৰিছিল সেই গাৱঁৰ অৱস্থা আৰু চল্লিছ বছৰ পিছৰ গাওঁখনৰ অৱস্থাৰ তুলনা দাঙি ধৰাত ঔপন্যাসিক সফল হৈছে। মানুহৰ মানবিক মূল্যবোধৰ অভাৱেই ইয়াৰ মূল কাৰণ।

দিলীপে দেউতাকক চহৰলৈ লৈ আহিল যদিও নিজৰ জন্ম হোৱা গাওঁখন এৰি আহিব লগা হোৱাত এক বুজাব নোৱাৰা বেদনাৰে তেওঁৰ মনটো ভৰি পৰিছিল। দিলীপে দেউতাকৰ খবৰ লবৰ বাবেই মাজে মাজে গাৱলৈ আহিছিল যদিও এইবাৰ একেবাৰে বিচ্ছেদ হব লগা হোৱাত দিলীপৰ অন্তৰে কান্দি উঠিল।

দিলীপে দেউতাকক চহৰলৈ আনি চিকিৎসা আৰম্ভ কৰি দিলে। দেউতাকে যাতে কোনোধৰণৰ কষ্ট নাপায় তাৰবাবে পত্নী সাবিত্ৰী, পুত্ৰ কুনাল আৰু কন্যা অদিতিক দেউতাকৰ লগত কথা বতৰা পাতি থাকিব ক'লে। দিন যোৱাৰ লগে লগে দিলীপৰ

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

দেউতাকে অনুভৱ কৰিলে যে চহৰৰ এনে জীৱনতকৈ গাৱঁৰ জীৱনেই বেছি শান্তিদায়ক আৰু মধুৰ। চহৰ মানুহৰ লগত গাৱঁৰ মানুহৰ আদব কাইদাৰ মিল নাই। তেওঁৰ নাতি অদিতি আৰু কুনালে যদিও তেওঁৰ লগত কথা পাতে সিহঁতৰ কথাবোৰ তেওঁ বুজি নাপায়। দিলীপে যিখিনি সময় পায় সেইখিনি সময় দেউতাকৰ লগত কথা পাতিবলৈ যত্ন কৰে কিন্তু সেই সময়খিনিতেই যথেষ্ট নহয়। সেয়েহে তেওঁ কাৰোসতে কথা বতৰা নপতা হ'ল।

উপন্যাসখনৰ মূল বিষয়টোৰ লগত সংযোগ কৰা আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হ'ল 'জেনেৰেশ্যন গেপ'। উপন্যাসখনত এই জেনেৰেশ্যন গেপ তিনি পুৰুষৰ মাজত প্ৰচলিত হৈছে। সেয়া হৈছে দিলীপৰ দেউতাক দিলীপ আৰু দিলীপৰ সন্তান কুনাল আৰু অদিতি। সঁচাকৈ আগৰ দিন আৰু এতিয়াৰ দিনৰ মাজত আকাশ পাতাল প্ৰভেদ। আগৰ দিনত অৰ্থাৎ দিলীপৰ সৰুকালত দিলীপে মাক-দেউতাকৰ মুখৰ পৰা সাধুকথা, নীতিকথা আদি শুনিছিল। ঠিক তেনেদৰে দিলীপৰ দেউতাকেও তেওঁৰ মাক-আইতাকহঁতৰ মুখৰ পৰা ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ কথা শুনিছিল। কিন্তু বৰ্তমান যুগৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ প্ৰতি আস্থা হেৰুৱাই পেলাইছে। তেওঁলোকে আজৰি সময়ত টি.ভি বা ৰেডিঅ'ৰ লগতে ব্যস্ত। মাক-দেউতাকেও আজৰি সময়খিনি পুতেক জীয়েকৰ লগত কটাব নিবিচাৰে। আজিৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে মহাভাৰত ৰামায়ণৰ কথা নাজানেই। আনে বুজাব বিচৰিলেও তেওঁলোকে আগ্ৰহ প্ৰকাশ নকৰে। কিন্তু চিনেমাৰ কথা তেওঁলোকৰ জিভাৰ আগত। গাৱঁৰ ছোৱালী বা ল'ৰাই হিন্দী গীত যিমান সুন্দৰকৈ গাব জানে তাৰ তুলনাত আইনাম, বিয়ানাম আদি সিমান সুন্দৰকৈ গাব নাজানেয়।

সেয়ে জানকীৰ মুখত হিন্দী গীত শুন দিলীপৰ দেউতাকে তাইক প্ৰশ্ন কৰিছে যে তাই এই বিজতৰীয়া হিন্দী গীতটো ক'ৰপৰা শিকিলে। এটা সময় আছিল যেতিয়া শৈশৱত ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বিদ্যা শিক্ষাৰ লগতে নীতি-শিক্ষা, কৃষ্টি, সংস্কৃতি সকলোৰে খবৰ লৈছিল। কিন্তু আজিকালিৰ ল'ৰা ছোৱালীয়ে এই সকলোবোৰ পাহৰি বাহিৰা আদব-কায়দাবোৰহে গ্ৰহণ কৰিবলৈ লৈছে। আজিকালিৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ইংলেণ্ড, ৰাছিয়া আদি দেশৰ বিষয়ে যিমানখিনি কথা জানে সেইখন দেশত বাস কৰা ল'ৰা-ছোৱালীয়েও সিমানখিনি কথা নাজানে। নিজৰ দেশৰ বিষয়ে যদি তেওঁলোকক প্ৰশ্ন কৰা হয় তেন্তে তেওঁলোকে উত্তৰ দিব নোৱাৰিব। আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল আজিকালিৰ ছোৱালীয়ে শাহু শহুৰ থকা ঘৰলৈ বিয়া হব নিবিচাৰে। কাৰণ তেওঁলোকৰ আলপৈচান ধৰিব লাগে। এই কথাবোৰ ভাবি দিলীপৰ দেউতাকৰ অন্তৰখনে হাহাকাৰ কৰি উঠিল। তেওঁ ভাবিলে কি জানিবা তেওঁৰ বাবে তেওঁৰ বোৱাৰীয়েকৰ কিবা অসুবিধা হৈছে !

দিলীপৰ দেউতাকে ভাবিলে যে তেওঁ যিমান সোণকালে পাৰে সিমান সোণকালে গাৱঁৰ ঘৰলৈ উভতি যাব আৰু এই কথা তেওঁ পুতেক দিলীপক কলে। কথাটো শুনি দিলীপে দেউতাকক বুজালে যে তেওঁ এতিয়াও সুস্থ হৈ উঠা নাই। সেয়েহে আৰু কেইদিনমান নগৰতে থাকিব লাগিব। ইয়াৰ কিছুদিন পিছত দেউতাকে ভ্ৰম বকিবলৈ ধৰিলে। য'তে বহে তাতেই বহি থাকে। কাৰো লগত কথা নাপাতে। দেউতাকৰ এনে অৱস্থা দেখি দিলীপে তেওঁৰ বাল্যকালৰ বন্ধু ডাঃ শৰ্মাক এই বিষয়ে সুধিলে। তেতিয়া ডাঃ শৰ্মাই কলে যে তেওঁৰ দেউতাকৰ 'ছেনাইল ডিমেন্সিয়া' অৰ্থাৎ

বাৰ্দ্ধক্যজনিত মস্তিস্ক বিকৃতি ঘটিছে। এই কথা শুনি দিলীপৰ মূৰত সৰগ ভাঙি পৰিল। দিলীপে যিটোক ভয় কৰি আছিল সেইটোৱে হ'ল। এদিন দেউতাকৰ গা বৰ বেয়া কৰাত দিলীপে দেউতাকৰ ওচৰত বহি থাকোতে আলমাৰিৰ পৰা কিতাপ এখন উলিয়াই আনি অতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাদেৱে ৰচনা কৰা কবিতা এটা পঢ়িলে। কবিতাটো হ'ল -

"ভাবিছিলো ঘুৰি ঘুৰি পঞ্চতীৰ্থলৈ আহি
কৰিব পাৰিম মোৰ জীৱন সাৰ্থক ;
আজি সেই ইচ্ছা দিছো বিসৰ্জন।
য'তে দিও হাত তাতে হয় বিষ,
তথাপি নিমিলে বিভুৰ আশীষ।
নিবিচাৰো পুনু পুনৰ জনম
কণ্টক বনত মাটিৰ মৰম।"

কবিতাটো পঢ়ি দিলীপে অনুভৱ কৰিলে যিজনা কবিয়ে জীৱনটোক ইমান ভাল পাইছিল, পৃথিৱীখনক ভাল পাইছিল, সেইজন কবিয়েই বাৰ্দ্ধক্যৰ নিকৰুন যন্ত্ৰণাত পৰাজিত হব লগা হ'ল। অৱশেষত বাৰ্দ্ধক্যৰ লগত যুঁজি যুঁজি দিলীপৰ দেউতাকে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে।

'অন্তৰাগ' উপন্যাসখনৰ কাহিনীৰ গতি দিছে দিলীপে। গতিকে দিলীপেই হ'ল উপন্যাসখনৰ মূল কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ। তথাপি ইয়াত অন্যান্য চৰিত্ৰ বিশেষকৈ দিলীপৰ দেউতাক, কালিৰাম পণ্ডিত, ডাঃ শৰ্মা, আদি চৰিত্ৰই উপন্যাসখনৰ গতি প্ৰদানত যথেষ্ট সহায় কৰিছে। দিলীপৰ দেউতাকক এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথম বুলি কব পাৰি।

শেষত হোমেন বৰগোহাঞিয়ে অতি সুন্দৰভাবে আৰু অভিজ্ঞতাৰ জৰিয়তে জীৱনৰ শেষ অৱস্থা অৰ্থাৎ বাৰ্দ্ধক্যৰ যন্ত্ৰণাদায়ক অৱস্থা এটিৰ চিত্ৰ উপন্যাসখনত দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৰগোহাঞিৰ 'অন্তৰাগ' উপন্যাস অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যৰ এক সাৰ্থক সৃষ্টি।

: : : :

কৌতুক

শ্ৰীমনো দেৱী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (কলা)

১) প্ৰথম প্ৰতিবেশী : কি হে বৰুৱা আজিকালি দেখোন আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা পত্নীৰ চিঞৰৰ বাখ ভাহি নহা হ'ল কিবা যাদু কৰিলে নেকি ?
দ্বিতীয় প্ৰতিবেশী : নাই নাই এদিন তেওঁক মাত্ৰ কলো তুমি যেতিয়া মনে মনে থাকা তোমাক দেখিবলৈ একেবাৰে ঐশ্বৰ্য্য ৰায়ৰ দৰে লাগে।

জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি

(প্ৰবন্ধ)

শ্ৰীনিপামনি শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

জীৱন মানেনো কি ?
জীৱন এটি খেল ।
যি নেকি হাঁহি কান্দোনৰ মেলা। জীৱনটো সুখ-দুখেৰে ভৰা।
কবিতাৰ ভাষাত এইদৰে কব পাৰি যে

দুখ যদি নাই
জীৱন নহয়,
সুখেৰেই যদি ভৰপূৰ হৃদয়
মানৱতানো কিহৰ ?

ইংৰাজীত এটা প্ৰবাদ আছে

জীৱন,

যদিও প্ৰকৃতাৰ্থত এই জীৱন ক্ষন্তেকীয়া তথাপি এই জীৱন শব্দটো কাৰোবাৰ খুব দীঘলীয়া আৰু কাৰোবাৰ বাবে খুবেই ক্ষন্তেকীয়া। এই বাক্যটি এই ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য যে যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট সকলৰ বাবে জীৱনটো খুব দীঘলীয়া। তেওঁলোকে ভাৱে কেতিয়াযে এই যন্ত্ৰণাদায়ক জীৱনৰ ওৰ পৰিব। কিন্তু যি সকলৰ বাবে কৰিবলগীয়া বহুত থাকে, যি সকলে হৃদয়ত যন্ত্ৰণাৰ ধ্বনি অনুভৱ নোহোৱাকৈ বা নেওচি গৈ গতানুগতিক ভাবে চলি আছে, তেওঁলোকৰ বাবে জীৱনটো খুব ক্ষন্তেকীয়া। আকৌ যি সকল বহুদিন জীয়াই থাকে সেইসকলৰ বাবে জীৱনটো দীঘলীয়া আৰু যিসকল কম দিন জীয়াই থাকে সেইসকলৰ জীৱনটো ক্ষন্তেকীয়া বুলিব পাৰি। কৰিবলগীয়া বহুত থকা সকলৰ বাবে জীৱনটো ক্ষন্তেকীয়া আৰু এই ক্ষন্তেকীয়া জীৱনটোত বহুত কৰিবলৰগীয়া হোৱা বাবে সেইসকলৰ জীৱনটো এক প্ৰতিযোগীতামূলক জীৱন হৈ পৰে। সেয়েহে বহুতে জীৱনটোক এক প্ৰতিযোগিতা বুলিও উল্লেখ কৰে। এই জীৱন শব্দটো অকল এটি বা দুটি শব্দৰেই পৰিপূৰ্ণ নহয়। ইয়াক বহুকেইটা অৰ্থৰ সতে ৰিজাব পাৰি। দ্বিতীয়তে জীৱনটোক কষ্ট আৰু আৰামৰ সতেও ৰিজাব

পাৰো। জীৱন ধাৰণৰ বাবে আমি কাম কৰিবই লাগিব আৰু কামৰ বাবে আমি কষ্ট কৰিবই লাগিব। আৰামৰ লগত ৰিজাই চোৱাৰ অৰ্থ হ'ল আগতে আমি যিবোৰ কাম পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰা সমাধান কৰিছিলো সেইবোৰ কাম এতিয়া মেচিনৰদ্বাৰা সমাধান কৰো। গতিকে জীৱনটো আৰামদায়ক হৈ পৰিছে। সৰ্বাধুনিক ক্ষেত্ৰত যদিও জীৱনটো আৰামদায়ক তথাপি ই সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ নহয়। কাৰণ আৰাম পাবলৈ হলেও কষ্ট কৰিবই লাগিব। উদাহৰণ স্বৰূপে আমি ওপৰৰ কথাখিনিকে উল্লেখ কৰিব পাৰো। আগতে আমি যিবোৰ কাম পৰিশ্ৰমৰ দ্বাৰা সমাধান কৰিছিলো সেইবোৰ এতিয়া মেচিনৰদ্বাৰা সমাধান কৰো হয় কিন্তু প্ৰকৃতাৰ্থত মেচিনটো তৈয়াৰ কৰিবলৈও বহু কষ্টৰ প্ৰয়োজন হয়। সেয়েহে বিপৰীতে প্ৰকৃতাৰ্থত কষ্টকহে জীৱনৰ অৰ্থৰ সতে ৰিজাব পৰাটো বাঞ্চনীয় বুলি ধৰা হয়। জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি গলে ধাৰণা হয় যে - খোৱা, শোৱা, ফুৰা, খেলা, এইবোৰৰ অৰ্থ জীৱন নে জীৱনৰ অৰ্থ এইবোৰ ? এই বাক্যটি সাম্প্ৰতিক কবি অমূল্য বৰুৱাৰ "কুকুৰ" কবিতাটোৰ এই দুটি ফাকিৰ সতে ৰিজাব পাৰি যে -"আমি কেৱল খাবৰ বাবে জীয়াই আছো নে আমি জীৱৰ বাবে খাইছোঁ ? " সাম্প্ৰতিক কবি অমূল্য বৰুৱাই ইয়াত দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পিছত, মানুহৰ যি দুৰবস্থা হৈছিল সেই দুৰবস্থাক বুজাইছে। কিন্তু এই প্ৰবন্ধটিত জীৱনৰ অৰ্থক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। শেষত বৰ্তমান যি পৰ্য্যায়ত আমি জীৱন ধাৰণৰ ফালে আগবাঢ়ি আছো সেই পিনে চালে দেখা যায় যে মানুহে যেন জীৱনকো পিঠি দিছে আৰু দৌৰিছে টকাৰ পিছে পিছে আৰু ভাব হয় যে টকাৰ কাৰণেই যেন মৃত্যুকো নেওচি যাব। টকাৰ কাৰণে মানুহ বলিয়া হৈ পৰিছে। টকাই মানুহক এনেকৈ নচুৱাইচে যে ভাবিলে আচিৰিত লাগে। টকাৰ কাৰণেই পৃথিবীখন হিংসাত্মক হৈ পৰিছে।

হিন্দীত পাণ্ডেচ ৰেচন চামাজিত নামৰ লিখকজনে কেৱল "ৰুপয়া" নামদি পাঠ এটিত লিখিছে যে

"মৈ ৰুপয়া হুঁ, লোগীকী লচাতী হুঁ,
মৈ খুদ নহী নাচতী হুঁ।"

যদিও মানুহে টকা ঘটিছে আচলতে সেইবোৰ জীয়াই থকাৰ বাবেই ঘটিছে। আজিৰ যুগত যদিও মানুহে ভাবিব পাৰে যে জীৱনৰ অৰ্থ টকা নহয়, টকাৰ অৰ্থহে জীৱন। সেইটো সম্পূৰ্ণ ভুল ধাৰণা। কিন্তু এইটোও নহয় যে টকাই জীৱন, টকাৰ লগত আৰু বহুতো প্ৰতীক লগ-লাগিহে জীৱন গঢ়ি উঠে। সৰ্বশেষত আমি জীৱনৰ অৰ্থ হিচাপে প্ৰেম বা মৰমক জগৰীয়া কৰিব পাৰো। মৰমক আমি এই কাৰণে জগৰীয়া কৰিব পাৰো যে মানুহে কেৱল টকা আৰ্জি নিজৰ বাবে জীয়াই নাথাকে। মানুহ জীয়াই থাকে নিজৰ ঘৰ-সংসাৰ বা পৰিয়ালৰ মানুহ আৰু ধুনীয়া পৃথিৱীখনলৈ মৰম থকা বাবে আৰু টকাও আৰ্জে সেইসকলৰ বাবে আৰু ধুনীয়া পৃথিৱীখনত ধুনীয়াকৈ থাকিবলৈ ।

আনহাতে

প্ৰেম ।

প্ৰেমে ভৰে প্ৰেমেই সকলোতকৈ উচ্চ, জীৱনতকৈও। অৰ্থাৎ প্ৰেমে ভাবে জীৱনৰ অৰ্থ প্ৰেম নহয়, প্ৰেমৰ অৰ্থহে জীৱন। কিন্তু ই কেতিয়াও সম্ভৱ নহয়। সচা কথা প্ৰেমৰ কাৰণে এজন লোক বলিয়া হব পাৰে বা মৃত্যুক সাবটি লব পাৰে। এইটোও সচা যে প্ৰেমে নিবিচাৰে ধন-ধান, মান, গৌৰৱ, জাতিকুল। প্ৰেমে বিচাৰে মাথো এধাৰি মৰম। গতিকে এই মৰম নাপালে জীৱনটো যন্ত্ৰণাদায়ক হৈ পৰে আৰু যন্ত্ৰণাদায়ক হলেই জীৱনটো হৈ পৰে দীঘলীয়া। গতিকে এই যন্ত্ৰণাদায়ক দীঘলীয়া জীৱনটোৰ পৰা আহৰি পাবলৈ কিছুৱে মৃত্যুক সাৱটি লয়। সেইফালৰ পৰা চালে প্ৰেমৰ অৰ্থ জীৱন। কিন্তু প্ৰত্যেকেই জানো প্ৰেমত সফল নোহোৱাৰ বিনিময়ত মৃত্যুক আকোৱালি লৈছে ? নাই লোৱা। আৰু নাই লোৱা কাৰণেই জীৱনৰ অৰ্থ হিচাপে প্ৰেমক ৰিজাব পাৰি। প্ৰেমৰ অৰ্থ হিচাপে জীৱনক নহয়। হয়তো মৃত্যুৰ কথা ভাবিব পাৰে কিন্তু মৰিব নোৱাৰে মা-দেউতা পৰিয়ালৰ মুখলৈ চায়। প্ৰেম নহলেও জীৱন হব, কিন্তু নহলে প্ৰেম কেতিয়াও সম্ভৱ হব নোৱাৰে। ই কল্পনাৰ অতীত। গতিকে জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি গলে আমি পাও যে দুখ-সুখ, প্ৰতিযোগিতা, কষ্ট, আৰাম, খোৱা, শোৱা, ফুৰা, খেলা, জীৱন ধাৰণৰ বাবে অৰ্জা টকা-পইচা, মৰম, প্ৰেম এইবোৰেৰে পৰিপূৰ্ণ এক শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাবে চলা ক্ৰিয়া কাৰ্য্যকলাপ।

মহৎ লোকৰ বানী

সংগ্ৰহ - নিৰ্মালী বড়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক
প্ৰথম বৰ্ষ (ক'লা)

১) সকলো মানুহেই ভগৱানৰ সন্তান। গতিকে সমাজত সকলো ভাই ভাই
- গুৰু নানক

২) এখন ভাল কিতাপ নষ্ট কৰা আৰু এজন মানুহে আন এজনক হত্যা কৰা একে কথা।
- মিল্টন

৩) যিজন মানুহে নিজকে জ্ঞানী বুলি ভাৱে তেওঁতকৈ মূৰ্খ পৃথিৱীত নাই
- ভল্টেয়াৰ

৪) বিদ্যাই মানুহৰ শ্ৰেষ্ঠ অলংকাৰ, ই মানুহৰ সুৰক্ষিত ধন, বিদ্যাই ভোগ, যশ আৰু সুখ দিয়ে।
- এৰিষ্টটল

৫) আমি যিমানেই অধ্যয়ন কৰি যাওঁ, সিমানেই আমাৰ নিজৰ অজ্ঞতাৰ আভাস পাওঁ
- শেলী

চৰিত্ৰ

শ্ৰীমৰমী দা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা
ৰাজনীতি বিজ্ঞান (অনার্

সংসাৰত চৰিত্ৰ হ'ল এটা মহৎ চালিকা শক্তিবোৰৰ অন্যতম। ইয়াৰ সৰ্বোত্তম প্ৰকাশ য'ত হয় তাত মানৱপ্ৰকৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিফলন ঘটে; কাৰণ ব্যক্তিৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকাশ তেওঁৰ চৰিত্ৰৰ যোগেদিয়েই হয়।

প্ৰতিভাৱান লোকে সদায় সমাদৰ লাভ কৰে সঁচা, পিছে চৰিত্ৰৱান জনেহে আটাইতকৈ বেছি সমাদৰ বা শ্ৰদ্ধা লাভ কৰে। প্ৰতিভাৱান লোক অধিক পৰিমাণে মগজুৰ সৃষ্টি, চৰিত্ৰৱান লোক অধিক পৰিমাণে দিলৰ সৃষ্টি। দেখা যায় গৈ যে জীৱনত দিল বোলা বস্তুটোৰ প্ৰাধান্য বেছি। প্ৰতিভাৱান লোকৰ সমাজৰ লগত সম্পৰ্ক বুদ্ধিবৃত্তিৰ পিনৰ পৰা, চৰিত্ৰবানজনৰ সম্পৰ্ক নিজৰ বিবেকৰ পিনৰ পৰা। প্ৰতিভাৱানজনক লোকে আদৰ কৰে, চৰিত্ৰৱানজনক অনুকৰণ কৰে।

প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই জীৱনৰ দিনকেইটাৰ সৰ্বোত্তম সদ্ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ যত্নপৰ হোৱা উচিত। সৰু-সুৰু কথাবোৰতো তেওঁ বিশ্বস্ত, ন্যায়নিষ্ঠ, সৎ আৰু নিষ্ঠাৱান হ'ব পাৰে। সংক্ষেপে ক'বলৈ গ'লে, দৈৱই তেওঁক জীৱনত য'তে থিতাপি দিছে ত'তে তেওঁ নিজ কৰ্ত্তব্য কৰিব লাগে। শুনাত অতি সাধাৰণ আৰু গতানুগতিক যেন লাগিলেও, এই কথা ঠিক যে নিজৰ কৰ্তব্য কৰাতেই জীৱন আৰু চৰিত্ৰৰ শ্ৰেষ্ঠ আদৰ্শ ফুটি উঠে।

চাৰিত্ৰিক উৎকৰ্ষৰ লগত ধন-দৌলত সম্পৰ্ক, বৌদ্ধিক বৃত্তিবোৰৰ লগৰ সম্পৰ্কতকৈ নগণ্য। বৰং দেখা যায় যে - ধন দৌলত প্ৰা নৈতিক স্খলন আৰু দুৰ্নীতিৰ কাৰণেহে হয়, ধ দৌলত আৰু দুৰ্নীতি, বিলাসক আৰু অনৈতিকত পৰস্পৰৰ মাজত অতি ওচৰ সম্পৰ্ক। দুৰ্বল চৰিত্ৰ বা আত্মানুশাসনহীন বা ব্যভিচাৰী লোকৰ হাত ধন-দৌলত হয় প্ৰলোভন, হয় নিজৰো আ আনৰো অশেষ অনিষ্টাৰ গুৰি।

চৰিত্ৰই সম্পদ। ইয়েই হ'ল শ্ৰেষ্ঠ সম্প জনসাধাৰণৰ শুভেচ্ছা আৰু সন্মানৰ পিনৰ পৰা এখন জমিদাৰীৰ দৰে। চৰিত্ৰ আহৰণত আত্মনিয়োগ কৰে, তেওঁ ঐহিক সম্পদৰ পিনৰ প ৰৱৈয়া নহ'ব পাৰে ; কিন্তু ইয়াৰ ফলত তেও সুখ্যাতি আৰু সন্মান লাভ হয়। সেয়ে তেও উপযুক্ত পুৰস্কাৰ জীৱনতো সজ গুণবোৰেৰে প্ৰতি হয় আৰু হ'ব লাগেও। নৈতিক উৎকৰ্ষ, অধ্যাবস আৰু সততা শ্ৰেষ্ঠ গুণ বুলি বিবেচিত হ'ব লা আৰু যথাৰ্থতে উত্তম লোকেহে সৰ্বত্ৰ আগশাৰী আসন পাবৰ যোগ্য।

উদ্দেশ্যৰ সততা মাত্ৰ থাকিলেই জীৱ এজন লোক বহুত আগবাঢ়ি যাব পাৰ, মাত্ৰ নি সম্পৰ্কে তেওঁৰ উচিত ধাৰণা থাকিব লাগে আ নিজে উচিত বুলি ভবা নীতিত বা কাৰ্য্যত দৃঢ়ভা

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

লাগি থাকিব লাগে। ফলত তেওঁ এদিন নহয় এদিন সেই কামত কৃতকাৰ্যতা পাবই।

"উদ্দেশ্য যদি ম্লান নয়,
কৰ্তব্যে যদি শিথিলতা না আসে,
ব্যৰ্থতা কখনও আসতে পাৰে না" ।।
ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ।

প্ৰকৃততে সচ্চৰিত্ৰৰ লোকৰ যশস্যা বিয়পি পৰাও হয়তো বিলম্ব ঘটিব পাৰে ; কিন্তু কোনো লোকৰে আচল গুণবোৰ কেতিয়াও লুকাই নাথাকে। তেওঁলোকক কোনোবাই ভুল বুজিব পাৰে, তেওঁলোকৰ বিষয়ে বেয়াকৈ ক'ব পাৰে, দুখ-দুৰ্দশাই হয়তো তেওঁলোকক সাময়িকভাৱে নাজল-নাথল কৰিব পাৰে, কিন্তু ধৈৰ্য্য আৰু সহনশীলতাৰ গুণত তেওঁলোকে শেহত সকলোৰে শ্ৰদ্ধা, সমাদৰ আৰু আস্থা লাভ কৰেগৈ।

চৰিত্ৰ গঠন হয় বিভিন্ন সৰু-সুৰা কথাৰে। এই আটাইবোৰ প্ৰায় কম-বেছি পৰিমাণে ব্যক্তিৰ নিজৰ আয়ত্তৰ ভিতৰত। ভালেই হওঁক বা বেয়াই হওঁক, ইয়াৰ অনুশাসনৰ ভিতৰত বান্ধ নোখোৱাকৈ এটা দিনো পাৰ নহয়। যিমানেই সামান্য নহওঁক কিয়, প্ৰতিটো কাৰ্যৰে পৰিমাণ থাকিবই থাকিব, ঠিক যেনেকৈ চুলি এডালৰ দৰে। যিমানেই সৰু নহওঁক, তাৰো ছাঁ পৰিবই পৰিব।

চৰিত্ৰ গঠনৰ প্ৰথম আৰু আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ঠাই হ'ল ঘৰখন; ইয়াতেই প্ৰত্যেকজন লোকেই, ভালেই হওঁক বা বেয়াই হওঁক, তেওঁৰ নৈতিক শিক্ষা লাভ কৰে। আদৰ্শবোৰ ইয়াতেই তেওঁ পায় আৰু সেইবোৰ তেওঁৰ মৰণকাললৈকে গোটেই জীৱন জুৰি থাকে। মাতৃস্নেহ হ'ল মানৱজাতিৰ দৃশ্যমান ভগৱানস্বৰূপ। ইয়াৰ প্ৰভাৱ স্থায়ী আৰু সৰ্বব্যাপী। জীৱনৰ আদিতেই মানৱ শিশুৰ শিক্ষাৰ লগে লগে ইয়াৰ আৰম্ভণি সূচিত হয়। প্ৰতিগৰাকী উপযুক্তা মাতৃয়েই তেওঁৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ ওপৰত পেলোৱা সুদীৰ্ঘ দিনৰ শক্তিশালী প্ৰভাৱৰ ৰূপত ই আত্মপ্ৰকাশ কৰে। শিক্ষাদান কৰোঁতাসকলৰ ভিতৰত আন সকলোতকৈ মাতৃ এগৰাকীয়েই আটাইতকৈ অধিক দৰদী ৰূপত শিক্ষা দিয়ে। পুৰুষ হ'ল মানৱ জাতিৰ মগজু, কিন্তু তিৰোতা হ'ল ইয়াৰ অন্তৰ । পুৰুষ হ'ল - বিচাৰ বুদ্ধি, নাৰী হ'ল অনুভূতি। পুৰুষ শক্তি, নাৰী আচৰণৰ মাধুৰ্য্য, শোভা আৰু সান্ত্বনা। শ্ৰেষ্ঠ মহিলাসকলৰ বিচাৰ বৃত্তিয়েও তেওঁৰ আবেগ অনুভূতিৰ যোগেদিহে ক্ৰিয়া কৰে। এইদৰেই পুৰুষে চিত্তবৃত্তি আৰু স্ত্ৰীয়ে হৃদবৃত্তিৰ কৰ্ষণ কৰে। ঘাইকৈ ইয়াৰ পৰাই চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্যই গঢ় লয়। পুৰুষ স্মৃতিশক্তিৰ অধিকাৰী, নাৰী অন্তৰখনৰ অধিকাৰী। পুৰুষে যিটো কথা আমাক বিশ্বাস কৰিবলৈ শিকায়, নাৰীয়ে সেইটো কথা আমাক ভাল পাবলৈ শিকায়। নাৰীৰ যোগেদিয়েই প্ৰধানকৈ নৈতিক উৎকৰ্ষ লাভ হয়। নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্টে প্ৰায়ে কৈছিল বোলে শিশুটিৰ ভৱিষ্যতৰ চৰিত্ৰ ভাল হ'ব নে বেয়া হ'ব সেইটো সম্পূৰ্ণৰূপে মাকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তেওঁ লগতে এই কথাও কৈ থৈ গৈছে যে বাপেক যদি অসৎ চৰিত্ৰৰ হয়, মদাহী হৈ জহান্নামে যোৱা হয়, সেই ক্ষেত্ৰটো মাকজনী যদি ঠিক থাকে, হিচাপী আৰু সৎ চৰিত্ৰৰ হয়, পৰিয়ালটো তেতিয়াও থান-বান হৈ যোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পৰে, আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ পিছৰ জীৱন সুখ-শান্তিৰ হয় আৰু আনৰ আগত স-সন্মানেৰে মূৰ দাঙি থিয় হ'ব পাৰে।

লগ-সংগয়েও চৰিত্ৰৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়। বয়সত ডাঙৰেই হওঁক বা সৰুৱেই হওঁক, মানুহে যিবোৰৰ লগত সংগ কৰে সেইবোৰক

অনুকৰণ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। ডাঙৰতকৈ সৰুৰ বেলিকা এই কথা বেছিকৈ খাটে। সজ বন্ধু এজনে দিয়া একোটা সৎ পৰামৰ্শই, সময় মতে দিয়া একোটা সংকটে বা সুবিবেচিত উপদেশে ডেকা মানুহ এজনৰ জীৱনত একেবাৰে নতুন দিশৰ সূচনা কৰিব পাৰে। কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে অসৎ চৰিত্ৰৰ আৰু কদৰ্য অভিপ্ৰায়ৰ লোকে লগৰীয়াসকলক তেওঁলোকৰ অজ্ঞাতেই তললৈ নমায়। ৰাস্কিনে কৈছিল, অসতৰ পৰা যি উদ্ভৱ হয়, সিও অসতৰে জন্ম দিয়ে। যি ভালৰ পৰা জন্ম হয়, যাৰ উৎস সাহ আৰু সন্মান, সি সদায় সাহ আৰু সন্মান বিস্তাৰিত কৰে।

প্ৰেমৰ বেলিকা প্ৰকৃতিয়ে সমস্ত আনুষ্ঠানিক আৰু প্ৰচলিত বিধি-ব্যৱস্থা গুৰিয়াই পেলায় যদিও, ডেকা-গাভৰুৰ মনত চৰিত্ৰ সম্বন্ধে এনে কিছুমান ধাৰণা সুমুৱাই দিব পাৰি, যিবোৰে তেওঁলোকক সঁচা আৰু মিছা প্ৰেম চিনিবলৈ সহায় কৰিব। প্ৰেম হ'ল শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰশংসাৰ পৰিণতি আৰু ই চৰিত্ৰৰ উৎকৰ্ষ ঘটায় আৰু ইয়াক বদগুণবোৰৰ পৰা মুক্ত কৰি বিশুদ্ধ কৰে। প্ৰকৃত প্ৰেমে বহুত গুণে বুদ্ধিৰো উৎকৰ্ষ ঘটায় আৰু মানসিক শক্তিবোৰ উদ্দীপিত কৰে। নিজৰ আৱেগ-অনুভূতিৰদ্বাৰা সংসাৰৰ লগত একাত্ম অনুভৱ নকৰালৈকে কোনো নাৰী বা পুৰুষেই পূৰ্ণতাপ্ৰাপ্ত নহয় বুলি কোৱা হৈছে। প্ৰেমৰ অভিজ্ঞতাৰ অবিহনে কোনো নাৰীয়েই নাৰী বা পুৰুষকেই পুৰুষ বুলি অভিহিত কৰিব নোৱাৰি। নিজৰ পৰিপূৰ্ণতাৰ বাবে নাৰী আৰু পুৰুষ দুয়োকে দুয়োৰে প্ৰয়োজন। প্ৰকৃত সংযোগ হ'ব লাগিব মন আৰু অন্তৰৰ। ই পাৰস্পৰিক প্ৰীতি আৰু শ্ৰদ্ধাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব লাগিব।

এজন পুৰুষৰ প্ৰকৃত চৰিত্ৰ অন্য ঠাইতকৈ তেওঁ নিজৰ গৃহস্থালিখনতহে বেছিকৈ প্ৰকাশ পায়। গৃহস্থালিৰ কাম-কাজবোৰ তেওঁ কিদৰে পৰিচালনা কৰে তাতেই তেওঁৰ সাংসাৰিক জ্ঞান ফুটি উঠে। ব্যৱসায়-বৃত্তি আৰু ৰাজহুৱা কাম-কাজবোৰত এই জ্ঞান আৰু বেছিকৈ প্ৰকাশ পায়। অৱশ্যে পতিক এই কামত সহায়ৰ হাত বঢ়াবলৈ লাগে এগৰাকী সৎ চৰিত্ৰৰ পত্নী। পত্নী গৰাকী হ'ল দুঃখ-দুৰ্দশাৰ সময়ত ভৰ দি থিয় দিব পৰা এডাল লাঠিৰ দৰে। বিলাই -বিপত্তিয়ে জুমুৰি দি ধৰিলে, বা দুৰ্ভাগ্যই আগুৰি ধৰিলে, তেওঁ সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই ওচৰ চাপি আহে। ডেকা কালত পুৰুষৰ বাবে পত্নীগৰাকী সুখ-সহচাৰী আৰু অলংকাৰৰ স্বৰূপ। পিছৰ বয়সত, যেতিয়া জীৱনত আশাৰ পৰিধি কোঁচখাই যায় আৰু কঠোৰ বাস্তৱক লৈ আমি জীয়াই থাকিব লাগে, তেতিয়া পত্নীগৰাকী বিশ্বস্ত সহায়ক হিচাপে পুৰুষৰ ওচৰত থাকে।

শেষত ক'ব লাগিব যে সৎ চৰিত্ৰৰ অবিহনে এই পৃথিৱীত একো কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ 'চৰিত্ৰ' বোলা এই শব্দটো মানুহৰ সকলো সময়তে খোজত খোজ মিলাই গৈ থাকে। চৰিত্ৰৰ কাৰণে মানুহে সময়ত শান্তিও পাবলগীয়া হয় আৰু কেতিয়াবা পুৰস্কাৰৰো যোগ্য হয়।

ঃ ঃ ঃ ঃ

কৌতুক

শ্ৰীমৃদুল বৈশ্য, উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (কলা)

১) প্ৰথম ৰোগী ঃ তোমাৰ হাতখন বেণ্ডেজ কৰোতে কিয় ইমান চিঞৰিছিলা।
দ্বিতীয় ৰোগী ঃ বৰ দুখ পাইছিলো, কিন্তু তোমাৰ ভঙা ভৰিখন বেণ্ডেজ কৰোতে তুমি দেখোন হাঁহি আছিলা। কেনেকৈ সহ্য কৰিছিলা বাৰু।
প্ৰথম ৰোগী ঃ তোমাৰ চিঞৰ দেখি মই ভাল ভৰিখনকে বেণ্ডজ কৰিব দিছিলো।

এক আবদ্ধ অনুভূতি

(প্ৰবন্ধ)

শ্ৰীদীপাঙ্কৰ ভট্টাচাৰ্য্য
স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ (ক'লা)

যেতিয়া এক নাৰী আৰু পুৰুষৰ মিলন হয় তেতিয়া সৃষ্টি হয় এক জীৱনৰ, যেতিয়া এক সপোন আৰু বাস্তৱৰ মিলন হয় তেতিয়া সৃষ্টি হয় এক সত্যৰ। গতিকে পৰস্পৰ দুটা বিপৰীত বস্তুৰ মিলন হয় তেতিয়া জীৱনৰ পটভূমিত সত্যৰ পৰিবেষ্টিতত সৃষ্টি হয় অনুভূতিৰ।

জীৱনক অনুভৱ কৰিব লাগে অনুভূতিৰ মাজেৰে, কিন্তু ব্যৱহাৰিক ভাৱে আমি জীৱনটোক উপভোগ কৰো। ফনী দেৱ চৌধুৰীয়ে তেওঁৰ এখন উপন্যাসত লিখিছিল "তুমি যে জীয়াই আছা তাৰ পৰিচয় হ'ল তোমাৰ শৰীৰ। 'আনন্দৰ সন্ধান কৰা' বুলি সেই শৰীৰে তোমাক অহৰহ সকিয়াই আছে. এই আহ্বান অস্বীকাৰ কৰা মানে জীয়াই থাকিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা। পাপ উপভোগত নহয় ঃ নৈতিকতা, সংস্কাৰ আৰু কাপুৰুষতাৰ বাবে তুমি আজিলৈকে একো উপভোগ কৰিব পৰা নাই, সেইটোৱেই তোমাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ পাপ" কিন্তু উপভোগো পাপ হব পাৰে যদি সেই উপভোগে কাৰোবাক শাৰীৰিক বা মানসিক ভাৱে ক্ষতি সাধন কৰে। কিন্তু অনুভৱ কেতিয়াও পাপ হব নোৱাৰে, কাৰণ অনুভৱ নিজৰ মাজতে সীমাবদ্ধ আৰু ই অভিজ্ঞতাৰ পৰিসৰ বৃদ্ধিত সহায় কৰে। মানসিক দৃষ্টিৰে চাব গলে প্ৰেম এনে এক অনুভূতি যি বন্ধুত্বৰ দৰে সবল, মৰমৰ দৰে পাতল আৰু হৃদয়ৰ দৰে কোমল অনুভৱ। প্ৰেমক যিয়ে উপভোগ কৰে তাৰ মানসিকতা বিকৃত। এই ক্ষেত্ৰত ত্যাগৰ কথাও উনুকিয়াব পাৰি। ত্যাগৰ মূল্য তেতিয়ালৈকে স্থিৰ হৈ থাকে যেতিয়ালৈকে আমি অনুভৱ নকৰো যে আমি ত্যাগ কৰিছো, অনুভৱ কৰাৰ পাছত ত্যাগৰ মূল্য হ্ৰাস পায়।

জীৱন সম্পৰ্কে তোমাৰ ধাৰণা কি বুলি কোনোবাই সুধিলে মোৰ সতকাই উত্তৰ দিবলৈ টান লাগে, যিহেতু জীৱনৰ ধাৰণা মোৰ মনত আজিও অৱৰ্ণনীয়। বহুতো জীৱনৰ সূত্ৰ বিভিন্ন ধৰণে দিয়ে যেনে জীয়াই থকাৰ নামেই জানো জীৱন ? আমি যে জীয়াই আছো সেইটো কোনে ক'ব ? সেইটো আমাৰ অনুভূতিয়ে ক'ব আৰু অনুভৱ ইয়াৰ মাজৰ চালিকা শক্তি। আজিৰ ব্যৱহাৰিক পৃথিৱীত জীৱনটোক সুচাৰুৰূপে গতিশীল কৰিবলৈ হ'লে মানসিক অস্তিত্বৰ দুইমেৰুত থকা আৱেগ আৰু বিবেক এই দুয়োৰে মাজত এক যোগসূত্ৰৰ অত্যন্তই আৱশ্যক। অনুভূতিয়েই এই যোগসূত্ৰৰ ভূমিকাটো ভালকৈ পালন কৰিব পাৰে।

মই কোন ? মোৰ নাম কি? মা দেউতাই দিয়া মোৰ নামতকৈ মোৰ নিজস্ব কৰ্মই দিয়া নামটোৰ প্ৰাসঙ্গিকতা যেনেকৈ বেছি ঠিক তেনেকৈ আৱেগ আৰু বিবেকৰ দ্বাৰা লোৱা সিদ্ধান্ততকৈ অনুভূতিৰ দ্বাৰা লোৱা সিদ্ধান্তৰ প্ৰাসঙ্গিকতা বহু বেছি!

কেতিয়াবা পূৰ্ণিমা ৰাতি জোণটোৰ ফালে

চাই বিভোৰ হৈছানে ? যদি হৈছা, তুমি প্রেমত পৰিছা। কেতিয়াবা এন্ধাৰ ৰাতি অকলে বহি নীৰৱতাৰ সৈতে কথা পাতিছানে ? যদি পাতিছা তুমি প্রেমত পৰিছা। কেতিয়াবা দুঃখীয়া নিঃসহায়ৰ দুঃখত চকুলো টুকিছানে ? পৃথিৱীৰ, প্রকৃতিৰ নে মানুহৰ ? তুমি মানুহৰ প্রেমত পৰিছা কাৰণ মানুহ অবিহনে পৃথিৱী আৰু প্রকৃতি অনুভূতিহীন।

- - - -

‘ জীৱন মানে এক অন্তহীন সন্ধান,
এক বিশৃংখল শব্দৰ অভিধানৰ পৰা
কেৱল বিচাৰি আছো নিজৰ ইপ্সিত শব্দটো
নাম তাৰ জীৱন -
এক বিমূৰ্ত্ত বাসনাৰে মই মোৰ অজ্ঞাতে
খেদি ফুৰিছো এক সত্য, বঞ্চনা নকৰা সত্য
যাক জীৱন বুলি গ্রহণ কৰিছো
এক অমৃতময় শব্দৰ সত্য - জীৱন’
- অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী

ভয়ঙ্কৰ বিপদ আৰু দুৰ্ভাগ্যক ভেঙুচালি কৰি হাঁহি হাঁহি জীৱনৰ কণ্টকময় পথ অতিক্রম কৰিব পৰাকৈ আমি সকলো সাহসী হোৱা উচিত। সংঘাতময় জীৱনটোক প্রত্যাহ্বান হিচাপে লৈ জীৱনৰ দুৰ্গম পথত অগ্রসৰ হব পৰাটোৱেই আমাৰ প্রকৃত সাহসিকতাৰ উমান পাব পাৰি।

দুষ্প্রাপ্য জীৱনটোক পৰিপূৰ্ণভাৱে অনুভুতিৰ মাজেৰে উপভোগ কৰিব পৰাটোৱেই জীৱনৰ সাৰ্থকতা। “মৃত্যু সহজ, সহজ প্রেমো, সহজ কাম, মোৰ প্রিয় নহয়। মোক এটুকুৰা হৃদয় দিয়া ধাৰলৈ হলেও, কিস্তি কিস্তি কৈ পৰিশোধ কৰিম ঋণ জীৱনেৰে ; জীৱন মোৰ বাবে আটাইতকৈ কঠিন, জীয়াই থকাটো তাতকৈয়ো - ”

এইয়া যেন জীৱনে গাম গাইছে, সুৰ দিছে সময়ে আৰু গীতৰ কথা লিখিছে অভিজ্ঞতাপূৰ্ণ স্মৃতিয়ে।

জীৱনটো এবাৰেই আহে, ই সম্পূৰ্ণ নিজস্ব যদিও অধিক অৰ্থপূৰ্ণ হৈ পৰে, যেতিয়া আনৰ কাৰণে জীয়াই থকা হয়। জীৱনে নিৰ্ণয় কৰে মৃত্যুৰ তাৎপৰ্য্য ! আৰু মৃত্যুৱে নিৰ্ণয় কৰে বাস্তৱৰ তাৎপৰ্য্য। মৃত্যু অবিহনে যিদৰে জীৱন মূল্যহীন জীৱন অবিহনেও বাস্তৱৰ কোনো মূল্য নাই। সত্যৰ সংজ্ঞা দুটা বাস্তৱ আৰু স্মৃতি। বাস্তৱৰ লগে লগে সংগ্রামৰ ফলত সত্যৰ জন্ম হয়, পৰিৱৰ্তন হয় জটিলো হয়। বাস্তৱ উন্নতি হলেহে সত্যৰ উন্নতি লক্ষ্য পৰিৱৰ্তন হয়, জটিলো হয়। কেৱল বৰ্ত্তমান নহয়, ভৱিষ্যত নহয় ই যেন চিৰ প্রবাহমান সময়ৰ সোঁতত। ইয়াত সঞ্চিত হৈ আছে আশা, বেদনা আৰু স্মৃতি।

চেতনাৰ পিছতে মানুহৰ আটাইতকৈ মূল্যবান সম্পদ হ’ল স্মৃতি। স্মৃতিয়ে মানৱ সত্ত্বাক জীয়াই ৰাখে। আমি স্মৃতিৰ পাদস্পদত মৃত্যুৰ পথৰ ধাৱবান, তাৰ বাহ্যিক প্রকাশ চকুপানী আৰু তেজ চকুপানীৰ উৎস হ’ল হৃদয়, চকু পানীৰ উৎস হ’ল মানৱতা, চকুপানী নিৰ্গত হয় স্বৰ্তস্ফুতঃভাৱে, হৃদয়ৰ প্রেৰণাত। সেই কাৰণে সি পৱিত্র আৰু সত্য। কিন্তু তেজ ওলায় বাহিৰৰ আঘাতত, হিংসাৰ আঘাতত সি অশুচি আৰু অসত্য। যদি তেজে স্বইচ্ছাৰে কাৰোবাৰ স্থবিৰ জীৱন গতিশীল কৰি দিব পাৰে তেতিয়াহলে তেজ চকুপানীতকৈ বহুগুণে পৱিত্র হব।

“তোমাৰ যিমানখিনি শক্তি আছে, জীৱনে কেৱল সিমানখিনিয়েই দাবী কৰে। এটা মাত্র বীৰ তোমাৰ পক্ষে সম্ভৱ কেতিয়াও পলাই নাযাবা।”

“নিজকে সদায় উপায় বুলি গণ্য কৰিবা। সেই কাৰণে যিটো লক্ষ্য বা যিটো কাম বাছি লোৱা তাতকৈ নিজকে বেছি গুৰুত্ব নিদিবা। কোনো এজনক একান্তভাৱে ভালপোৱা, এজনৰ বাবে গভীৰ প্রেমত সকলো বিসৰ্জন যদি দিব পাৰা তেন্তে তুমি স্বৰ্গ ঢুকি পাইছা” ; ই জীৱনৰ এক মহৎ অভিজ্ঞতা। “যি আত্মোসৰ্গ কৰিব বিচাৰে তেওঁ উৎসৰ্গিত হব নিজৰ হৃদয়ৰ পৱিত্রতাৰ অনুপাতে”।

“মই আন সকলোৰে বাবে বিচাৰো সুখ আৰু নিজৰ বাবে নিসংগতা আৰু শান্তি।”

পোৱা নোপোৱাৰ সগ্রামৰ নামেই জীৱন।।

পাই হেৰুৱাৰ নাম দুখ !
নোপোৱাৰ বেদনাত সান্ত্বনা লোৱাৰ নাম সুখ,
যন্ত্রণাত ঝংকৰিত ওঁঠ যুৰিৰ কম্পনৰ নাম হাঁহি।
শৈশৱৰ পৰা বাল্য .... বাল্যকালৰ পৰা কৈশোৰ....
কৈশোৰৰ পৰা যৌবন..... যৌবনৰ পৰা বৰ্ত্তমান...
এই এনাজৰীডালৰ নামেই প্রেম, সংঘৰ্ষৰ মুখা-মুখিৰ নাম সাহস....

জাগ্রত অৱস্থাত দেখা সপোনৰ নাম লক্ষ্য আৰু জীয়াই থকা প্রকৃত সুত্রৰ নাম উদ্দেশ্য।

ঃ ঃ ঃ ঃ

☐ হোমেন বৰগোহাঞিও আৰু অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ লিখনিৰ পৰা সহায়লৈ

কৌতুক

শ্রীদীপা হাজৰিকা
প্রথম বৰ্ষ (কলা)

১) অৰুন ঃ দেউতা মই কিন্তু তোমাক মোৰ বিয়ালৈ নামাতো ।
দেউতাক ঃ কিয় সোণটো ?
অৰুণ ঃ কিয় তুমি মোক তোমাৰ বিয়ালৈ মাতিছিলা জানো ?

২) শ্রেণীত শিক্ষকে দাৰি, কমা, চেমিকলন আদিৰ বিষয়ে বুজাবলৈ সুধিলে - ৰঘু, ক’চোন দাৰি ক’ত হয় ?
ৰঘু ঃ ছাৰ, আপোনাৰ মুখত হয় আকৌ। সেইটোও সুধিব লগা কথানে ?

৩) এদিন পিণ্টুৱে স্কুলৰপৰা আহিয়েই কিতাপ বহী থৈ ঘৰৰ বাৰাণ্ডলৈ ওলাই আহি আঠু কাঢ়ি থকিল তাকে দেখি মাকে সুধিলে - “তুমি আঠু কাঢ়ি আছা কিয়?
পিণ্টুৱে উত্তৰ দিলে, আপুনিয়ে দেখোন কৈছিল, স্কুলত কৰি অহা কাম ঘৰতো কৰিব লাগে বুলি।

লোক বিশ্বাসত অসমীয়া সমাজ

(প্ৰবন্ধ)

শ্ৰীনীলাক্ষী কাকতি
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা

লোক জীৱনৰ লগত লোক বিশ্বাসবোৰ পৰম্পৰাগত ভাবে প্ৰৱাহিত হৈ আছে। লোক বিশ্বাসবোৰ লোক সংস্কৃতিৰে এটা অংগ। বিশেষকৈ কৃষিজীৱি গ্ৰাম্য সমাজত এই কথাৰ গুৰুত্ব স্পষ্ট ৰূপত ফুটি উঠে। লোক বিশ্বাসবোৰ এক এৰাব নোৱাৰা পৰম্পৰা। এই লোক বিশ্বাসবোৰৰ কোনো এক নিৰ্দিষ্ট উৎস নাই। আমি যিবোৰ দেখিছো সেই সকলো বস্তুকেই সামৰি লোৱাৰ উপৰিও ই কেতিয়াবা কল্পনাময় জগতকো অন্তভূৰ্ক্ত কৰি লয়। অসমীয়া সমাজৰ লোক বিশ্বাসবোৰ এনে কিছুমান বিশ্বাস, যিবোৰ যুগৰ পৰিবৰ্তনৰ গতিত পৰিবৰ্ত্তন হৈছে যদিও সেইবোৰৰ প্ৰভাৱ লুপ্ত হৈ যোৱা নাই। কৃষি প্ৰ ধান গাৱলীয়া সমাজত লোক-বিশ্বাসবোৰ যদিও সৰল তথাপিতো তেওঁলোকৰ আধ্যাত্মিক সমাজিক জীৱনৰ চিন্তা শক্তি, কল্পনা আদিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ হ'লে - তেওঁলোকৰ এই বিশ্বাসবোৰৰ মাজত সোমাই পৰিব লাগিব। এই লোক বিশ্বাসৰ মাজত অৰ্থ শাস্ত্ৰীয় নাইবা বৈজ্ঞানীক মূল্যৰ বৰগুনি নিৰ্ণায়ক বিশ্বাসো যে নাই তাক সহজে অস্বীকাৰ কৰাতো এক কঠিন কাম। এই লোকবিশ্বাসবোৰ আজিৰ যুগৰ অনুসন্ধিৎসু গৱেষকৰ বাবে এক গবেষণাৰ বিষয় হিচাপে ধৰা দিছে।

অসমীয়া জাতীয় জীৱন প্ৰ ধানকৈ কৃষিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত। সেই হেতুকে বিশেষকৈ কৃষি-যাত্ৰা ৰোপন প্ৰণালী, জাতৰ পৰিবৰ্তন প্ৰণালী প্ৰতিৰক্ষা প্ৰাণালী আদিৰ সম্বন্ধে অসমীয়া সকল মাজত অতীতৰে পৰা চলি অহা কিছুমান প্ৰবাদ এ ধৰণৰ ঃ প্ৰথমে মাটিত হাল বাওঁতে মাটি আৰ গৰুক প্ৰণাম জনাই হালত ধৰিব লাগে। হা জোৰোতে পূব মুখকৈ জুৰিব লাগে। আহুধান শ বা মঙ্গল বাৰে ছটিয়াব লাগে। আহুধান আৰ মৰাপাট একেলগে ছটিয়াব নাপায়। লক্ষ্মী নেওচ দিয়ে। ধানৰ গুছি লোৱা মানুহজন গুছি লবৰ দিন দিনত শুব নাপায়, শুলে ধানবোৰ বাগৰি পৰে। সঁচ বীধান ৰখা টোপাটো বন্ধা খেৰ পুৰিলে ধানবো পুৰি যায়। ধানৰ মাজত শৌচ কৰিলে ধানত পোৰে ধৰে। ধানৰ বাহিৰে আন কোনো বস্তু নাৰিকল তামোল, জলা, বেঙেনা আদি খায় বৈ উঠি ৰুলে বেছি ফল পায়। ৰঙালাও আদি ৰোওতে চেনি ব মিঠে খাই ৰুব লাগে। তেতিয়া লাও বোৰো মিঠ হয়। পানীলাও যদিহে গাঁঠিয়ে গাঁঠিয়ে লাগে তেন্তে গৃহস্থৰ কোনো অমংগল হয়। নীলাজী বা ধুন্দুলি বাৰীৰ সন্মুখত ৰুলে বেছি ফল দিয়ে। কোমোৰা বেছিকৈ লাগিলে সেই বছৰ গৃহস্থৰ খেতি বাতি ভাল হয়। এডাল কলগছত দুথোক কল হলে গৃহস্থৰ অমংগল হয়। কল পাৰোতে কলবোৰ ভাত খোৱাৰ আগতে পাৰিব লাগে। যিকোনো বস্তু ছিঙোতে খৰাহি বা পাচিত ছিঙিব লাগে। তেনে কৰিলে খৰাহিয়ে খৰাহিয়ে ফল পায়।

তামোল নাৰিকল ৰোপন কৰোতে ল'ৰা ছোৱালী কোলাত লৈ ৰোপন কৰিব লাগে, তেনে কৰিলে কোলা-কোলি ফল পায়। তামোল পুলি ঘুৰি ঘুৰি ৰুলে, সেই তামোল লাগিলে তাক খালে মুৰ ঘুৰায়। চুৱা মুখে পাণ চিঙিলে পাণগছ মৰে। নাৰিকল খাই উঠি তামোল ৰুলে সেই তামোল নাৰিকলৰ দৰে মিঠা হয়। ৰাতি যিকোনো বস্তু ছিঙি আনিব নাপায়। অগত্যা আনিব লাগিলেও 'গৃহস্থ গৃহস্থ' বা "ঘৰৰ মানুহ ঘৰৰ মানুহ" বুলি কব লাগে।

খেতিৰ মাজত যিকোনো মূৰ্ত্তি বা ছোঁ আঁৰি দিলে সেই খেতিত মানুহৰ মুখ লাগিব নোৱাৰে। এই প্ৰথা ভাৰতৰ আন আন ঠাইতো আছে। ইংৰাজীতে ইয়াক "Scare-crow" বোলে।

অসমীয়া সমাজ জীৱনত গৰুৰ বাহিৰেও অসমত নানাধৰণৰ পশু-পক্ষী, কীট-পতঙ্গ আছে। সেইবোৰৰ গতিবিধি মাত-বোল লক্ষ্য কৰিলে আমি দেখা পাওঁ এনেধণৰ ঃ জন্তুৰ ভিতৰত অকল গৰুক লৈয়ে অনেক লোক বিশ্বাস আছে। এইবোৰ হ'ল 'গোলক্ষ্মী মহালক্ষ্মী"। গৰুক লৈ এনেধৰণৰ বহু বিশ্বাস আছে যেনে - গৰুৰ পিঠিত উঠিব নাপায়, গৰুক পঘাৰে কোবাব নাপায়, নতুনকৈ অনা গৰুক মজিয়াৰ মাটি খুৱাব লাগে তেতিয়া হ'লে যি কোনো দিনে ঘৰ নেৰে। দীঘল নেজীয়া গৰু মৈত কুঁজা নহয়। হালোৱা গৰুৱে আগভৰি নিজৰ বুকুত মাৰিলে গৃহস্থৰ অমংগল হয়। গাখীৰ দিয়া চাহত নিমখ দি খালে দামুৰীৰ গাৰ ছাল যায়। গোহালীত গৰু থাকিলে ভিক্ষাৰীক ভিক্ষা দিব নাপায়।

পশু-পশী সম্পৰ্কীয় বিশ্বাস ঃ গড়ৰ খড়্গৰ খোচাত মানুহ মৰিলে স্বৰ্গ পায়। কুকুৰক বাঘৰ তেল খুৱাই দিলে বাঘৰ নিচিনা চোকা হয়। মেকুৰী গাত চুৱা নাই। চোতালত শিয়ালে হোৱা দিলে অমঙ্গল হয়। নেউলে সাপৰ ঔষধ চিনি পায়।

ফেঁচাই নিউ নিউ কৈ মাতিলে কাৰোবাৰ প্ৰাণ হানি হয়। আকৌ ফেঁচাই ঘৰৰ ওপৰত উৰুলি দিলে কাৰোবাৰ বিয়া হয়। এটা শালিকা দেখিলে বেদনা হয়। দুটা দেখিলে প্ৰীতি হয় তিনিটা দেখিলে চিঠি আহে চাৰিটা দেখিলে ল'ৰা দেখা পায়। ইংৰাজীত ইয়াক কয় "One for sorrow, two for joy, three for letter, four for boy." পাৰ চৰাই বেচোঁতে মূৰৰ পাখি কেইটামান উভালি বাহত ভৰাই থব লাগে। ডাকিনী চৰায়ে মাতিলে কলেৰা বেমাৰ আহে। ঘৰত শগুণ পৰা বেয়া। দাউক চৰাই খাব নাপায় ; ই হৰি ভক্ত। কুপতি চৰাই খাব নাপায় ; খালে সাত জনম মূৰ্খ হয়।

কীট পতঙ্গ ঃ "সাপে খাই লেখি ; বাখে খাই দেখি ' বুলি এটা লোক বিশ্বাস আমাৰ সমাজত আছে। মানুহৰ গাত সাপ উঠে যদি তেতিয়া সেইজন মানুহৰ উন্নতি হয়। ৰাতি সাপক 'সাপ' বুলিব নাপায় ; পোকা বুলিব লাগে। মুখত মাখি পৰিলে শীঘ্ৰে বেমাৰ হয়। পিপৰা খালে সাতুৰিব পাৰে। সন্মুখত জেঠীয়ে টিক-টিকালে 'সইত সইত' বুলিব লাগে ; কিয়নো জেঠী ত্ৰিকালজ্ঞ। ৰাতি জোনাকী পৰুৱা ঘৰত সোমালে সেই ঘৰৰ কাৰোবাৰ শৌচ কৰা লাগে। মহ বেছিকৈ পৰিলে বৰমুণ হয়।

বেমাৰ আজাৰ সম্বন্ধে সামাজিক তৎপৰতা আৰু পূৰ্ব্বভাষ ঃ জুইত থু পেলালে মুখৰ ঘাঁ হয়। ৰাতি আঙুলি মোট ভাঙিলে বেমাৰ হয়। ঘৰত উৰহ হ'লে বেমাৰ হয়। মানুহৰ গাৰ ওপৰেৰে চেৰাব নাপায়, ; খহু হয়। গোবৰত পেচাব কৰিলে জ্বৰ হয়। গৰুৰ ওপৰত বহিলে তপিনাত খৰ হয়।

মানুহৰ বিষ্ঠাৰ ওপৰত উঠা মাটি গচকিলে ভৰিত কপাহ-গুটীয়া হয়। কুকুৰে কামুৰিলে উৰহি কৰ্দৈ গছৰ তলেৰে যাব নাপায়। পকা কলৰ ভিতৰত জোনাকী পৰুৱা সুমুৱাই খুৱালে কুকুৰী কণা ৰোগ ভাল হয়। ধৰ্ম সম্বন্ধীয় লোক বিশ্বাস ঃ গোসাঁই ঘৰত ওখ আসনত বহিব নাপায়। গোসাইৰ আগত আঠু ললে গলত গামোচা লব লাগে। আইনাম ধৰিলে বসন্ত ৰোগ আৰোগ্য হয়। সৰু ল'ৰা ছোৱালীৰ গাত গোসাঁই থাকে। শ্ৰাদ্ধত বহাৰ সময়ত মুৰ ফনিয়ালে পিতৃলোকে অসন্তুষ্ট হয়। পিতৃ-মাতৃৰ কৰ্মফল সন্তানাদিয়ে ভোগ কৰে।

এনে ধৰণৰ বিভিন্ন লোক বিশ্বাস আমা[ৰ] সমাজত পৰম্পৰা মতে প্ৰবাহিত হৈ আছে। ওপৰোক্ত আলোচনা মাথো অসমীয়া সমাজত দেখা কিছুমান[ৰ] লোক বিশ্বাস খোদিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল যদি[ও] এনে বহুত লোক বিশ্বাস আজিৰ সমাজত প্ৰায় লু[প্ত] হৈ পৰিছে। কাৰণ বৈজ্ঞানীক ভিত্তিত কিছুমা[ন] বিশ্বাসক অন্ধ বিশ্বাস বুলি প্ৰমাণিত কৰিছে[।] তথাপিতো আমাৰ সমাজত এই লোকবিশ্বা[স] প্ৰবাহমান কালৰে পৰা প্ৰবাহিত ; সময় পৰিবৰ্তনশী[ল] হলেও লোকবিশ্বাসবোৰ অসমীয়া জনমানস[ত] এতিয়াও জ্ঞাত বা অজ্ঞাতে প্ৰবাহিত হৈ আছে।

ঃ ঃ ঃ ঃ

কৌতুক

শ্ৰীনিৰ্মালী বড়[...]
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

১) ৰোগী ঃ ডাক্তৰ মোৰ চুলিবোৰ বৰকৈ সৰিবলৈ লৈছে। চুলিবোৰ ৰখাৰ কোনো ব্যৱস্থা কৰিব নোৱাৰেনে ?
ডাক্তৰ ঃ ৰোগীৰ হাতত এটা খালি কাগজৰ বাকচ তুলি ক'লে ঃ ইয়াতে ৰাখিব।

২) শিক্ষক ঃ কচোঁন ৰমেন চেনি কল ক'ত ?
ৰমেন ঃ আমাৰ বাৰীৰ পিছত ছাৰ।
শিক্ষক ঃ খালি, খালি
ৰমেন ঃ নাই খোৱা ছাৰ, পকিলেহে খাম ।

অসীমৰ বুকুৰ পৰা মনৰ ৰাজ্যলৈ

(ড° এলবাৰ্ট আইনষ্টাইন)

(প্ৰবন্ধ)

শ্ৰীজিণ্টি শইকীয়া
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

জহকালি নিতৌ পুৱা, শলাত লগোৱা আইচক্ৰিম চুপি চুপি, ন-বজাৰ আগে-আগে বতাহত টৌ খেলা চুলি লৈ বিজ্ঞানাগাৰৰ ফালে গৈ থকা মানুহজনেই হ'ল আইনষ্টাইন। সৰুতে স্কুলত অঙ্কৰ লগত যুজি অঙ্ক নোৱাৰি ভাগৰি পৰি শিক্ষকৰ নিৰাশৰ বানী শুনা ল'ৰাজনে গোটেই জীৱনটো কৃতিত্বৰে অঙ্ক কৰিলে। অঙ্ক দেখিলে বাঘ দেখা দি দেখা ল'ৰাটোৱে পৃথিৱীৰ বুকুত বিজ্ঞানৰ অমৰ ভেটিৰ বান্ধি যুগান্তৰ সৃষ্টি কৰিলে। এয়েই হ'ল বিশ্ববিখ্যাত মনীষী ড° এলবাৰ্ট আইনষ্টাইন।

আইনষ্টাইনৰ জন্ম হৈছিল ১৮৭৯ চনৰ ১৪ মাৰ্চৰ দিনা। জামনী দেশত জন্মগ্ৰহণ কৰি জামানী দেশতে বৈজ্ঞানিক জীৱনৰ পাতনি মেলিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু তেওঁ সাধাৰণ ইহুদি পৰিয়ালৰ ল'ৰা আছিল বাবে জামনীত জীৱন কটাব নোৱাৰিলে। অকালতে স্কুলৰ পৰা বিদায় লৈ চুইজাৰলেণ্ডত পুনৰ ছাত্ৰ-জীৱন আৰম্ভ কৰি তাতে জুৰিচ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ডক্তৰেট উপাধি লাভ কৰে। চুইচ পেটেন্ট অফিচ এটাত পৰীক্ষকৰ চাকৰি এটা যোগাৰ কৰি ১৯০২ চনৰ পৰা ১৯০৫ চনলৈ কৰা গৱেষনাৰ ফলস্বৰূপে অপেক্ষবাদৰ বিশেষ তথ্য জগতবাসীৰ আগত দাঙি ধৰে। ১৯১৬ চনত অপেক্ষবাদৰ সাধাৰণ তথ্য বুলি এটি অভিনৱ বৈজ্ঞানিক সিদ্ধান্ত উলিয়াই আইষ্টাইনে নিউটনৰ পুৰণি সিদ্ধান্ত তল পেলালে। বৈজ্ঞানিক আইনষ্টাইনক বিশ্ববাসীয়ে ১৯২১ চনত সন্মান জনালে নোবেল পুৰস্কাৰেৰে সন্মানিত কৰি।

আনৱিক শক্তিৰ কথা আনৱিক বোমাৰ কথা আজি পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকৰে মুখে মুখে। হিৰোশ্বিমা, নাগাচাকি শেষ কৰি দিয়া আনৱিক বোমাৰ কথা আইনষ্টাইনে হয়তো ভৱা নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ গৱেষনাৰ বস্তু আছিল আনৱিক শক্তি। আইনষ্টাইনৰ গৱেষনাৰ মূল সূত্ৰ হ'ল - $E = mc^2$। ইয়াৰ ওপৰতে ভিত্তি কৰি তেওঁ আনৱিক যুগৰ সূচনা কৰিছিল - হিৰোশ্বিমা, নাগাচাকিত মানুহৰ বুকুৰ আৰ্ত্তনাদ তুলিবলৈ নহয়, মানুহক প্ৰগতি পথৰ সন্ধান দিবলৈ, মানুহক শান্তিৰ বানী শুনাবলৈ। কিন্তু তেওঁৰ ৭৫ বছৰীয়া জীৱনত তাকে দেখি নগ'ল। এয়েই বৈজ্ঞানিক আইনষ্টাইনৰ অন্তৰৰ দুখ। সেইকাৰণেই শেষ বয়সত মানৱজাতিৰ কল্যান সাধন কৰিবলৈ আইনষ্টাইনে ভাগি যোৱা অন্তৰেৰে জগতবাসীক আহ্বান জনাইছিল।

আনৱিক শক্তিৰ যাতে ভাল ব্যৱহাৰ হয় তাৰ বাবে জগতবাসীক তেওঁ শকিয়াই গৈছে। তেওঁৰ মতে, আনৱিক শক্তিৰ জ্ঞান, গাৱে ভূঞে বিতৰন কৰি দিব লাগিব। আইনষ্টাইনৰ মতে বিজ্ঞানে আনৱিক বিপদ মাতি আনিলেও প্ৰকৃত সমস্যা মানৱ মনতে লুকাই আছে. যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা হৃদয় পৰিৱৰ্ত্তন নহয়। নিজে নিজৰ হৃদয় পৰিৱৰ্ত্তন কৰা

সহজ। যুদ্ধ আৰু শান্তি দুয়োটাৰ বাবে একেলগে পৰিকল্পনা কৰা অতি জটিল কথা। পৃথিবীত শান্তি প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে সংগঠিত হোৱা যি কোনো কৰ্তৃত্ব সম্পন্ন শক্তিৰ ওচৰত আনুগত্য স্বীকাৰ কৰিবলৈ পৃথিৱী সাজু হ'ব লাগিব। এয়ে আছিল শান্তি সম্পৰ্কে দিয়া আইনষ্টাইনৰ দৃঢ় অভিমত।

এটম বোমাৰ জনক হলেও গান্ধীজীয়ে পৰিকল্পনা কৰা শান্তিৰ পৃথিৱীখনত স্থায়ী শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আইনষ্টাইনে শেষ বয়সত কম যত্ন কৰা নাছিল। আইনষ্টাইনৰ ভ্ৰমনৰ অভিজ্ঞতা বৰ বেছি আছিল। জ্ঞান আহৰণৰ কাৰণে তেওঁ পৃথিৱীৰ প্ৰায় ইমুৰৰ পৰা সিমুৰলৈকে ভ্ৰমণ কৰিলে। ব্যক্তিগত ৰাজনৈতিক ক্ষমতাৰ প্ৰতি গান্ধীজীৰ দৰে তেওঁৰো অকনো মোহ নাছিল। সেয়েহে ইজৰাইলৰ প্ৰেচিডেণ্ট পদ লবলৈ তেওঁ অস্বীকাৰ কৰিছিল। তেওঁ বহুতো কিতাপ লিখিছিল। এইবিলাকতো তেওঁ বিশ্ব শান্তি গণতন্ত্ৰ, মানৱ প্ৰেম আদি বিষয়ত যথেষ্ট গুৰুত্ব দিছিল। বিজ্ঞানৰ যুগান্তৰকাৰী আইনষ্টাইন আছিল তেনেই সহজ সৰল মানুহ। প্ৰিঞ্চটন চহৰৰ বিজ্ঞানাগাৰত সহজ-সৰল শান্তিপূৰ্ণ মন এটা লৈ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সিপাৰে কি আছে চোৱাৰ সন্ধানত চব্বিশ পৃষ্ঠা জোৰা ইকুৱেশ্যন কৰি আইনষ্টাইন সোমাই থাকে।

আজি আইনষ্টাইন নাই। ১৯৫৫ চনৰ ১৮ এপ্ৰিলৰ দিনা আইনষ্টাইনৰ মানৱীয় দেহাৰ অৱসান ঘটিল। অসীমৰ সীমাৰেখা টানি বিজ্ঞান জগতত নতুন পোহৰৰ ৰেখাপাত পেলাই মানৱ মনত শান্তি বানী প্ৰচাৰ কৰোঁতা বিজ্ঞানৰ যুগান্তকাৰী মনীষী আইনষ্টাইনৰ নাম কিন্তু অজিও অমৰ হৈ আছে।

: : : :

মহৎ লোকৰ বানী

সংগ্ৰহ - চিন্কা চামুৱা
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

১) ভদ্ৰলোক হৈ জন্মগ্ৰহণ কৰাটো এটা আকষ্মিক ঘটনা মাত্ৰ। কিন্তু ভদ্ৰলোক হৈ মৰিব পৰা নিজ সাধনাৰ ফল।
- বব গডাৰ্ড

২) পৃথিৱীত ইমান বেছি বস্তু আছে - যিবোৰ মই সমুলি নিবিচাৰো।
- চক্ৰেটিছ

'সংগ্ৰাম জীৱনৰ আন এটি নাম'

(গল্প)

শ্ৰীবিৰাজ বৰা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

ব ৰষুণ জাক ঝিম্ ঝিম্ কৈ পৰি আছিল। একেৰাহে তিনিদিন ধৰি বৰষুণ পৰিয়েই আছে। বতৰটো বৰ গোমা। ফনিধৰে আকাশৰ পিনে চাই চাই মুখেৰে ভোৰ-ভোৰাই থাকিল। তিনিদিনীয়া কিন্‌কিনিয়া বৰষুণ জাকে সকলো পামাল কৰি দিলে। বাটপথত ওলাব নোৱাৰা বোকা হ'ল। গোটেইখন পানীৰে চপচপীয়া হল। কি কৰা যায় এতিয়া। কণা গোসাইটোৰো আৰু অলপো দয়া নোহোৱা হ'ল। মৰিবহে লাগিব এতিয়া।

ফনিধৰে নাৰিকলৰ বেপাৰ কৰে। গৰমৰ দিনত মানুহৰ বাৰীৰ নাৰিকলৰ গছত উঠি ডাব পাৰি আনে। লাভো হঁয় ভালেই। আগতে ভাৰ বৈ ডাব কঢ়িয়াই নিয়ে। কান্ধেৰে কঢ়িওৱাতকৈ চাইকেলত বেছি নিব পাৰে। সেয়ে আগতকৈ লাভো হয় বেছি। কষ্টও কিছু কম হয়। কান্ধৰ বিষ কম হয় যদিও ভৰিৰ বিষ হলে বেছি হয়। যোৱাবাৰ লাভৰ টকা গোটাহি কৰি তিনিশ টকাত পুৰণা চাইকেল এখন কিনিছিল। সেইখন চাইকেলেৰে আজিও নাৰিকল কঢ়িয়াই আছে। মাজে মাজে চাইকেলখন বেয়া হলে মেকানিকৰ তাত পইচা খৰচ কৰি ভাল কৰিব লগাও হয়।

তিনিদিনৰ আগতে বহুতখিনি ডাব নাৰিকল গৃহস্থৰ বাৰীৰ পৰা পাৰি আনি জমা কৰি থৈছিল। বৰষুণৰ বতৰ বাবে টাউনলৈ বেছিবলৈ নিব পৰা নাই। সেইকেইদিন অতিপাত গৰম আছিল। সাধাৰণেতে ৰ'দ চোকা হলে ডাব নাৰিকলৰ বিক্ৰীও হয় ভাল। গ্ৰাহকে দামৰ কথা চিন্তাই নকৰে। যি দাম কোৱা হয় তাকেই দি গৰমত তৃষ্ণা দূৰ কৰে।

তাৰ কপাল বেয়া। একেৰাহে কেবা দিনা নেৰা নেপেৰা বৰষুণ হ'ল। তিনিদিন ধৰি সূৰ্য্যই নেদেখা হ'ল। অহা কালিৰে পৰা আকৌ অসম বন্ধ। একেৰাহে তিনিদিন ধৰি হেনো অসম বন্ধ হব।

কোনোবা এম এল এ এজনক হেনো উগ্ৰপন্থীয়ে গুলিয়াই হত্যা কৰিলে। আকৌ কোনোবা সাহিত্য সভাৰ সভাপতি এজনক উগ্ৰপন্থীয়ে হত্যা কৰাৰ কাৰণে হেনো পিছ দিনাখনো অসম বন্ধ দিছে। তাৰ পিছদিনাখন আকৌ কিহৰ বা বন্ধ ঘোষণা কৰিলে। নাই আমাৰ দৰে ক্ষুদ্ৰ বেপাৰী বিলাকে এনেকুৱা বন্ধ ৰাজ্যত কেনেকৈ জীয়াই থাকিম বাৰু ? ইয়াৰ পিছতো আৰু কি হয়বা আকৌ?

এবাৰ এনেকৈ নাৰিকল বেছিবলৈ যাওতে বেয়াকৈ লটি ঘটি হোৱা কথা মনত আছে। কাছাৰী ঘাটত নাৰিকল বেছি থকা সময়তে এটা গণ্ডগোল হ'ল। পুলিছে এফালৰ পৰা মানুহবোৰ খেদি আনিছে। লাঠিৰে কোবাই কিছুমানৰ হাতভৰি ভাঙি বগৰাই দিছিল। খেদি অনা মানুহ জাকৰ মাজতে সিয়ো নাৰিকল খিনি এৰি থৈ পুলিছৰ কোবৰ পৰা হাত সাৰিবৰ কাৰণে দৌৰিব ধৰিছিল। দেহাতোচোন ঘুণীয়া কৰিব নোৱাৰি। গণ্ডগোল কমাত ঘুৰি আহি

দেখিলে তাৰ বেছিবলৈ লোৱা নাৰিকল খিনিৰ এটাও নাই। যিয়ে যেনেকৈ পাৰে তেনেকৈ বুটলি লৈ গ'ল। সেইদিনাখন তাৰ বাৰুকৈয়ে লোকচান হ'ল। যি খিনি লোকচান হ'ল তাক পূৰা কৰোতে ভালেখিনি সময় ললে।

আকাশলৈ চাই চাই সি সেইবোৰকে চিন্তা কৰি আছিল। মাজতে ঘৈণীয়েক আহি গোচৰ দিলেহি আজি খোৱা বোৱাৰ একো যোগাৰ নাই। কি ব্যৱস্থা কৰে কৰক। ঘৰতে এনেকৈ জুপুকা মাৰি বহি থাকিলে চলিবনে ? ক'ৰবাৰ পৰা বাকী চাকী কৰি হলেও চাউল সাজৰ যোগাৰ কৰক, নহলে লঘোনে থাকিব লাগিব। যোৱাকালিৰ ৰাতি একোখনকৈ শুকান ৰুটি ফিকা চাহেৰে খাই আছো।

ঘৈণীয়েক অমলাৰ মাতত তাৰ সম্বিত ঘুৰি আহিল, তাইলৈ কেৰাহীকৈ চাই ৰ'ল। ৰমলাজনীকো সি আজিলৈ একো এটা দিব পৰা নাই। বেচেৰী, সঁচাকৈ আগতকৈ ক্ষীণাই গৈছে। আগৰদৰে তাৰ লগত হাঁহি স্ফুৰ্টিৰে কথা নকয়। অভাব অনাটনে তাইৰ মনটো অতি দুৰ্বল কৰি তুলিছে। ঘৰখনৰ পাঁচটিকৈ পৰিয়াল চলাটোৱেই টান হৈ পৰিছে। এনেকৈ যদি ঘনাই বন্ধবোৰ হৈ থাকে নাইবা প্ৰকৃতিয়েও বাধা দিয়ে তেনেহলে আমিবোৰ সংসাৰত টিকি থাকিম কেনেকৈ। ল'ৰা ছোৱালী হালকো সিহঁতৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুখিনি যোগান ধৰিব পৰা নাই। লাহে লাহে সিহঁতৰ মাজত জন্ম লাভ কৰা আইজনীও গাভৰু হৈ অহাৰ লগে লগে কোনোবা এটা সুযোগ্য ল'ৰাৰ হাতত অৰ্পন কৰিব লাগিব। আজি কালিকৈ তায়ো বিয়া দিবৰ বয়স পালেহি। ভাগ্য ভাল গুণে হে সিহঁতৰ সংসাৰখন সীমিত হ'ল। আজি কালি গাভৰু ছোৱালী বিয়া দিয়াত যিহে সমস্যা হ'ল। উপযুক্ত পাত্ৰ এজন পোৱাটোও ভাগ্যৰ কথা। হওতে তাই দেখাই শুনাই ভালেই।

পঢ়াটো বেয়া নহয়। অহা বছৰ হাইস্কুলৰ শেষ পৰীক্ষা দিব। পাছ কৰাৰ পাছত কলেজত পঢ়োৱ কথাটো ভবাই নাই। কিবা কৰি বিয়াখন দি পাৰিলেই ৰক্ষা। বিয়া বাৰু কেনেকৈ দিব ? টক পইচাও বহুত লাগিব। আজিকালি যিহে প্ৰতিযোগিতা যুগ। ছোৱালীৰ লগত যৌতুক দিব নোৱাৰিলে বিয় নিদিয়াই ভাল। পৰা সকলে দিব। দুখীয়া হলেও আৱশ্যকীয় খিনিতো দিব লাগিব। ঘৰত বিবাহযোগ গাভৰু ছোৱালী থকিলে অতি ভাল নহলেও কি উন্নত ঘৰ এটাৰ আৱশ্যক লগতে ঘৰ সজোৱা কি সামগ্ৰী। ভগা চিগা ঘৰত কোনে বিয়া কৰাবলৈ আহিব, সি ভাল এটা ঘৰৰ মনতে কল্পনা কৰে কল্পনা কৰি সি ভাল পায়।

সি দেখিছে সি বাস কৰা গাওঁখন বহুকেইজনী ছোৱালীৰ বিয়াৰ বয়স পাৰ হৈ গৈছে অঞ্জু, মঞ্জু, কমলা, নয়নমনিহঁতৰ বিয়াৰ বয়স আ নাই। বয়স কেতিয়াবাই পাৰ হৈ গৈছে। সিহঁত লগৰ একে বয়সৰ যি কেইজনী ছোৱালীৰ বিয়া হৈ গৈছে সিহঁতৰ ল'ৰা ছোৱালীৰ বিয়াৰ বয়স হৈছেহি তাৰ ঘৈণীয়েকৰ লগৰ ৰঞ্জীতাৰ বিয়া এতিয়া হোৱা নাই। দেখাই শুনাই স্বভাবে চৰিত্ৰই কা বনে সিহঁত কেইজনীনো কিহত পিছ পৰা ? ক বিধাতাই সিহঁত কেইজনীৰনো এনেকৈ জোৱা বা থোৱা নাছিলনে ? আনহাতে গাওঁখনত বিয়াৰ বয় প্ৰায় পাৰ হৈ যোৱা লৰাও কমটো নাই। মণিৰ বয় কমেও চল্লিছ বছৰৰ ওপৰত হ'ল। তাৰ লগ কনকৰ আজিও বিয়াৰ কথা আলোচনা হোৱা নাই নহয়ো। ৰন্তু, দীপ, ৰজনী ইহঁতৰোতোন বয়স ক হৈ থকা নাই। এৰা কেনেকৈনো বিয়া কৰাই লৈ বঢ়াই লয় ? বিয়া কৰাই এজনী চপাই ললে সেইখ ভাৰনো কেনেকৈ কঢ়িয়াব? ইমানখিনি লিখা প শিকি সিহঁতমখাৰ জীৱনৰ সংস্থাপন এটা নহ'ল

নহয়ো আৰু। চাকৰী বাকৰীৰ হেনো নিৰ্দিষ্ট বয়স এটা আছে। সিহঁতৰ বয়স পাৰ হৈ গৈছে। আন উপায় কৰিবলৈকো সিহঁতৰ সাহসো নাই সামৰ্থ্যও নাই। মোৰদৰেতো সিহঁতে কেচা নাৰিকলৰ ভাৰ কঢ়িয়াব নোৱাৰে। গাওঁখনৰ বহুত কেইজন ডেকা ল'ৰাৰ মনবোৰ বিদ্ৰোহী হৈ নিসিদ্ধ সংগঠনত যোগ দি আওঁ মৰণে মৰিল। যোগেন আৰু তৰুণে ডকাইটি কৰি ধন ঘটিবলৈ আগবাঢ়ি পুলিচৰ হাতত ধৰা পৰি জেলৰ ভাত খাব লগা হ'ল। জগদীশ বোলা লৰাটোক আলফা বুলি সন্দেহ কৰি মিলিটেৰীয়ে গুলিয়াই মাৰিলে। দেশখনৰ অৱস্থা কি যে হ'ল ! শান্তিৰে এটা দিনো নোযোৱা হ'ল।

এইদৰে ভাবি বহি থাকোতে তাৰ এৰি অহা জীৱনটোৰ কথা মনলৈ আহিল। ভিতৰুৱা গাওঁ এখনত তাৰ জন্ম। সৰুতেই তাৰ মাক ঢুকাল। বাপেক আনন্দই মনৰ দুখত যিখিনি মাটিবাৰী আছিল, সোপাকে বিক্ৰী কৰি পাঁচবছৰীয়া ফনিধৰক লগত লৈ গুচি আহিল। অ'ত ত'ত অনাই বনাই ঘুৰি ফুৰি এঘৰ মানুহৰ ঘৰত ফনিধৰক ভাত ঝপুৰীয়া কৰি থৈ দিলে। বাপেক আনন্দই ইঘৰত সিঘৰত হাজিৰা কাম কৰি কোনোমতে পেট প্ৰৱৰ্ত্তাই থাকিল। ফনিধৰে মহাজনৰ ঘৰত মহ চৰাব লগা হ'ল। গোটেই দিনটো মহৰ পিঠিত উঠি মহহাল চৰাই গধূলি হলে খুটিত বান্ধি থৈ ভাগৰি পৰে। পইতাই জকৰাই এগাল খাই শুই পৰে। এইদৰেই ডাঙৰ হ'ল। বছৰচেৰেক এনেকৈ থকাৰ পিচত সেই গাঁও খনত আমনি লগাত আৰু কোনো সংস্থাপনৰ জোগাৰ নোহোৱাত বাপেকে পুতেকক লৈ ওচৰৰ আন এখন গাৱলৈ আহিল। বাপেকে খেতি বাতি কামত পটু নাছিল। সেয়ে বেছিভাগ দিন বিনা কামত থাকিব লগা হৈছিল। মাজে মাজে লঘোণেই খাটিব লগা হৈছিল। পুতেক ফণিঘৰক এঘৰ মানুহৰ ঘৰত মাহে মাত্ৰ কুৰি টকাৰ বন্দবস্তত গৰুগাই চৰোৱা কামত ৰাখিলে। দুবছৰ মান থকাৰ পাচত হাতলৈ যেতিয়া সামান্য ধন আহিল সেইখিনিকে সি মূলধন হিচাবে লৈ মানুহ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল। লোকৰ মাটিত নিজাকৈ এটা পঁজা সাজি বাপেক পুতেক দুয়ো থাকিবলৈ ললে। ফনিধৰে এইবাৰ আনৰ ঘৰত নাথাকি নাৰিকলৰ বেপাৰ কৰিবলৈ ললে। গছত উঠাত সি বৰ পাকৈত। সেয়ে যিমান ওখ নাৰিকল গছেই নহওক কিয় সি অনায়াসে উঠি নাৰিকল পাৰি আনে। কান্ধেৰে নাৰিকল কঢ়িয়াই উত্তৰ গুৱাহাটীৰ পৰা জাহাজেৰে পাৰ কৰি গুৱাহাটীৰ কাছাৰী ঘাট বা ফাঁচি বজাৰত বিক্ৰী কৰে। লিখা পঢ়া নাজানিলেও টকা পইচাৰ হিচাবত কোনেও তাক ভুল ধৰিব নোৱাৰে।

কেইবছৰমান এনেকৈ চলাৰ পাচত কমদামত পুৰণা চাইকেল এখনো কিনি ললে। তাৰ এতিয়া বেপাৰ কৰাত সুবিধা হ'ল। কষ্টও অলপ লাঘৱ হ'ল। তাৰ মাজতে হঠাতে বিয়াখনো হৈ গ'ল। বিধিমতেই বিয়াখন কৰালে। এইদৰে সি তাৰ সংসাৰৰ পাতনি মেলিলে।

দিন বাগৰি যায়। তাৰ সংসাৰখনলৈ দুটি সন্তান আহিল। এটি ল'ৰা আৰু আনজনী ছোৱালী। সিহঁতক লৈ সিহঁত বেছ সুখী। সিও আগতকৈ বেছি কষ্ট কৰে। কিন্তু মনত এটাই দুখ নিজাকৈ অকন মাটি লৈ এটা থকা ঘৰ এতিয়াও সাজিব পৰা নাই। আনৰ মাটিত সাজিব দিয়া বাবে এটি পজাঘৰ সাজি তাতেই তাৰ পৰিয়ালটি বাস কৰি আছে। বাপেক আনন্দও আজিকালি বেছি ফুৰাচকা কৰিব নোৱাৰে। যথেষ্ট বয়স হৈছে. বুঢ়াও কোনদিনা এই সংসাৰ ত্যাগ কৰি আতৰি যায় ঠিকনা নাই। বুঢ়া মৰাৰ পাচততো কাজ সকাম কৰিব লাগিব। এইদৰে ভাবি ভাবি সি দিশহাৰা হৈ যায়।

ঘৈণীয়েক অমলাই এনেকৈ জুপুকা মাৰি গিৰিয়েক বহিথকা দেখি পুনৰবাৰ খঙৰেই মনত পেলাই দিলে। জুপকা মাৰিয়েই থাকিব নে? নে কিবা এটা কৰিব ।

ঘৈণীয়েকৰ মাতত সি টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠা মানুহৰ দৰে চক্‌মক খাই উঠিল। বেলাও বহুত হ'ল। সি এনেকৈ বহি থকাটো ভাল হোৱা নাই। সিহঁতৰ যিয়েই নহওক ল'ৰা ছোৱালী হাল আৰু বুঢ়া বাপেকটোক এনেকৈ লঘোণে ৰাখিব নোৱাৰি।

সি হাতত বেগ এটা লৈ বৰুৱা চকৰ পিনে ওলাই গ'ল। যাওঁতে সি ভাবি গ'ল সি জগত দোকানীকে হাতে ভৰিয়ে ধৰি খোৱা বোৱাৰ সামগ্ৰীখিনি আনিব।

বৰুৱা চক পাই দেখিলে জগতৰ দোকানচোন বন্ধ ! এতিয়া সময় ভৰ দুপৰীয়া। সময় সি পাহৰিয়েই গৈছিল। জগতে দোকান বন্ধ কৰি দুপৰীয়াৰ ভাত খাবলৈ ঘৰলৈ গৈছে। সি জেপৰ পৰা বিড়ি এটা উলিয়াই জুইৰ বাঁহটো মাৰি জ্বলাই ললে।

টকাৰ চিন্তা আহিল। অজানিতে তাৰ হাতখন চোলাৰ জেপত সোমাল। সি জেপত থৈ পাহৰা কুৰি টকীয়া নোট এখন ওলাই আহিল। সি পোনে পোনেই বিনয়ৰ দোকানলৈ গ'ল। বিনয়ৰ দোকানৰ পৰা কেই পদমান বস্তু লৈ সি ঘৰমুৱা হ'ল। ঘৰ আহি পাই দেখিলে ঘৈণীয়েক ৰমলা তাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছে। সি ঘৈণীয়েকৰ হাতত মোনাটো আগবঢ়াই দি তৃপ্তিৰ হাঁহি এটা মাৰিলে। অমলাই লৰালৰিকৈ বস্তুখিনি যতনাই থৈ ৰন্ধা বঢ়াত লাগিল। ফনিধৰক গা-ধুই আহিবলৈ কলে। আধাঘণ্টা মানৰ ভিতৰতে ৰন্ধা-বঢ়াৰ কাম শেষ কৰিলে। ল'ৰা-ছোৱালীহাল আৰু শহুৰেকক ভাত বাঢ়িবলৈ দিলে লগতে ফনিধৰকো। সিহঁতে কেইটাক খুৱাই উঠি নিজেও ভাত তৰকাৰী কাহী এখনত সজাই আনি খোৱাত লাগিল।

খোৱা-বোৱাৰ কাম শেষ কৰি সকলো কাম নিয়াৰি কৰি থৈ আহৰি হৈ অমলা পাকঘৰৰ পৰা ওলাই আহে মানে আবেলিৰ বেলি পশ্চিম দিগন্তৰ পিনে গতি কৰিলে। ফনিধৰৰ বৰ ভাগৰ লাগিছিল। এখন্তেক ভাগৰ মাৰো বুলি বিচনাখনতে বাগৰ দিলে। অমলাইও তামোল এখন হাততে লৈ আহি ফনিধৰৰ পিনে আগবঢ়াই দি ক'লে তামোলখন খাওঁক আজি দিনটো বাৰু এনেকৈয়ে ভগবানে চলাই দিলে ইয়াৰ পিছত বাৰু এনেকৈয়ে আমাৰ দিনবোৰ যাবনে ? এসাজৰ পিছত এসাজলৈ চিন্তা কৰি ? ভগবানেই সকলো ব্যৱস্থা কৰিব অ' অমলা। ভগবানক বিশ্বাস কৰিবি। আজিৰ কথাটোলৈকে চা বাৰু ? কেনেকৈ ভগবানে মিলালে। হওতে হয় কিন্তু ভগবানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিলে হ'ব জানো? ভগবানৰ ওপৰত ভৰষা কৰিয়েই যাব লগিব। নিজৰ বিবেক বুদ্ধিৰে ভবিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰি যাব লাগিব। নিজৰ সংসাৰখনৰ কথা ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ ভৱিষ্যত সকলোবোৰ চিন্তা কৰিয়েই নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰি গলেহে সিহঁতৰ ভবিষ্যত ভাল হ'ব।

ফনিধৰে ঘৈনীয়েকৰ কথাখিনি মনযোগেৰে শুনিলে। সি ভাবিলে, সংসাৰ সাগৰত সি এতিয়া সাঁতুৰি আছে। এইয়া তাৰ জীৱন সংগ্ৰাম। কেতিয়াবা সি চৌৰ কোৱত তল গৈছে কেতিয়াবা সি ওপৰলৈ উঠিছে। জীয়াই থকাৰ তাড়নাতেই সি জীয়াই আছে। সি জীয়াই থাকিব লাগিব । এয়া তাৰ জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম। এই সংগ্ৰাম তাৰ দৰে মানুহৰ কেতিয়ালৈ শেষ হ'ব বাৰু ? সংগ্ৰামৰ মাজতেই সি হয়তো এদিন ধাৰাসায়ী হব কোনেও নজনাকৈ, কোনেও নুশুনাকৈ। □ □

"জোনাকৰ পিছতেই আছে অমাৱস্যা"

(গল্প)

শ্ৰীজোনমণি কলিতা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

"হেপি নিউ ইয়েৰ ডাক্তৰ" চিঞৰ গৰাকীৰ মাততহে সম্বিৎ ঘুৰি আহিল। কৰ্ম ব্যস্ততাৰ মাজত কেতিয়া বাৰ বাজি গ'ল কবই নোৱাৰিলে। আজি ৩১ ডিচেম্বৰৰ নিশা ১২ বজাৰ লগে লগে এটি নতুন বছৰে আহি দুৱাৰত টুকুৰিয়ালেহি। অদূৰত হোষ্টেল কেইটাৰ পৰা ফটকা আৰু উকিৰ শব্দ আহি পৰাশৰৰ কাণত পৰিলহি।

মোৰ আজি ইমাৰ্জেঞ্চি ডিউটি। চকুত টিপ এটা মাৰিবলৈয়েই সময় পোৱা নাই। এতিয়া আকৌ লেবাৰ ৰুমত ব্যস্ত হ'বলগীয়া হ'ল । কেইবাটাও জৰুৰী কেছ আছে। এইমাত্ৰ ডেলিভাৰী কেছ এটা কৰি আহি হাত মোজাজোৰ খুলি হাতখন ধুবলৈ ওলাওতেই মোৰ লগৰে ডাঃ প্ৰভাত, ডাঃ মৃদুল, ডাঃ দিগন্ত, ডাঃ নিতালি, ডাঃ স্বপ্নাহঁত আহি ওলালহি। সিহঁতৰো আজি নাইট ডিইটি আছে। সিহঁতকেইটাই মোক নৱবৰ্ষৰ অভিবাদন জনালে। "ঐ পৰাশৰ হললে তোৰ কামবোৰ শেষ? তয়ো যে আৰু ! কিমাননো লাগি থাক অ' ? তোৰ হ'ল যদি ব'ল চব একেলগে যাওঁগে " ডাঃ মৃদুলে ক'লে।

........."ডাক্তৰ মোক বচাওক ডাক্তৰ" মানুহ গৰাকীৰ মাতত ঘুৰি চালো। বৰ আশাভৰা চাৱনিৰে মোলৈ চাই আছে। প্ৰসব বেদনাত জৰ্জৰিত মানুহ গৰাকীৰ ওচৰলৈ দৌৰি গলো। মৃদুলহঁতক বেয়া নাপাবলৈকে পঠিয়াই দিলো। ক'লো, ৰাতিপুৱা লগ পাম, তহঁত যাগৈ। মোৰ কাম আছে। হৈ হাল্লা কৰি সিহঁত ওলাই গ'ল।

সেইয়া মই ডাক্তৰী পঢ়া কালৰে কথা। এনেকুৱা প্ৰতিটো মধুৰ অকলশৰীয়া মুহূৰ্তত পাপৰিৰ মুখখনো বাৰে-বাৰে আহি মোক আমনি কৰে। অসহ্য বেদনাত বুকুখন বিষাই উঠিল। ৰুমালেৰে মুখখন মোহাৰিলো। হয়তো মোৰ হুমুনিয়াহ ওলাবলৈ লৈছিল। "ডাক্তৰ, ডাক্তৰ, উহঃ .... ডাক্তৰ" দৌৰি গলো মই মানুহ গৰাকীৰ কাষলৈ। চিঞৰ, - ডাঃ পৰিণিতা আৰু মই লৰালৰিকৈ তেওঁক বেৰি ধৰিলোহি। ঘৰ্মাক্ত মানুহ গৰাকীৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙিছিল। তেওঁ এটি কন্যা সন্তান প্ৰসব কৰিলে।

হাতৰ ঘড়ীটোলৈ চালো। নিশা প্ৰায় এক বাজিলেই। কামবোৰ শেষ হ'ল। মুৰতো বিষোৱা যেন লাগিল। "পৰাশৰ তুমি হোষ্টেলত গৈ শোৱাগৈ যোৱা। মই বাকীখিনি চাব পাৰিম। তোমাক বৰ ভাগৰুৱা যেন লাগিছে। দৰকাৰ পৰিলে মই তোমাক মাতি পঠাম।" কান্ধতে হাতখন থৈ ডাঃ পৰিণীতাই লাহেকৈ ক'লে, "হব বাইদেউ বুলি কৈ হোষ্টেললৈ খোজ ললো। নিৰ্জন ৰাষ্টাটোত ষ্ট্ৰীট লাইটৰ পোহৰত দেখিলো কুকুৰ কেইটামানে খাদ্যৰ সন্ধানত ইফাল-সিফাল কৰিছে। মই আহি কেতিয়ানো হোষ্টেল পালোহি কবই নোৱাৰিলো। ল'ৰাবোৰৰ উৎপাত নতুন বছৰক স্বাগতম জনোৱাৰ। মোৰ সৰু কোঠাটোৰ বিচনাখনত বাগৰি পৰিলো। চিনাকী গাৰুৰ কভাৰটোত পাপৰিয়ে কৰি দিয়া আখৰ দুটাত চকু পৰিল "গুড নাইট" ! লাইটটো নুমুৱাই দি চকু দুটা

মুদি জোৰকৈ শুবলৈ চেষ্টা কৰিলো। ওচৰৰ কোঠাৰ পৰা অহা সঙ্গীতৰ শব্দ শুনি খঙটো টিঙিচকৈ উঠিল। ডাক্তৰ হলেও আমি মানুহ ! আমাৰো দুখ-ভাগৰ আছে। "ৰালমেট, ঐ ৰালমেট ? টেপটো বন্ধ কৰিলে নহয়নে?" নাই দাদা আজি নতুন বছৰ বাবেহে বজাইছো। ইমাৰ্জেঞ্চি আছিল নেকি? অ' দাদা, আপোনালৈকেও হেপি নিউ ইয়েৰ দেই"। মুখৰ পৰা হঠাৎ এটা অশ্লীল শব্দ ওলাই আহিল, "ৰাস্কেল বোৰ কৰবাৰ"।

'তুমি ডাক্তৰ হলেও মানুহ। তোমাক মই তেজ মঙহৰ মানুহ হিচাপে পাব বিচাৰো পৰাশৰ দা"। মোৰ হাতত আঙুলি বুলাই পাপৰিয়ে, প্ৰশান্তিত চকু দুটা মুদি দিছিলো, নাই আজি কৈছিল মোৰ শোৱা নহ'ব। ল'ৰা হিচাপে আবেগিকতাক মই প্ৰশ্ৰয় দিয়া নাছিলো যদিও আজি অতীতৰ কিছু কথাই জুমুৰি দি ধৰিছেহি, যাৰ পৰা মই কোনোদিনেই মুক্ত নহম।

পাপৰি এতিয়া নাই। মেডিকেল কলেজত পঢ়াৰ পৰাই মই তাইক জানো। তাই শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী আছিল তেতিয়া। আমাৰ চিনাকিটোৱেই আছিল এনেধৰণৰ মই সেইবাৰ এম্ বি, বি, এচ পৰীক্ষাৰ প্ৰথম ভাগ দি উঠি গাৱৰ ঘৰলৈ গৈছিলো। পাপৰী ওৰফে পৰী বৰুৱাইঁত আমাৰ গাৱলৈ নতুনকৈ উঠি আহিছিল। বিয়া এখনত প্ৰথম লগ পায়েই তাইৰ প্ৰতি দুৰ্বল হৈ পৰিছিলো। সেইবাৰ বন্ধত মই এমাহ ঘৰত থাকিলো। সাধাৰণতে বন্ধবোৰত মই কমেইহে ঘৰলৈ গৈছিলো। কিন্তু তেতিয়াৰ পৰা নজনা আকৰ্ষণ এটাই মোক যেন ঘনাই বন্ধবোৰত ঘৰলৈ মাতি নিছিল। হোষ্টেললৈ আহি লগৰ মৃদুলহঁতক পাপৰীৰ কথা কৈছিলো। অজানিতে আমাৰ জীৱনলৈ প্ৰেম আহিল।

সময় বাগৰিল। মই তৃতীয় বাৰ্ষিক পালোহি। আমি প্ৰি ক্লিনিকেল ক্লাচ পাৰ হৈ ক্লিনিকেল পৰ্য্যায় পালোহি। পুৱা-গধুলি হস্পিতেলৰ ৰোগীৰ ওচৰলৈ যোৱা আমাৰ ৰুটিন হৈ পৰিল। ক্লাচবোৰ বেয়া লগা নাছিল। প্ৰথমেই গৈছিলো ফিমেল চাৰ্জিকেললৈ জুয়ে পোৰা আৰু বিভিন্ন অস্ত্ৰোপচাৰৰ কেচবোৰ চাইছিলো। এগৰাকীৰ চেলুলাইছিছ হৈছিল। মোৰ প্ৰতিজ্ঞা আছিল ভাল ডাক্তৰ হ'ম।

পৰীলৈ প্ৰতিদিনৰ অভিজ্ঞতাৰ কথা লিখিছিলো। তাই কৈছিল 'এইবোৰ চাই আহি কেনেকৈ ভাত খোৱা জানো পায় তোমালোকে"। মই হাঁহিছিলো। লাহে লাহে পঢ়াৰ বোজা বাঢ়িছিল ঘৰলৈ ঘনাই যাব পৰা নাছিলো। মোক চিঠিৰে মৰম পঠাইছিলে আৰু প্ৰেৰণা পঠাইছিলে সেই কণমানি ছোৱালীজনীয়ে ।

প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পাচ কৰি পৰ্ব কলেজ পালেহি। তাই বহু কথা জনা হ'ল। অভিমান কৰিব পৰা হ'ল। আৰু মই সৰুৰেপৰা কম কথা কোৱা ল'ৰাটোৱে আমাৰ হ'বলগা সংসাৰখন ঘৰটো আৰু কণমাণিটোৰ কথা কৈ তাই জোকাব পৰা হ'ল। আমি কথা বতৰাত যথেষ্ট আগবাঢ়িলো....

বন্ধত ঘৰলৈ অহা দিনবোৰত সিহঁতৰ ঘৰলৈ শোৱা মোৰ এটা অভ্যাসেই হৈ পৰিল। সিহঁতৰ ঘৰৰ মানুহে মোক কি ভাবিছিল নেজানো কিন্তু আমাৰ দুয়োখন ঘৰতেই কথাটো জানিছিল তাইক মই ডাক্তৰ হোৱাৰ তিনিবছৰৰ পাছতেই নিজৰ কৰি লোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো। ঘৰতো বিশেষ আপত্তি নাছিল। মোৰ বাইদেউ আৰু ভণ্টিৰ বিয়া হৈ গৈছিল। ঘৰত ভাইটিৰ সৈতে মা অকলশৰীয়া হৈছিল।

সেইদিনটো মোৰ আজিও মনত আছে। এদিন কলেজৰ পৰা মই তাইক মোৰ হোষ্টেললৈ লৈ গৈছিলো। প্ৰভাত, মৃদুল, স্বপ্নহঁতক তাইৰ লগতে চিনাকি কৰি দিয়াত তাই লাজতে ৰঙা চিঙা পৰিছিল। প্ৰথমবাৰৰ বাবে কাষত পাই তাইৰ লগত নিবিড় ভাবে বহুত কথা পতিছিলো। তাইক ঘৰত থৈ আহিবৰ সময়ত তাই কৈছিল, "চোৱা পৰাশৰ দা আজিৰ দিনটো মই পাহৰিব নোৱাৰিম। তুমি চিঠিৰে খবৰ জনাই থাকিব দেই"। তাইক কপালতে চুমা এটা আঁকি দিছিলো। বহুত কথাই কবৰ মন গৈছিল যদিও মুখেৰে একো ক'ব পৰা নাছিলো।

তেতিয়াৰ পৰাই তাইয়ো বেছি আবেগিক হৈ পৰিছিল। কিন্তু মই বৰ সাংঘাটিক ভাবে ব্যস্ত হৈ পৰিলো, কাৰণ মোৰ চুড়ান্ত পৰীক্ষা চমু চাপিছিলেহি ! পৰীজনীয়ে মোলৈ ঘনাই লিখিছিল। প্ৰেৰণা যোগাইছিল। "মই তোমাক কেতিয়াও অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিওঁ। তুমিও নিদিবা মোক দেই ! ভালকৈ পঢ়িবা"। পঢ়িছিলো সচাকৈয়ে ৰাতি মাত্ৰ দুই তিনি ঘণ্টা মানহে শুইছিলো। এদিন ডাক্তৰ হ'লো। ৰিজাল্টৰ দিনা মোৰ লগতে সকলোকে লৈ পৰীহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছিলো। সেইদিনা আনন্দতে তাই মোক একোকে ক'ব পৰা নাছিল। চাই আছিল একেথৰে, ময়ো হয়তো চাইছিলো। মৃদুলহঁতে আমাক জোকাইছিল।

ডাক্তৰী পাঁচ কৰাৰ পিছত মই কৰ্মব্যস্ত হৈ পৰিছিলো। ঘৰলৈ যাবলৈও সময় পোৱা নাছিলো। তাই সেইবাৰ হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষা দিব। পৰীক্ষালৈ সেইবাৰ যথেষ্ট ভয় কৰিছিল তাই। বাৰে বাৰে প্ৰেৰণা দিবলৈ কৈছিল, কিন্তু লিখিবলৈ মোৰ আহৰি নাছিল। ৬ মাৰ্চ, সেইদিনা কেজুৱেলটিত এটা কেছ পাইছিলো।

এক্সিডেণ্ট হোৱাৰ বাবে ছোৱালীজনীয়ে পৰীক্ষা দিব নোৱাৰিলে। তেতিয়াহে মনত পৰিল, পৰীৰ দেখোন আজিৰ পৰা পৰীক্ষা আৰম্ভ হৈছে। কিন্তু মোৰ দেৰী হৈ গৈছিল। মোৰ শুভ-কামনা তাই পৰীক্ষাৰ পাছতহে পাইছিল। ভাগি পৰিছিল তাই। পৰীক্ষাৰ শেষত লগ পাই অভিমান কৰিছিল। মই মুক হৈ ৰৈছিলো, দোষতো মোৰেই আছিল। পৰীয়ে কৈছিল, "তুমি যে এনেদৰে সলনি হৈ যাবা মই ভবাই নাছিলো। তুমি স্বাৰ্থপৰ"।

কিন্তু সেইবাৰ পৰীক্ষাত তাই দ্বিতীয় বিভাগ পাইছিল। তাই বি, এচ, চি, পালেগৈ। তাইৰ চিঠিৰ পৰিমান কিন্তু কমা নাছিল। মোৰ নিৰবতাক ভুল বুজিছিল তাই। খঙতে তাইৰ কামৰ হেচাঁৰ কথাও পাহৰিছিল। এদিন গৈছিলো তাইৰ ওচৰলৈ তাই অভিমান কৰি মোক মতা নাছিল। মোৰ ভাব হৈছিল ডাক্তৰী পঢ়ি ভুল কৰিলো। ফুৰ্তিৰ বাবে কেতিয়াও আহৰি নাই, কিন্তু তাইৰ সেই অভিমানত প্ৰচণ্ড খং আৰু বেজাৰ জন্মিল। তাইক এটা চৰ মাৰি গুচি আহিছিলো। কান্দিছিল তাই। মোৰো পাছত ধীক্কাৰ জন্মিছিল। নিজকে বৰ অসহায় যেন লাগিছিল। আত্মভিমানৰ বাবেই একো ক'ব পৰা নাছিলো যদিও মনতে কৈছিলো, "মোক ক্ষমা কৰা পৰী"। পৰীয়ে বহুদিন চিঠি লিখা নাছিল। ভাবিছিলো, বি, এচ, চি প্ৰথম খণ্ড পৰীক্ষাৰ ববে ব্যস্ত। কিন্তু তেতিয়াৰে পৰা সলনি হৈছিল তাই। মই সেই ঘটনাৰ পাছত কেইবাবাৰো সিহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছো। কিন্তু পৰীয়ে মোৰ ওপৰত আস্থা হেৰুৱাই পেলাইছিল। সৰুৰে পৰা মই কম কথা কোৱা ল'ৰা আছিলো। নিজৰ আবেগিকতাক বাহিৰত দেখুৱাই ভাল পোৱা স্বভাৱ নাছিল। সেয়ে মই পৰীক ক'বলৈ লৈও ৰৈ গৈছিলো। "পৰী, তুমি ভুল বুজিছা, অভিমান কৰা, কিন্তু এই ডাক্তৰ পৰাশৰৰ

কলিজাত, মনত এটাই নাম আৰু সেই নাম মাত্ৰ তোমাৰ পৰী।" কিন্তু মই এটি শব্দও ক'ব নোৱাৰিলো।

তাই মোক মেডিকেলত কাম কৰাটোৱেই বিচাৰিছিল। সেয়ে মই প্ৰসুতি বিভাগত হাউচ চাৰ্জন কৰিছিলো। লাহে লাহে মোৰ কামৰ পৰিমান বাঢ়িছিল। ইচ্ছা থাকিলেও মই বহুমাহ ঘৰলৈ যাব পৰা নাছিলো। সন্দেহ কৰিছিল পৰীয়ে মোক। খং তোলাবলৈ মিছাতে তাইক ডাঃ নিতালী, স্বপ্নাহঁতৰ কথা কোৱাত তাই সঁচা বুলি ভাবি জ্বলিছিল। অভিমান কৰিছিল আৰু তাইৰ এই অভিমানখিনিয়ে মোৰ ভাল লাগিছিল।

এবাৰ বিহুত যাওঁতে তাই মোক কৈছিল "তুমি মোক এটা বস্তু দিবা? মই তোমাক কোনো দিনাই একো খোজা নাই। আজি প্ৰথম খুজিছো তুমি না নকৰিবা দেই। ভাবিছিলো কি বাৰু ? মোক আচৰিত কৰি কৈছিল, একো ডাঙৰ বস্তু নহয়। বহুদিন তোমাৰ পৰা চিঠি পোৱা নাই। এইবাৰ গৈ সৰুকৈ চিঠি এখন দিবাচোন। খুউব ভাল লাগিব।" লিখাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে ঘুৰি আহিছিলো। সঁচাকৈ সেইবাৰ সৰুকৈ লিখিছিলো। কৈছিলো, "তোমাৰ কৰ্ত্তব্য তুমি কৰি যোৱা মোৰ শুভ কামনা সদায় তোমাৰ লগত থাকিব পৰী।" কিন্তু কৰ্মব্যস্ততাত তাইলৈ দুনাই লিখিব পৰা নাছিলো।

শেষলৈ তাই খঙাল হৈ পৰিছিল। কৈছিল "ক্ষমতাই তোমাক অন্ধ কৰি পেলাইছে। তুমি তোমাতকৈ সৰু এই ছোৱালীজনীৰ দুখ কোনোদিনেই বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰিলা। তোমাৰ বাৰু মোলৈ মনত নপৰেনে পৰাশৰ দা।" তাইক কোনো উত্তৰ দিব পৰা নাছিলো । মাথো তাইৰ অস্তিত্ব কাষতে অনুভৱ কৰিছিলো আৰু সদায় চোলাৰ জেপত তাইৰ ফটো এখন লৈ ফুৰিছিলো। তাইৰ প্ৰতি বাহিৰত আন্তৰিকতা দেখুৱাবৰ বাবে সচাকৈয়ে মোৰ সময় নাছিল। সেইবাৰৰ পৰা মুক্ত হৈ গৈছিল তায়ো। বহুত দিন তাইৰ খবৰ পোৱা নাছিলো।

হঠাৎ সেইদিনা ভেৰোনীয়া কোঠাবোৰ সন্মুখেদি পাৰ হৈ যাওঁতে ৰৈ গ'লো পৰীক দেখি প্ৰায় দৌৰিয়েই আহিছিলো তাইৰ কাষলৈ। তাই চকুৰ পাহিবোৰ ক'লা পৰিছে। যথেষ্ঠ ক্ষীণাইছে পৰীজনী। মই কিবা সোধাৰ আগতে তাই কৈ উঠিল। "কালি ভৰ্ত্তি হ'লো, তোমাৰ আমনি হ' বুলিয়েই অসুখৰ খবৰ নিদিলো। বেছি দিন হয়তো বাছি নাথাকিম। ভালে হ'ব তুমি শান্তিত থাকিবা। সেইদিনা ৰাতি হোষ্টেলত শুব পৰা নাছিলো। বলিয়া হৈ পৰিলো। মই মোৰ কামবোৰ ডাঃ পৰিনীতাক জাপি দি প্ৰায় পৰীৰ ওচৰতে থকা হলো।

সেইদিনা তাইৰ কাঁহৰ লগত তেজ ওলাইছিল। কাঁহি কাঁহি ভাগৰি তাই মোক কৈছিল "মই মৰিব নিবিছাৰো পৰাশৰ দা। এই কেইদিন তোমাৰ সান্নিধ্যই মোক জীয়াই থাকিবলৈ আশা প্ৰেৰণা যোগাইছে। মোক বচোৱা পৰাশৰ দা। কান্দি কান্দি তাই মোৰ কোলাত মুৰ থৈ ভাগৰত টোপনি গৈছিল। তাইৰ কপালত হাত ফুৰাই কৈছিলো "মই তোমাক মৰিবলৈ নিদিও পৰী।"

পৰীৰ অন্তিম সময় চমু চাপি আহিছিল। সেইদিনা মই তাইৰ কাষত নাছিলো। তাইৰ মৃত্যু খবৰ শুনাত পাগল হৈ পৰিলো। মই কোনো দিনে কান্দোনক প্ৰশয় নিদিয়া মানুহটোৱে সেইদিনা কান্দিছিলো। ভুলৰ বাবে চেতনা তেতিয়াহে আহিছিল বহু দেৰিকৈ। মোৰ অৱস্থা দেখি মৃদুল, স্বপ্নাহঁতে মোক বেলেগ ঠাইত কাম কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিছিল কিন্তু কৰা নাছিলো, মই পৰীয়ে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰা এই হস্পিতালখন এৰি যাবৰ মন যোৱা নাছিল। মই প্ৰসুতি বিভাগৰে পঞ্জীয়ক হ'লো।

"টক্- টক্ টক্ ...." চক খাই উঠিলো। বাহিৰত ডাঃ দিগন্তই চিঞৰিছিল "পৰাশৰ এই উঠ্ ইমান শোৱনে ? আজি নতুন বছৰ বুলি নাজান নেকি ? ব'ল চাহ খাই আহোঁ।" কেতিয়ানো ৰাতি পুৱাল গমেই নাপালো দুৱাৰখন খুলি দিলো। দিগন্ত, পৰেশ, মৃদুলহঁতৰ মনত সিদিনা কেনেকুৱা লাগিছিল নাজানো। মই কিন্তু সেইদিনা কোনো পধ্যে নতুন দিনটোক আদৰি ল'ব পৰা নাছিলো। মনটো নীড়হাৰা চৰাইৰ দৰে হাহাকাৰ কৰি উঠিছিল। বুকুখন মোহাৰি দিলো। নিজকে বৰ অকলশৰীয়া, অসহায় যেন লাগিছিল। মোৰ অৱস্থা দিগন্ত, মৃদুল পৰেশ প্ৰভাত সকলোৱে বুজিছিল। একো নমতাকৈ সিহঁত ৰুমৰপৰা ওলাই গৈছিল মোক এৰি থৈ ..... সম্পূৰ্ণ অকলশৰীয়াকৈ....।

ঃ ঃ ঃ ঃ

কৌতুক

সংগ্ৰহ - শ্ৰীলিপিকা দাস
প্ৰথম বৰ্ষ (ক'লা)

১) পৰীক্ষাহ'লত ছাত্ৰ এজনে শিক্ষকক ক'লে - " চাৰ বহুত টান প্ৰশ্ন আহিছে উত্তৰ কৰোতে বাৰ বাজি যাব।"
শিক্ষকজনে ক'লে - 'চিন্তা নকৰিবি'
বহি এক বজাতহে সংগ্ৰহ কৰা হয়।

২) এজনী পত্নীয়ে তেওঁৰ স্বামীক ক'লে, -আপুনি বাৰু মোতকৈ আমাৰ কুকুৰটোক ইমান কিয় ভাল পায় ?
স্বামীয়ে ক'লে, - কিয় জানা ?
পত্নীয়ে ক'লে, - নাজানো কাৰনেহে সুধিছো।
স্বামীয়ে ক'লে, - কাৰণ, কুকুৰটোৱে তোমাতকৈ বহুত কম ভুকে।

ভয়ংকৰ প্ৰাণীৰ মৃত জীৱিত অৱস্থা

শ্ৰীবৰ্ণালী কলিত
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

☐ টিং টিং টিং কলিংবেল বজালে মাধুৰ্য্যহত। দুৱাৰখন মেলি মিঃ গগৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। লগত তেওঁৰ একমাত্ৰ জীয়াৰী স্বপ্নাই ওলাই আহিল। স্বপ্নাই সুধিলে দেউতা এওঁলোকনো কোন বাৰু ? মিঃ গগৈয়ে ক'লে মাজনী এওঁলোক বহ্নিমান যুৱক সংঘৰ সদস্য।

☐ 'অ' মাধুৰ্য্য ভিতৰলৈ সোমাই আহা। ...... মিঃ গগৈয়ে ক'লে বাৰু কোৱাচোন তোমালোকে কি উদ্দেশ্য লৈ আহিলা। মাধুৰ্যই ক'লে,

চাৰ্ আমি এটা আচৰিত বস্তু আপোনালৈ আনিছো। বস্তুটো আপুনি পৰীক্ষাগাৰত পৰীক্ষা কৰি চালেহে গম পাব যে বস্তুটোনো-কি ?

☐ মিঃ গগৈয়ে ক'লে -

তোমালোকেনো বস্তুটো ক'ত পালা ? মোক অলপ খুলি কবানে ? তেতিয়া মাধুৰ্য্যই ক'লে,

চাৰ্ আমি এচ্‌কাৰচনলৈ যাওঁতে সুৰংগ এটাৰ মাজত এই বস্তুটো পাই আমি উদ্ধাৰ কৰিছো। চাৰ্ আপুনি বস্তুটো খুলি চাওঁকচোন তাৰ নাম, মুখ, চকু একোৱেই নাই। সি যেন এটা মৰি থকা প্ৰাণীহে।

☐ চাৰ্ আপুনি এই বস্তুটোৰ বিষয়ে পৰীক্ষাকৰি চালে সকলোবোৰ গম পাব এই বস্তুটোনো কি? তেনেহলে আমি এতিয়া উঠো চাৰ যেতিয়াই আপুনি এই বস্তুটোৰ বিষয়ে গম পাব মোলৈ খবৰ কৰিব মই ক্লাবৰ সকলোকে লৈ আহি বস্তুটোনে কি চাম।

☐ মাধুৰ্য্য তুমি এতিয়া বস্তুটো আমাৰ ড্ৰয়িংৰুমতে থোৱা। মই বাৰু পিছত পৰীক্ষা কৰি চাম। এইদৰে তেওঁ আৰু জীয়েকে নিজৰ নিজৰ ৰুমত শুই পৰিল। ঠিক ১২ মান বজাৰ লগে লগে স্বপ্নাই এটা শব্দ পালে আৰু শব্দটো পোৱাৰ লগে লগে স্বপ্নাই বিচনাৰ পৰা উঠি আহি ড্ৰয়িংৰুমটোৰ লাইটটো জ্বলালে আৰু তেতিয়াই স্বপ্নাই হঠাত এটা ভয়ানক প্ৰাণীৰ ৰূপ দেখিলে স্বপ্নাই অলপ আগবাঢ়ি বস্তুটোনো কি চাবলৈ গ'ল তেনে সুযোগতে বস্তুটোই বাকচৰ পৰা ওলাই আহি স্বপ্নাৰ গলত টিপি তাইক মাৰি পেলালে। স্বপ্না মৰাৰ লগে লগে অদ্ভুত প্ৰাণীটো আকৌ নিজৰ ঠাইত সোমাই পৰিল। স্বপ্না মৰাৰ লগে লগে তাই এটা বিকট চিঞৰ মাৰিছিল আৰু সেই চিঞৰত তাইৰ দেউতাক হঠাত বিচনাৰ পৰা উঠি আহি ড্ৰয়িংৰুমত সোমাই দেখে তেওঁৰ একমাত্ৰ জীয়েকৰ মৃতদেহ মাটিত বাগৰি পৰি আছে। সেই দৃশ্য দেখি মিঃ গগৈয়ে চক খাই উঠিল আৰু চিঞৰি ক'লে এয়া কি হ'ল। এনেকৈ কিছুদিন বাগৰি গ'ল। মিঃ গগৈৰ জীয়েকৰ মৃত্যুৰ দুখত বস্তুটো কিছুদিন পৰীক্ষা নকৰিলে। আৰু ড্ৰয়িংৰুমতে বস্তুটো পৰি থাকিল কিছুদিন। দুদিনমান যোৱাৰ পিছত মিঃ গগৈৰ মনত খেলালে যদিহে এই বাকচটো থকাৰ বাবে স্বপ্নাৰ মৃত্যু হৈছে ! এইবোৰ ভাবি ভাবি কিছুদিন পাৰ হ'ল। আৰু এদিন গগৈয়ে মাধুৰ্য্যলৈ ফোন কৰি জনালে যে মাধুৰ্য্য তুমি কেইদিনমানৰ বাবে এই বস্তুটো তোমাৰ ঘৰতে ৰাখা। মই পিছত সময় পালে পৰীক্ষা কৰি চাম। আবেলি মাধুৰ্য্যই গগৈৰ ঘৰত আহি স্বপ্নাৰ কথা পাতিলে। স্বপ্নাৰ মৃত্যু হোৱা বাবে বহুত দুখ কৰিলে। অলপ সময় বহি মাধুৰ্য্যই নিজৰ ঘৰলৈ উভতি গ'ল। মাধুৰ্য্যই নিজৰ ঘৰ সোমাই সেই বাকচটো তাৰ ভনীয়েকৰ ৰুমত থলে। তেতিয়া ৰাতি ৯ মান বাজিছে। তেতিয়া সিহঁতৰ ঘৰৰ সকলোৱে শুলেই। মাধুৰ্য্যও ভাত-পানী খাই শুই পৰিল নিজৰ ৰুমত। ঠিক ১২ মান বজাৰ লগে লগে অদ্ভূত প্ৰাণীটো আকৌ বাকচৰ পৰা ওলাই আহি মাধুৰ্য্যৰ ভনীয়েকৰ বিচনাৰ কাষত আহি তাইক গলত টিপি মাৰি পেলালে। তাই মৰাৰ লগে লগে স্বপ্নাৰ দৰে এটা বিকত চিঞৰ মাৰিলে। মাধুৰ্য তৎক্ষণাত চক খাই উঠিল আৰু ভনীয়েকৰ ৰুমত সোমাই দেখে তাই মৰি আছে।

☐ মাধুৰ্য্যই ভাবিলে তাৰ ভনীয়েকৰটো কোনো বেমাৰ নাই। কিন্তু হঠাতে মৃত্যু হ'ল কিয় ? মাধুৰ্য্যই খঙতে তাইৰ ৰুমত থাক বাকচ্‌টো বাহিৰলৈ দলিয়াই দিলে। ভাবিলে এই বাকচটো থকাৰ বাবেই চাগে তাৰ ভনীয়েকৰ মৃত্যু হৈছে। তেনেতে মাধুৰ্য্যৰ সন্মুখৰ ঘৰৰ ৰমেনে সেই বাকচটো লৈ গৈ ঘৰত থলে আৰু মাধুৰ্য্যক ক'লে যে তুমিটো এই বাকচটো প্ৰথমে সুৰংগৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিলা আৰু মিঃ গগৈৰ ঘৰত পৰীক্ষা কৰিবলৈ দিছিলা। কিন্তু এতিয়া তাক কিয় দলিয়াই দিছা। তোমাৰ ভণ্টিৰ মৃত্যুটো কিবা বেয়া বেমাৰটো হব পাৰে। যিটো তোমালোকৰ ভন্তিয়ে চাগে তোমালোকৰ পৰা আতৰাই ৰাখিছিল। মাধুৰ্য্যই কথাটো সচা বুলি ভাবিলে আৰু বাকচটোৰ পৰা অলপ সন্দেহ দুৰ হ'ল আৰু ৰাতিটোৰ বাবে বাকচটো ৰমেশ ৰ ঘৰত থাকিল। ঠিক আগৰ কেইবাৰৰ দৰে এইবাৰো বাকচটোৰ পৰা অদ্ভূত প্ৰাণীটো ওলাই ৰমেনৰ মাকক মাৰি পেলায়। ৰমেনৰ মাকেও যেতিয়া মৰাৰ লগে লগে চিঞৰিলে তেতিয়া ৰমেনে উঠি দেখে মাক মৃত অৱস্থাত পৰি আছে। তেতিয়া ৰমেনৰ সন্দেহ উপজিল যে এই বস্তুটো যতেই থাকে তাৰ ঘৰৰে এটা এটা মাইকী মানুহৰ মৃত্যু হয়। আৰু তেতিয়াই ৰমেনৰ এই বাকচৰ বিষয়ে ক্লাৱত আলোচনা কৰিলে আৰু বাকচটো ক্লাৱত থলে। তেতিয়া সিহঁতে সিধান্ত কৰিলে এই বাকচটো ভালকৈ পৰীক্ষা কৰিবলৈ ক্লাবত ল'ৰাবোৰ বাকচটো পৰীক্ষা কৰি ৰিপৰ্ট পাই যে এই বাকচৰ ভিতৰত থকা অদ্ভূত প্ৰাণীটো হেনো ৰাতি ১২ বজাৰ আগত মৃত অৱস্থাত থাকে কিন্তু তাৰ পিছত সি জীৱিত হৈ পৰে। আৰু ই এটা ভয়ংকৰ প্ৰাণী যি ১২ বজাৰ পিছত জাগি উঠে। ক্লাবৰ সকলোৱে যেতিয়া এই কথা গম পালে তেতিয়া এই বাকচটো জংঘললৈ লৈ গৈ বাকচটোৰ সৈতে পুৰি ছাই কৰি পেলালে। আৰু তেতিয়াৰ পৰাই এই প্ৰাণীৰ ধংস হৈ গ'ল।

ঃ ঃ ঃ ঃ

অপেক্ষা

শ্ৰীসংগীতা বড়া
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

এটি অতি দুখীয়া পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ছোৱালী অঙ্কিতা। ঘৰখনৰ নানা অভাৱৰ মাজত তাই ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে। তাইৰ ভায়েক এজন আৰু ভনীয়েক এজনীও আছিল। দেউতাকে অভাৱৰ মাজতো সিহঁতক কোনোদিনে পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বাধা দিয়া নাছিল। অঙ্কিতাইও তেনে এটা পৰিৱেশতে সৰুৰেপৰা কোনোবাৰে অনুত্তীৰ্ণ নোহোৱাকৈ প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা পাছ কৰিলে। তাইৰ মাক-দেউতাকে মাত্ৰ নিজৰ চহীটোহে কৰিব পৰাত পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত তাইৰ মাজে মাজে বৰ অসুবিধা হৈছিল। পইচাৰ অভাৱত দেউতাকে তাইক ঘৰুৱা শিক্ষকৰ ব্যৱস্থাও কৰি দিব পৰা নাছিল। সময়মতে প্ৰয়োজনীয় কিতাপ বহী নোপোৱাত তাই বৰ অসুবিধাত পৰিছিল। তথাপিও তাই প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হোৱাত ঘৰখনলৈ আনন্দৰ জোৱাৰ উঠিল।

প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত অঙ্কিতাই কলা বিভাগত নামভৰ্তি কৰিলে। পঢ়াৰ লগতে তাই কেইটামান ঘৰুৱা টিউছনৰ ব্যৱস্থাও কৰি ল'লে। সেই পইচাৰে তাইৰ নিজৰ খৰচ উলিওৱাৰ লগতে ভায়েক-ভনীয়েককো কিছু ক্ষেত্ৰত সহায় কৰি আছিল। তাই ৰাতিপুৱা-গধুলি টিউছন কৰি কৰি কেতিয়াবা নিজকে বৰ ভাগৰি পৰা যেন অনুভৱ কৰিছিল। কাৰণ কিমান কষ্ট কৰিব, লগতে নিজৰ পঢ়াখিনিতো আছেই। মাজে মাজে তাইৰ ভাব হৈছিল যেন তাই আনৰ কাৰণেহে জীয়াই আছে। কাৰণ তাইৰ দুখ বুজা মানুহ হয়তো কোনো নাছিল। আনকি অঙ্কিতাৰ নিজৰ দেউতাকে তাই ইমান কষ্ট কৰা সত্বেও কোনোদিনে তাইৰ দুখ বুজ নাছিল। পঢ়ি থাকিও তাই চাকৰি বিচাৰি আছিল ক্ৰমানুযায়ী তাই অনাৰ্চসহ বি. এ. পৰীক্ষাত উত্তী হোৱাত ঘৰখনে আৰু বেছি আনন্দ পালে।

বি. এ. পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছ পৰা অঙ্কিতাৰ ঘৰখনৰ অৱস্থা আগতকৈও বেয়া হৈ আহিল। তাই ঘৰখনক লৈ বৰ চিন্তিত হ'ল। চাকৰি বিচাৰি বিচাৰি তাই হাবাথুৰি খাবলৈ ধৰিলে।

অঙ্কিতাৰ দেউতাক কাম-বনৰ ক্ষেত্ৰ আগতকৈও এলেহুৱা হৈ পৰাত ঘৰখনৰ অৱস্থা বেছি বেয়াৰ ফালে ঢাল খাবলৈ ধৰিলে। সিহঁত ঘৰখনত দুবেলা দুমুঠি খোৱাটোও বৰ কষ্টকৰ হৈ পৰিল। অঙ্কিতা ঘৰখনৰ এই অৱস্থাৰ কাৰণে আ বেছি চিন্তিত হৈ পৰিল।

অঙ্কিতা নিজতকৈও তাইৰ ঘৰখন কাৰণেহে বেছি চিন্তা কৰে। যিখন ঘৰে তাই জীৱনটোক গঢ় দিলে সেই ঘৰখনৰ প্ৰতি তা চিৰকৃতজ্ঞ। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত তাইক মাকে আৰ্থিকভাবে সহায় কৰিব নোৱাৰিলেও সদায়ে উৎসাহ-উদ্দীপনা দি আহিছে। তাই জনাৰপৰা মাকৰ সৰু-সুৰা অসুখ বাহিৰে আন তেনে কোনো অসুখ হোৱা নাছিল কিন্তু সময় বাগৰাৰ লগে লগে মাকৰ কিছুমান অসু হোৱাত তাই সেইফালৰপৰাও দুখত জুৰুলা হৈ পৰে। পইচাৰ অভাৱত তাই মাকক চিকিৎসকৰ ওচৰতো নিব পৰা নাই।

অঙ্কিতাৰ ঘৰখনত হঠাতে ইমান দুখৰ ছাঁ পৰিব বুলি তাই কোনোদিনে কল্পনা কৰা নাছিল। ঘৰখনৰ এই দুখবোৰ কেনেকৈ সমাধান কৰিব সেই লৈ তাই মাজে মাজে বৰ অস্থিৰ হৈ পৰে। বেছি নহ'লেও ঘৰ এখনৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় বস্তুখিনি যাতে গোটাব পাৰে সেই কথাই প্ৰতি মুহূৰ্ততে তাই মনতে কল্পনা কৰিবলৈ ধৰিলে।

অঙ্কিতাই জনা হোৱাৰেপৰা জীৱনত কিবা এটা সৰু চাকৰি হ'লেও কৰি ঘৰখনত মাক-দেউতাক আৰু ভায়েক-ভনীয়েকক অলপ সুখ দিয়াতো তাইৰ প্ৰথম কৰ্তব্য হিচাপে ধৰি লৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত চাকৰিৰ কাৰণে পঢ়া-শুনা থাকিলেও নিজৰ হাতত চাকৰি দিব পৰা ভাল চিনাকি মানুহ আৰু টকাৰ প্ৰয়োজন। কিন্তু অঙ্কিতাৰ তেনে কোনো মানুহ আৰু দেউতাকৰ টকা দিব পৰা সামৰ্থ্য নথকাত তাই সেইফালৰপৰাও বঞ্চিত হ'ব লগাত পৰে।

অঙ্কিতাৰ নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস আছে। সেয়ে তাইৰ ধৈৰ্য্য আৰু বিশ্বাসৰ কথা মনত ৰাখিয়েই পলমকৈ হ'লেও তাই জীৱনত হোৱা দুখৰ এদিন অন্ত হ'ব বুলি ভাবিছে। গতিকে কেইদিনমান পিছত হ'লেও তাই কিবা এটা চাকৰি নাইবা আন কিবা এটা উপায়েৰে হ'লেও ঘৰখনলৈ এটা ভাল অৱস্থা আহিব বুলি বৰ্তমান বৈ আছে। অঙ্কিতাৰ এই অপেক্ষা কেতিয়া শেষ হ'ব তাই নাজানে ! ☐ ☐

●

সংগ্ৰহ - চিন্কা চামুৱা
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

১) বিশ্বৰ সৰ্বপ্ৰথম ৰিস্কা চলাচল কেতিয়া, ক'ত আৰম্ভ হৈছিল ?
উত্তৰ - ১৮৬৯ চনত জাপানত।

২) অসমৰ শৰাইঘাট দলংখনৰ দৈৰ্ঘ্য কিমান ?
উত্তৰ - ৭০০ মিটাৰ।

৩) যীশুৰ মাকৰ নাম কি ?
উত্তৰ - মেদোনা মেৰী

৪) ভাৰতীয় দুৰদৰ্শনত সংবাদ পঢ়োতা প্ৰথম মহিলা গৰাকী কোন ?
উত্তৰ - প্ৰতিমা পুৰী

৫) প্ৰেচাৰ কুকাৰৰ আৱিস্কাৰক কোন ?
উত্তৰ - ডেনিছ পেপিন ।

দুধাৰী অশ্রু

শ্ৰীমৌচুমী বৰা
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ

ৰাতিৰ আন্ধাৰ আতিৰি লাহে লাহে মেঘৰ ফাকেৰে সুৰুযৰ কোমল পোহৰ আহি পৃথিৱীৰ বুকুত পৰি পৃথিৱীখন অলপমান উজ্জ্বল কৰি তুলিছেহি। এনে সময়ত এফালে এখন সুন্দৰ সেউজীয়া পাহাৰ। আনফালে এটা নীলা ৰঙৰ পানীৰ নিজৰাৰ অহৰহ পানী বাগৰি আছে। এনে এটি সুন্দৰ দৃশ্যত অহৰহ মলয়া বতাহে সেই সেউজীয়া গছবোৰক নচুৱাই আছে। অসীম বৃহৎ পৃথিৱীখনৰ এটা চুকত লুকাই আছিল পৰী। তাই ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়েই এই সুন্দৰ পৃথিৱীখনৰ মাজত সোমাই পৰিল।

পৰী প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী। ৰাতিপুৱা তাই গা-পা ধুই চাহ জলপান খাই পঢ়াৰ টেবুলত বহি পঢ়া-শুনা কৰি প্ৰায় ৮-৪৫ মান বজাত কলেজৰ কাৰণে সাজু হয়। পৰীয়ে ভাত-পানী খাই এযোৰ চুইদাৰ পিন্ধি কলেজলৈ ওলাল। সমুখৰ সৰু নামঘৰটোত সেৱা এটি জনায় মাক, দেউতাক আৰু বায়েকক মাত দি লাহে লাহে কলেজলৈ বুলি আগবাঢ়িল। এই ১৬ বছৰীয়া ছোৱালীজনী ৰাস্তাৰে যায় থাকোতে বাটৰ কাষৰ বহুত ডেকা লৰাই জোকায়। কিন্তু তাই এই কথাবোৰলৈ কান মন নকৰি গতিপথ আগবঢ়াই গৈ থাকে মাথোন কলেজলৈ বুলি।

আজি কলেজৰ নবাগত সকলৰ আদৰণী সভা। পৰী আৰু তাইৰ লগৰ মমী, চুমীহত কলেজলৈ বুলি আহিল। সিহঁতৰ বৰ ভয় লাগি আছিল কিবা ৰেগিং হয় বুলি কিন্তু এই সভা সুকলমে পাৰ হৈ গ'ল।

আজি তাইৰ বান্ধৱী মমীৰ জন্ম দিন। গতিকে তাই নগলে মমীয়ে তাইক বৰ বেয়া পাব। সেয়ে আবেলি তাই এটা ফুলৰ থোপা হাতত লৈ মমীহঁতৰ ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল। তাই মাক আৰু বায়েকক মাত দি যাব ওলাওতে মাকে ক'লে। মাক - মাজনী, বেছি দেৰি নকৰিবা। ৰাতি হ'লে অকলে নাহিবা।

পৰী - হব মা, তুমি চিন্তা নকৰিবা।

মমীহঁতৰ ঘৰত মানুহেই মানুহ। মমীয়ে এযোৰ বৰ সুন্দৰ চুইদাৰ কামিজ পিন্ধি দুজনী ছোৱালীৰ লগত কথা পাতি আছে। মমীৰ মাক আৰু দেউতাকে আলহি সুশ্ৰূসা কৰাত ব্যস্ত। মমীয়ে পৰীক দেখি আগবাঢ়ি আহিল।

মমী - পৰী, ইমান পলমকৈ আহিছ। আহ মই ভাবিছিলো তই নাহিবি বুলি। তই অহাই কিমান ভাল পাইছো।

পৰীয়ে মমীক ফুলৰ থোপাটো দি কয়

পৰী - কিয় নাহিম। তোৰ জন্মদিনত মই নাহিমনে বাৰু ?

মমীয়ে পৰীৰ হাতত ধৰি অলপ ওচৰলৈ টানি আনি চিনাকি কৰি দিয়ে তাইৰ মামাকৰ লৰা প্ৰৱালৰ লগত।

মমী - তহঁতে কথা পাত। মই এতিয়াই আহো।

প্ৰৱাল - তোমাৰ নাম ?

পৰী - পৰী বৰুৱা।

প্ৰৱাল - কি পঢ়ি আছা ?

পৰী - H.S. 1st year.

সিহঁতৰ মাজত এনে কিবা-কিবি কথা বতৰা হৈ আছে। পৰীয়ে মাজতে লাহেকৈ কয় - গধুলিয়েই হ'লহি। মই যাও। এনেতে মমী আহি পৰীক তাইৰ ৰুমলৈ লৈ গ'ল। মমীয়ে পৰীক তাইৰ জন্মদিনত উঠা বস্তুবোৰ চাবলৈ দিলে।

লাহে লাহে পৃথিৱীৰ বুকুলৈ আন্ধাৰ নামি আহিল। পৰীয়ে মমীক ক'লে যে মই ঘৰলৈ অকলে এই আন্ধাৰ ৰাতি কেনেকৈ যাও। মমীয়ে তাইক বৰ জোৰ কৰিছে ৰাতি থাকিবলৈ কিন্তু তাই মান্তি নহল। সেইবাবে মমীয়ে প্ৰবালক কলে পৰীক ঘৰলৈ নি থৈ আহিবলৈ।

আন্ধাৰ ৰাতি পৰী প্ৰৱালৰ স্কুতাৰখনেৰে গৈ আছে পৰীহঁতৰ ঘৰলৈ। অৱশেষত পৰীয়ে তাইৰ ঘৰ পোৱাত সি তাইক থৈ গুচি আহিল।

দিনবোৰ বাগৰি গৈ আছে। কিন্তু সিহঁতৰ আৰু এদিনো লগ হোৱা নাই। পৰীয়ে মাজে সময়ে মমীক প্ৰৱালৰ কথা সুধি থাকে। তাই তাক লৈ কিমান যে কল্পনা কৰা নাই। তাইৰ মনত ভাৱ হয় যে তাই এতিয়ালৈ বহুত ডেকা ল'ৰা লগ পালে কিন্তু প্ৰৱালক এবাৰ দেখাৰ লগে লগে তাইৰ মনত যেন অনবৰতে সিয়েই সোমাই পৰিছে। তাই তাক লাহে লাহে হৃদয়ৰ মাজত ঠাই দিলে।

সিদিনা তাই মাহীয়েকৰ ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল। তাইৰ বায়েকৰ বিয়ালৈ মাত্ৰ এমাহ মান বাকী। গতিকে তাইৰ আনন্দ সীমা নাই। তাই মাহীয়েকৰ লগত কিৱা অলপমান বস্তু বজাৰ কৰি ঘৰলৈ আহিল। ঘৰৰ মানুহ বিয়াৰ কামত ব্যস্ত। পৰীৰ মনত অসীম আনন্দ কিন্তু প্ৰৱালক তাই বায়েকৰ বিয়াত মাতিব নাপাই বৰ দুঃখ অনুভৱ কৰিছে।

এদিন এনেকৈ বিয়া পাৰ হৈ গ'ল। বিয়াৰ কিছু দিনৰ পিছত তাইৰ পৰীক্ষা অৰ্থাৎ H.S. 2nd year ৰ পৰীক্ষা শেষ হ'ল আৰু সেয়ে তাই বায়েকৰ ঘৰলৈ গ'ল। বায়েকৰ ঘৰত তাই এইবাৰ প্ৰথম গৈছে। বায়েক, ভিনিয়েক আৰু সিহঁতৰ ভায়েক থাকে। বায়েকহঁতৰ কলিংবেলটো বাজি উঠাৰ লগে লগে দুৱাৰ বায়েকে খুলি দিলে।

বায়েক - পৰী আহিলা ! আহি থাকোতে তুমি কিবা অসুবিধা পাইছা নেকি ?

পৰী - নাই । বৰ ভাল লাগিছে দীঘলীয়া ভ্ৰমণ কৰি।

পৰীহঁতৰ ঘৰৰ পৰা বায়েকৰ ঘৰলৈ প্ৰায় ৮/৯ ঘণ্টা মানৰ বাট হ'ব। পৰীয়ে বহুদিনৰ মূৰত দীঘলীয়া ভ্ৰমণ কৰিছে।

বায়েক - পৰী, মুখ-হাত ধুই লোৱা। বাথৰুমত পানী থৈ আহিছো।

পৰী - হব দিয়া বাইদেউ। ভিনদেউ অফিচৰ পৰা কেতিয়া পাবহি।

বায়েক - পাবহি আৰু। অফিচৰ পৰা বজাৰত সোমাব। সেয়ে অলপ দেৰী হব কিজানি।

পৰী - তোমালোকৰ ভাইটি ক'ত থাকে দেখা নাই যে

বায়েক - অ প্ৰৱাল সি যোৰহাটলৈ গৈছে। আজি বা কালি পাবহি। সি তাত music ৰ কিৱা শিকি আছে।

পৰীয়ে প্ৰবাল নামটো শুনি নিমাত হৈ ৰ'ল। তাইৰ মনৰ সেই ৰাজকুমাৰজন নহয়টো। তাইৰ মুখখন তেজাল হৈ পৰিল আবেগত।

আজি দুদিনেই হ'ল - পৰী অহা। ভিনিয়েকে তাই ভালপোৱা আলোচনী, খোৱা খাদ্য আদি সকলো আনি দি থৈ অফিচলৈ ৰাতিপুৱাই ওলাই

যায়। বায়েক ঘৰৰ কামত ব্যস্ত থাকে। তাই ঘৰতে বহি বহি বৰ অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰে কিন্তু প্ৰবালৰ কথা মনত পেলাই তাই এই অকলশৰীয়া ভাব দূৰ কৰে।

হঠাৎ সিহঁতৰ কলিংবেলটো বাজি উঠিল। পৰীয়ে বহাৰ পৰা উঠি গৈ দুৱাৰ খুলি দিলে। দুৱাৰৰ বাহিৰত এটা ডাঙৰ বেগ আৰু এটা হাতত গিটাৰ লৈ প্ৰবাল বাহিৰত থিয় দি আছে।

প্ৰবাল - এইটো।

পৰী - হয় আহক। আপোনালোকৰেই ঘৰ।

প্ৰবাল - তোমাক কৰবাত লগ পাইছো যেন লাগিছে।

এনেতে বায়েক সোমাই আহিল। প্ৰবাল আহিলা। এয়া মোৰ ভণ্টী পৰী। পৰী যোৱা প্ৰবাললৈ একাপ গৰম গৰম চাহ লৈ আহাগৈ।

পৰীয়ে সৰগখন হাতেৰে চুকি পোৱা যেন পালে। তাইৰ পেতে পেতে বৰ খং উঠিল। যাক তাই এবাৰ দেখাৰ লগে লগে হৃদয়ত স্থান দিব পাৰিছে সিয়েই আজি চিনি পোৱাত অস্বীকাৰ কৰিছে।

এনেকৈ দিনবোৰ পাৰ হৈ গৈ আছে। পৰীয়ে প্ৰবালক তাইৰ মনৰ কথা কবলৈ যদিও চেষ্টা কৰে কিন্তু তাইৰ সাহ নহ'ল। এদিন প্ৰবালে তাইক এখন নতুন চিনেমা চাবলৈ লগ ধৰিলে। ঘৰত বহি বহি থকা দেখি বায়েকে যাবলৈ দিলে। গৈ থাকোতে সিহঁতে এজনে আনজনক বহু কিবা কিবি কৈ গৈ থাকিল। সিহঁতে এজনে আনজনৰ লাহে লাহে দুখ-সুখৰ সমভাগী হবলৈ ধৰিলে। সিহঁতৰ মাজত হলি-গলি বাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে। পৰীয়ে তাক সঁচাকৈ হৃদয়ত স্থান দিলে।

এনেকৈ দিনবোৰ গৈ আছে। পৰী আজি ঘৰলৈ যাব ওলাইছে। ৰাতিপুৱা তাই শুই উঠি গা-পা ধুই চাহ-জলপান খাই প্ৰবালৰ কোঠালৈ আহিল। তাই আজি বুকুত বহুত সাহ লৈ আহিছে। আজি তাই তাইৰ মনৰ কথা কৈহে ঘৰলৈ যাব। সি যিয়েই নকওক বা যিয়েই নাভাবক কিয়।

হঠাৎ সিহঁতৰ কলিংবেলটো বাজি উঠিল। পৰীয়ে দুৱাৰ খুলি দিলে। এজনী সগুণ সম্পন্না, সকলো অলংকাৰেৰে বিভূষিতা শিৰত সুকুযৰ দৰে উজ্জ্বল সেন্দুৰী কিৰণৰ এজনী সুন্দৰ নাৰী আৰু লগতে প্ৰবালক বৰমালাৰ সৈতে দেখি তাই আচৰিত হৈ উঠিল।

পৰী - এয়া কি দেখিছে তাই। তাই যেন নিজৰ চকুক বিশ্বাস কৰিব পৰা নাই। তাই যেন এই পৃথিৱীৰ পৰা একেবাৰে হেৰাই গৈছে।

পৰী আৰু একপলো তাত থাকিব নোৱাৰিলে। তাই ঘৰলৈ আহিল আৰু বান্ডাত আহি থাকোতে ভাবিবলৈ ধৰিলে। তাই জীৱনত প্ৰবালকেই নিজৰ হিয়া দান কৰিব খুজিছিল। কিন্তু সিও আজি.....................।

তাইৰ দুচকুৰে পৰা দুধাৰী অশ্ৰু নিগৰি বাগৰি ওলাই আহিল।

ঃ ঃ ঃ ঃ

অভিশপ্ত প্ৰেম

শ্ৰীবৰ্ণালী দাস
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

(১)

আগফালৰ চোতালত বহি আছিল পাৰমিতা অকলে । পাৰমিতাৰ লগত বহিবলৈ আজি তাইৰ ভনীয়েক পম্পি লগত নাই আছে যদিওঁ আহি বহা নাই। মাকে এসপ্তাহ ধৰি তাইক মাতবোল কৰা নাই। ঘৰখনৰ আটাইৰে মুখৰ অভিব্যক্তিত পাৰমিতাৰ প্ৰতি মাথোঁ খং আৰু বিৰক্তি।

মাত্ৰ চাৰিমাহ আগৰ ঘটনা। পাৰমিতাই পৰাশৰ সৈতে সেইদিনা চিনাকি কৰি দিবলৈ মাকহঁতৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছিল পৰাশ বৰুৱাক। এজন শিক্ষিত ভদ্ৰ যুৱক। চাকৰিও ভাল কৰে। মাকহঁতৰ অপছন্দ কৰিবলগীয়া কোনো কথাই নাই। বৰঞ্চ এজন ভাল ল'ৰা পচন্দ কৰা মাক দেউতাক পম্পি সকলো যেন গৌৰবান্বিত হৈ পৰিছিল কিন্তু আজি; সেই একেজন পৰাশৰক কোনেও ভাল নাপায় কোনেও নিবিচাৰে পাৰমিতাৰ ঘৰখনলৈ অহাতোঁ। পাৰমিতা পৰাশৰৰ লগত বিয়া দিয়াৰ কথা যেন কোনেওঁ এতিয়া ভাবিবই নোৱাৰে। কাৰণ মাথোঁ এটাই । দুই তিনিমাহৰ আগৰ দৰে আজি পৰাশৰে কথা কব নোৱাৰে। দুমাহ আগতে হোৱা এক পথ দুৰ্ঘটনাই নিষ্ঠুৰভাৱে কাঢ়ি লৈ গ'ল পৰাশৰৰ কথা কোৱা শক্তি বহু চিকিৎসা বিফলে গ'ল সি যে কেতিয়াওঁ কথা কব নোৱাৰিব সেয়াওঁ ডক্তৰ বৰুৱাই জনাই দিছে । পৰাশৰ এতিয়া বোবা, সম্পূৰ্ণ বোবা।

(২)

পাৰমিতাৰ এতিয়া সমুখৰ পৃথিৱীখন নৰক যেন অনুভূত হৈছে । পৰাশৰে প্ৰায়েই কয় পাৰমিতা মোক পাহৰি তুমি এজন অন্য জীৱনৰ লগৰী বিচাৰি লোঁৱা। কিন্তু পাৰমিতা ইমান নিষ্ঠুৰ প্ৰকৃতিৰ ছোৱালী নহয়। বহুত অন্তৰ্দ্বন্দ্বৰ মূৰত পাৰমিতাই আজি সিদ্ধান্ত ললে যে তাই পৰাশৰ লগতে বিয়া হব । অন্য কাৰোৰে লগত নহয়। ভাগ্যই প্ৰতাৰণা কৰা এটি নিষ্পাপ লৰাক তাই অন্তত ; প্ৰতাৰণা কৰিব নোৱাৰে। পৰাশৰে কৰ লগীয়া কথাবোৰ আজিকালি লিখিয়েই জনায়। আৰু বহু দিন সি এই একেটা কথাকেই জনাইছে যে পাৰমিতাৰ দৰে ইমান সু-শিক্ষিত ধুনীয়া সহজ সৰল ছোৱালীজনী তাৰ দৰে বোবা এজনৰ লগত বিয়া হোৱাৰ কোনো যুক্তি নাই, এজন বোবাৰ লগত সংসাৰ কৰাটো কেনেদৰে সম্ভৱ। এটা সময়ততো তাইৰ অসহ্য লাগিব ; আমনি লাগিব। তেতিয়া?

এই একেবোৰ কথাকেই মাক দেউতাক ভনীয়েক সকলোৱে কয় । কথাবোৰৰ যে যুক্তি আছে তাকো জানে। কিন্তু তাইৰ যে মনে নামানে অলপো, পাৰমিতাই ভাবি নাপায়, ঘৰখনৰ মানুহবোৰে বাৰু কিয় নুবুজে ? এই দুৰ্ঘটনাটোৰ বাবে পৰাশৰ ভিতৰি ভিতৰি কিদৰে ভাগি পৰিছে। তাতে যদি পাৰমিতাৰ মৰমৰ পৰাওঁ সি বঞ্চিত হয়, সি বাৰু কেনেদৰে জীয়াই থাকিব। জন্মৰ পৰাই যদি পৰাশৰ

বোবা হ'লহেতেন তেন্তে হয়তোঁ আজি সি ইমান আঘাত নাপালেহেঁতেন । দুমাহ আগলৈ অনর্গলি কথা কৈ থকা ল'ৰাজনে যদি হঠাতে কথা কোৱাৰ শক্তি হেৰুৱাই পেলায় সি বাৰু কিমান দুৰ্ভগীয়া হব। পৰাশৰৰ সেই সেমেকা চকুযুৰি লৈ চায়েই পাৰমিতাই বুজে তাইৰ প্ৰতি কিমান মৰম পৰাশৰৰ। অৱশেষত পাৰমিতাই ঘৰত বেছ শুষ্কভাবেই জনাই দিলে তাইৰ সিদ্ধান্ত। ধুমুহাৰ কোঁৱাল সোঁতৰ দৰেই হেঁচি ঠেলি সোমাই আহিল অশান্তিবোৰ, কাজিয়া গালি-গালাজ। সকলোঁৱে ক'লে পৰাশৰৰ সৈতে বিয়া হ'লে তাহাঁতে কেতিয়াও অহা যোৱা নকৰে পাৰমিতাৰ ঘৰলৈ ঠিক আছে, মোৰ আপত্তি নাই। পাৰমিতাৰ শেষ উত্তৰ।

(৩)

দুটা বছৰ পাৰ হ'ল। পৰাশৰ পাৰমিতাৰ এক সুখী দম্পতী বুলিয়েই পৰিচিত হ'ল সমাজত। পাৰমিতাৰ মাকহঁত কোনোদিনেই অহা নাই তাহাঁতৰ ঘৰলৈ। ইয়াৰ বাবে তাইৰ আফচোচ নাই পৰাশৰৰ লগত বিয়া হৈ তাইতো একো দুখ পাবলগীয়া হোৱা নাই, একো কষ্ট পাবলগীয়া হোৱা নাই। যদি জীয়েক সুখতেই আছে তেন্তে মাকহঁতে মিছাতেই ইমান দুখ লৈ, ইমান অভিমান লৈ থকাৰ কি প্ৰয়োজন অৱশ্যে মাকহঁতৰ ঘৰখনৰ পৰা আঁতৰি তাইৰ বেয়া লাগে যদিওঁ সিমান একো দুখো অনুভৱ কৰা নাই তাই যে পৰাশৰৰ মাক দেউতাকৰ অসীম মৰমৰ গৰাকী হব পাৰিছে। এতিয়া মাথোঁ তেওঁলোকক এটি নাতি সন্তান লাগে এই বিশাল সম্পত্তিৰ অধিকাৰী পাৰমিতা 'মা' হব লাগিব। আৰু পৰাশৰ দেউতাক।

(৪)

মেডিকেল ৰিপৰ্টটো পঢ়ি পাৰমিতা থৰ হৈ ৰ'ল বহু সময়লৈ এটা সময়ত নিজকে চম্ভালি ললে। কাৰণ তাই এনেদৰে হতাশ হৈ পৰিলে পৰাশৰে আৰু বেছি কষ্ট পাব তাই পৰাশৰে দুখ পোৱাটো সহ্য কৰিব নোৱাৰে। তাই পৰাশৰক খুব ভাল পায়। খিৰিকীৰে বাহিৰলৈ চাই ৰৈছে পৰাশৰ। সিয়ো হয়তো ভবা নাছিল এনে কিবা অঘটনৰ সন্মুখীন হব লাগিব বুলি। সি উচুপিচে, উচুপিছে এইবাবেই যে পাৰমিতাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে কিবা এটা বিচাৰিছিল তাৰ পৰা, তাকো সি দিবলৈ অক্ষম বুলি আজি জনাই দিলে ডাক্তৰ বৰুৱাই। পৰাশৰ উচুপি, উচুপি কন্দাৰ কাৰণে পাৰমিতাই পৰাশৰক বুজালে মোক নিজৰ সন্তান নালাগে। ভগবানে সদায় তোমাৰ আৰু মোৰ প্ৰতি নিষ্ঠুৰ হৈ নাথাকে এদিন হলেওঁ আমাক দুয়োকে চকু মেলি চাব। "পৰাশৰ তুমি কান্দিছা কিয় ? মোলৈ চোৱা, মইতো কন্দা নাই। আমাৰ নিজৰ সন্তান নহলে কি হ'ল । কিমান নিঠৰুৱা সন্তান আছে। আমি এটি ল'ৰা বা ছোৱালী এজনী তুলি ল'ম - হব ? হবনে ?" পৰাশৰে মাথোঁ অসহায় দৃষ্টিৰে পাৰমিতাৰ দুচকুলৈ চাই ৰ'ল !

(৫)

পাঁচ বছৰীয়া পৰিণীতাৰ আগমনে ঘৰখনলৈ যে ইমান আনন্দ উপচাই আনিব পাৰমিতাই ভাবিবই পৰা নাছিল। কোনো বংশ পৰিচয় নথকা এটি অনাথ শিশুক পৰাশৰৰ মাক দেউতাকে ইমান হেঁপাহেৰে নাতি বুলি স্বীকাৰ কৰা বাবেই বেছি সুখী হৈছে তাই। ঘৰখনত সকলোঁ সময়তেই এতিয়া মাথোঁ উখল-মাখল পৰিবেশ। ককাক, আইতাকে, দেউতাকে বনকৰা হৰিকায়ে - চম্পা এই আটাইকেইজনেই খেলাৰ লগৰী পৰিণীতাৰ দৰ্শক মাথো পাৰমিতা। তাইৰ ভাল লাগে ঘৰখনৰ এই পৰিবেশটো। ভগবানে যেন কৰে তাইৰ ধৈৰ্য্যৰ পৰীক্ষাহে লৈছে ? তথাপি যে তাই কৃতকাৰ্য্য হ'ল। এজন বোবা নামী আৰু এটি তুলি লোৱা সন্তানক লৈওঁ তাই যে এখন সুখৰ সংসাৰ গঢ়িব পাৰিছে মুখ মেলি হাঁহিব পাৰিছে সেয়াই বহুত।

(৬)

আগফালৰ চোতালত বহি আছে পৰমিতা অকলে। তাইৰ ওচৰত আজি কোনো নাই। পৰিণীতাই চাগে ককাক আৰু আইতাকৰ লগত খেলি আছে আৰু পৰাশৰ। এই মুহূৰ্ত্তত পৰাশৰে কি কৰি আছে তাই নাজানে অৱশ্যে এয়া জানে কেইটামান মুহূৰ্তৰ আগতে সি কি কৰিছিল। পৰাশৰ বোবা হ'ল। পাৰমিতা ভাগি পৰা নাছিল নিজৰ ঘৰখনৰ লগত সম্বন্ধ শেষ হোৱাতো পাৰমিতা ভাগি পৰা নাছিল। পৰাশৰৰ অক্ষমতাৰ বাবেই সন্তান এটি জন্ম দিবলৈওঁ তাই অপাৰগ হ'ল। তথাপি ভাগি পৰা নাছিল। কিন্তু আজি ঃ আজি পাৰমিতা ভাগি পৰিছে কাৰাৰুদ্ধ হৈ পৰিছে তাই। নিজৰ চকুক বাৰু তাই কেনেদৰে অবিশ্বাস কৰে। পাৰমিতা ভাল পোৱা তাইৰ এই ধুনীয়া চকুযুৰীৰে তাই যে স্পষ্ট ভাবে দেখিবলৈ পাইছে।

তাহাঁতৰ কাম কৰা ছোৱালী চম্পাক পৰাশৰে সাৱটি ধৰি চুমা খাই থকা সেই অভাৱণীয় দৃশ্যটো দেখি।

ঃ ঃ ঃ ঃ

মহৎ লোকৰ বানী

সংগ্ৰহ - অমৰ জ্যোতি বৈশ্য
উঃ গুঃ মহাবিদ্যালয়
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা।

১) আমি যি জানো অতি সামান্য, যি নাজানো তাৰ সীমা নাই। এতেকে নিজকে জ্ঞানী বুলি ভবাটো অনুচিত।

- পালেজ

২) শিক্ষাৰ ঘাই শিপাডাল বৰ তিতা কিন্তু ইয়াৰ ফলাফল বৰ মিঠা।

- এৰিষ্টটল

৩) ভাগ্যক বিশ্বাস নকৰিবা, বিশ্বাস কৰিবা তোমাৰ শক্তিক।

- লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

৪) মানুহে এতিয়া উচ্চাৰণ কৰা মহান শব্দটো হ'ল কিতাপ।

- বাৰ্ণাড মেডিন

কবিতা

ভগ্নাংশ

শ্ৰীমতী কৃশুমী দেৱী
শিক্ষা বিভাগ

বহু কথাই ক'ব লগা আছে
কোৱা হোৱা নাই
প্ৰকাশ পালেই হয়তো মানসিক প্ৰলয় আহিব
বিশ্বাস অবিশ্বাসৰ
ধৈৰ্য্যৰ সাগৰ মথি পোৱা সান্ত্বনাৰ অমৃত
কিমান দিন পান কৰিম আৰু ....
বহু কামেই আধৰুৱা হৈ ৰ'ল
সময়ে আৱেগক বুজনি দিয়াৰ কি ওলোটা অংক
বাৰে বাৰে ভুল হয়
অথচ শুদ্ধ কৰাৰ কি ভীষ্ম প্ৰতিজ্ঞা.................
যোগ বিয়োগ আৰু পূৰণ হৰণেৰে
ভগ্নাংশ হৈ যোৱা জীৱনৰ 'মূল অংকটোত'।

আশংকা

শ্ৰীবনিমা তালুকদাৰ
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বাতৰিকাকতত পাই থকা ধৰ্ষণ, হত্যা বোমা বিস্ফোৰণ প্ৰভৃতি
বাতৰিবোৰে আজি আমাৰ মনত কোনো প্ৰতিক্ৰিয়াৰ
সৃষ্টি নকৰে
কাৰণ আমাৰ বাবে আজি এইবোৰ কিছুমান নিত্যনৈমিত্তিক
ঘটনা মাত্ৰ
কিন্তু যেতিয়া আমাৰ মনৰ সৈতে সম্পৰ্কিতজন এই
ঘটনাৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰে
আমি প্ৰায় বলিয়া হৈ পৰো,
আস্ফালন কৰো, গোটেই পৃথিৱীখনক ধ্বংস কৰি
দিব বিচাৰো
কাৰণ সেইজন বা সেইগৰাকী হেৰাই গলে
আমাৰ কোনো এগৰাকীৰ কপাল উকা হব,
কোনোবা এজন পত্নীহাৰা হব আৰু সন্তানবোৰ।
পিতৃ-মাতৃহীন হব।
সেই ঘৰলৈ সোণালী বহাগ আৰু কেতিয়াও নাহিব
গোটেই ঘৰলৈ নামি আহিব ঘোৰ অমাৱস্যা।

মোৰ বুকুৰ খোলা দুৱাৰেদি

শ্ৰীবিক্ৰম বড়ো
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

দুহাতেৰে দুখবোৰ
জোলোঙাত ভৰাই
তেওঁ আহে
কবিতাৰ পাহে পাহে

কাষলতিৰ চেপাত তেওঁৰ
দুখৰ টোপোলা

সুখত মোকৰ মোকৰে হাঁহি
মাটি আৰু মানুহৰ
যুগলবন্দীৰে
সুখৰিত তেওঁৰ কণ্ঠ

তেওঁ যেন
নিৰবধি বোৱা
চিনাকী এক আৱহমান নদী
তেওঁৰ আৱিৰত আহ যাহ
মোৰ বুকুৰ খোলা দুৱাৰেদি।

বিপ্লব

শ্ৰীঅজিত দাস
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

বিপ্লব, জানা ভোজমেল হব পাৰে
যাৰ সুস্বাদ পাবলৈ
কৰিব লাগিব শত শত ত্যাগ।
তেনে বিপ্লব কৰা
জানো মুখৰ কথা ?
যাৰ অন্তৰত
সৰ্বহাৰাৰ প্ৰতিচ্ছবি নাই
যিয়ে ভোগ বিলাসৰ বাবে
বিপ্লৱক কৰে কলংকিত
তেনে বিপ্লবী
তুমি নোহোৱাই ভাল।
যদি তুমি হোৱা নিস্তাৰক
তোমাৰ নেতৃত্বত যদি
সমাজ হয় সচেতন
বিচাৰিব প্ৰাপ্য অধিকাৰ।
তেন্তে বিপ্লবী বন্ধু
তোমাক জনাও স্বাগতম

তোমাৰ পৰশত

শ্ৰীদিপ্তী বৈশ্য
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

পৰ্বতৰ টিঙত সজা
মোৰ পজাটো ক্ৰমান্বয়ে ....
উৱলি যাব ধৰিছে

মই প্ৰতিবাদ কৰা নাই,
সৰ্বশক্তিমানৰ বিৰুদ্ধে
প্ৰকৃতিৰ বিৰুদ্ধে,
কাৰণ, চেতনা মৃতপ্ৰায়।

মোৰ উপৰি পুৰুষে জ্বলাই যোৱা আশাৰ
বন্তিবোৰ
এতিয়া
ম্লাণ পৰিছে।
অৰ্দ্ধ আলোকিত ঘৰটোত
নিৰবে কথা পাতো
মৃতকৰ আত্মাৰ সৈতে

অচেতন মনত
ভাহি আহে বুকুৰ স্বপ্ন............
তোমাৰ পৰশত মোৰ পজাটি
অট্টালিকা হয়।
হৃদয়ত মদাৰ ফুলে,
আলোকিত নয়নেৰে
মই মাথো সাক্ষী
তোমাৰ পৰশৰ..................

মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিছো

শ্ৰীৰিতুমণি শইকীয়া
উঃ মাঃ ২ম বৰ্ষ (ক'লা)

মই কাৰো মৰমত বন্দী নহয়
মই কাৰো স'তে প্ৰেমত পৰা নাই।
কোনো নদীৰ স'তে গঢ়ি উঠা নাই,
মোৰ আন্তৰিক সম্পৰ্ক
নীলা সাগৰৰ মই কবি নহয়।

মই আলিঙ্গন কৰা নাই কোনো দিনে
গভীৰ ছায়াঘন্ন অৰণ্যৰ স'তে
আকাশখনো ভাল পাওঁ বুলি মই
কথা দি অহা নাই।
নিৰ্জন উপত্যকাকো ভাল লাগে বুলি
জনাই থৈ অহা নাই।
বৰণ কৰা মাটিৰ সুবাশৰ স'তেও মই
সহবাস নকৰোঁ
মই কাৰো স'তে নাযাওঁ
কাৰো স'তে নাথাকো
তোমাৰ লগত যাম,
তোমাৰ স'তে থাকিম ;
কাৰণ মই তোমাৰ প্ৰেমত পৰিছোঁ।

অচিনাকী

শ্ৰীনমিতা দাস
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

মনত পৰিছে আকৌ
অতীতৰ স্মৃতি,
আকুল হৃদয়ৰ আহ্বান
নিৰৱ-নিথৰ ভাষা
অবুজ মন, অবুজ হিয়া
নিয়ৰ সিক্ত দুটি নয়ন।
ঘন কলা মেঘে
আকাশ আৱৰে
পোহৰে বাট হেৰুৱাই
নিয়ৰে উচুপে
সময়ৰ সোঁতত ভাহি যায়
কত আশা কত ভাষা
চিনাকী জনো
অচিনাকী হৈ পৰে অজানিতে।।

কাকোৱেই ক'ব নোৱাৰি

শ্ৰীগিৰিন্দ্ৰ নাথ
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

হৃদয়ৰ কথাবোৰ আনক ক'ব নোৱাৰি
আনকি তোমাকো।
তোমাক ভাল পাওঁ বুলি দিয়া
মোৰ সহজ স্বীকাৰোক্তিত তোমাৰ সুখৰ হাঁহি
আৰু মোৰ মুখত বুজা নুবুজা সুৰৰ বাঁহী
এইবোৰ অভিনয় নহয়নো কি ?
কোনে কাক বুজিব পাৰে ইমান সৰলতাৰে
বুজিব পাৰে কোনে কাৰ হৃদয়ৰ গভীৰ সংবাদ
কৈ ভাল পোৱা শুনি ভাল পোৱা কথাবোৰেইটো
তোমাৰ মোৰ প্ৰাত্যাহিক প্ৰেমালাপ
যদিওবা ইমান সহজ নহয় আমি কৰা
তুমিও কঢ়িয়াই লৈ ফুৰা
বুকুত অপ্ৰেমৰ কজলা আকাশ
তথাপি তুমিও নোকোৱা ময়ো নকওঁ
আমাৰ বুকুৰে বৈ যোৱা যন্ত্ৰনাৰ বাট
কেনি ?
সকলো উজাৰি দিয়াৰ পিছতো
গোপনে ৰৈ যায় যি কথা
সেয়াই সঁচা
যিবোৰ কাকোৱেই ক'ব নোৱাৰি
আনকি তোমাকো।

সপোন

শ্ৰীৰাজীৱ বৰা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ (ক'লা)

নিশাৰ কোলাত যেতিয়া মই আশ্ৰয় লওঁ
ক্লান্ত হৈ পৰে মোৰ দেহ,
মনলৈ ধাপলি মেলে অলেখ সপোন
কিন্তু কি যে এই আচৰিত সপোন?
এই সপোন যে নহয় কাৰো আপোন
আচৰিত এই সপোনৰ ৰাজ্যখনি
ইয়াতেই যে মিলিত হয় প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ হিয়াখনি,
অতিক্ৰমি যায় বহু বাধা-বিঘিনি
পৰ্বত নদী পাৰহৈ পাইগৈ বহু দূৰ-দূৰণি।
কিন্তু সপোন যে কেতিয়াও বাস্তৱ নহয়
সপোনত প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই দেখা ৰূপালিৰ সাকোখনি
বাস্তৱত যে চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈ পৰে দুখন হৃদয়ৰ কাহিনী,
হেঙাৰ হৈ পৰে এই নিষ্ঠুৰ সমাজখনি
কেতিয়াবা পূৰ হবনে এই আধৰুৱা সপোনখিনি ?

দুটা চিত্ৰ

শ্ৰীমৃদুল বৈশ্য
উঃ মাঃ ১ম বৰ্ষ (ক'লা)

(১)

এতিয়াও আঁহত জোপাত কাউৰীয়ে মাতে
একেই মহানগৰ
একেটা সোণৰ হৰিণ
উচাটি মাৰি পাৰ হৈ গ'ল
নগৰৰ ব্যস্ত আলিয়েদি
এজাক যুৱকৰ হিৰোহুন্দা
মুখ থেকেচা খাই পৰি থকিল বৌদ্ধিক প্ৰজ্ঞা।

(২)

কোঠা একেটাই
চকী মেজ একে
কাৰ সৈতে কোনে কথা পাতে
ভাঁহি থাকে শ্ৰেণীত পুতুলা নাচ ;
চেলীৰ কবিতা পঢ়ায় ইংৰাজী অধ্যাপকে
কোনে ভাবিছে একাডেমিক সৌন্দৰ্য্য কমিছে ?

তুমি

শ্ৰীঅজয় ডেকা
উঃ মাঃ ২য় বৰ্ষ (ক'লা)

ভাষা নাই কৰিব প্ৰকাশ
অপৰূপা তুমি,
সকলো ৰূপৰ গৰাকী
সৰগৰ দেৱী।
তুমিয়েইটো সকলো
সৰ্বদায় মোৰ,
বুজিও নুবুজা কিয়
দুখবোৰ মোৰ।
তুমিটো জানা মোৰ।
জীৱনৰ ব্যথা,
নিদিয়া কিয় মোক
ভৱিষ্যতৰ আশা।
যদিহে নোৱাৰে পূৰাব
প্ৰতিশ্ৰুতিৰ পণ,
থাকিম অকলশৰীয়া হৈ
জীৱনৰ ক্ষণ।
ৰাখিম মনত মোৰ
অতীতৰ স্মৃতি,
পূজিম অন্তৰ বেদীত
তোমাৰ মূৰ্ত্তি।
আশীষ দিম তোমাক
চিৰসুখী হোৱা,
আশীষ দিবা মোক
চিৰ বিদায় লোৱা।
এয়ে মোৰ মিনতি
তোমাৰ পদত,
দিবা মোক অন্তৰৰপৰা
তুলি লম শীৰত।
কটাম জীৱনৰ সময়
বহু দূৰত,
শ্বাস ত্যাগি লম
গমন স্বৰ্গত।

সাগৰতৰা

শ্ৰীধীৰাজ কাকতি
স্নাতক ১ম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

সাগৰতৰা,
তোমাৰ বৈ পৰা ;
ঢৌ খেলা চুলিটাৰিত
তৰাই কৰে তিৰ্‌বিৰ্ !
নয়নযুৰিত জিলিকে
বুকুৰ সুৱগা ;
নিভাঁজ সোণ।
নিশা নিজানে উজাগৰে,
আউলী বাউলী চুলিৰে
কাষ চাপি হৃদয়ৰ,
উচুপি উচুপি নিগৰাই বেথা,
প্ৰীতিৰে যাচি দিলা ;
এপাহি গোলাপ ফুল -
কবৰৰ ফুল !
অপূৰ্ণ ৰ'ল তোমাৰ আশা,
উথলে উত্তাল ঢৌ ;
পাৰ ভাঙি হিয়াৰ !
নেদেখোঁ দুখত তুমি কেনে অপৰূপ !
অসাৰ্থক অনুমান মাথোন,
ৰিণিকি শুনো উচুপনি তোমাৰ !
সান্ত্বনা দিবলৈযে নুফুটে মুখত মাত,
হৃদয় গলে বেদনাত।
হৃদয় যাৰ মৰমেৰে ভৰা,
প্ৰেয়সী তুমি সাগৰতৰা।

তাইৰ ঠিকনা উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীকন্দৰ্প দাস
স্নাতক ৩ম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

মোৰ দুঃস্বপ্নৰ এন্ধাৰত যিয়ে জিলিকি উঠে,
মাজনিশাৰ জোনাকত যিয়ে বুলবুলি হৈ উৰে,
দুখৰ মৰুভূমি যিয়ে বৃষ্টিৰে শীতল কৰে,
অথচ
প্ৰেমৰ ভাষাৰে ভালপোৱা জনালে যিয়ে উচপখাই উঠে
তাইৰ ঠিকনা উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়।
তাই এন্ধাৰ নহয়
এন্ধাৰৰ জোনাক,
তাই সপোন নহয়
সচিতৰ দিঠক,
তাই সাগৰৰ গহীনতা,
নদীৰ শীতলতা,
সেউজীয়াৰ নীৰৱতা।

পৰাজয়ে মোৰ জীৱন সৌন্দৰ্য্য

শ্ৰীপাপৰি বৰগোহাঁই
একাদশ শ্ৰেণী (কলা বিভাগ)

মোৰ পৰাজয়.............
মোৰ জীৱনৰ সৌন্দৰ্য্য
পৰাজয়ৰ গ্লানি
মোৰ বাবে জয়ৰ
সুনিশ্চিত পথ নিৰ্দেশিকা।
হে মোৰ কপটিয়া বন্ধুবোৰ
ঠাট্টা মস্কৰা পূৰ্ণ
তোমালোকৰ সেই কাইটীয়া কথাবোৰ,
অনায়াসে অতিক্ৰমী
মোৰ পৰাজয়ে লৈ যায় মোক
সুমধুৰ দিনৰ
সূৰ্যোদয়ৰ সোণালী কিৰণ দেখুৱাবলৈ ।
হে মোৰ দৰদী বন্ধুসকল
দ্বিধাহীন ভাৱে কোৱা
যি মন যায় মোৰ প্ৰতি,
হাঁহি মুখে শিৰ পাতি লৈছো
সকলোখিনিয়েই।
তোমালোকে কেৱল মনত ৰাখিবা
"পৰাজয়ে ....
মোৰ জীৱন সৌন্দৰ্য্য"............।।

তুমি আহিছিলা

শ্ৰীলক্ষী দাস
উঃ মাঃ ১ ম বৰ্ষ

তুমি আহিছিলা অস্ত আকাশত
ৰাঙলী সুৰুয থকাৰ সময়ত,
তুমি আহিছিলা দ্ৰোপদীৰ বস্ত্ৰহৰণৰ পৰ্বত
শুনিছিলানে নাৰীৰ ক্ৰন্দনৰ ৰোল ?
সদ্যোস্নাতা গাভৰুৰ নিমজ দেহৰ
সৌন্দৰ্য্য দেখিছানে?
তুমি মাথো নাৰীৰ নিৰ্য্যাতনৰ
মহাযজ্ঞত আহুতি দিব জনা বাসনাৰ ঘিউ।
তুমি আহিছিলা শ্মশানৰ চিতা
দপদপাই থকা বহ্নিৰ শিখা হৈ,
মাতৃৰ বুকু উদং কৰি নিয়া
পুত্ৰৰ দেহত অগ্নি দিবলৈ ।
কেতিয়াবা শুনিছানে দুকাণ পাতি
পুত্ৰহাৰা পিতৃৰ আবেগময় ক্ৰন্দন।
তুমি মাথো আহিছিলা,
ধ্বংস যজ্ঞৰ ধুমকেতু হৈ
মই মাত্ৰ ৰৈ আছিলো তোমাৰ বাবে
বন্দুকৰ বেনেট হৈ
তোমাৰ মোৰ আজন্মৰ এনাজৰী চিঙিবলৈ ।

তোমাৰ প্ৰেম

শ্ৰীবিৰাজ কুমাৰ বৰা
স্নাতক ২ য় বৰ্ষ (ক'লা)

এয়েনেকি প্ৰেম তোমাৰ
দুখৰ ডাৱৰে জীৱন ঢাকি
সুখ কাঢ়ি নিলে মোৰ।
বহু আশা কৰি দিছিলো
তোমাক প্ৰেম আৰু হৃদয়,
ভাবিছিলো হাঁহি আৰু আনন্দই
হ'ব জীৱন।
সেই আশা গুচিল,
বিষাদ আহিল।
কিয় দিলা সহিব নোৱাৰা বেদনা
জীৱন থানবান কৰিলা।
আৰু য'ত দিন আছো পৃথিৱীত
অকলে খোজ দিম অকলে ফুৰিম।
অকলে হাঁহিম অকলে কান্দিম।
নিজৰ মাজত নিজকেই বিচাৰিম।
এদিন শেষ হ'ব এই জীৱন
তোমাৰ স্মৃমিকে সাৱটি।

যি মোৰ একান্ত নিজা

অমল বৰা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (কলা)

মোক এগৰাকী নাৰী দিয়া
যোন হ'ব পাৰে মোৰ একান্ত নিজা।
যিয়ে মোৰ কবিতা শুনে
মোৰ অনুভুতিক বুজে।
মানিলো কবিতাৰ বাহিৰে
তাইক মই দিব নোৱাৰিম আন একোৱে
কিন্তু মোৰ বিশ্বাস
যদি হয় তাইৰ হৃদয় অশান্ত,
মোৰ কবিতাই কৰিব শান্ত।
দিব পাৰিবা মোক
তেনে এগৰাকী নাৰী
যিয়ে কৰিব পাৰিব
মোৰ কবিতাৰ সৃষ্টি,
নমাব পাৰিব আশাৰ বৃষ্টি।
মোক তেনে এগৰাকী নাৰীয়েই লাগে
যিয়ে হাঁহিৰে বাট দেখুৱাব পাৰে
ৰঙেৰে জীৱন সজাব পাৰে।
যদি দিব পাৰা মোক
তেনে নাৰী এগৰাকী
তাৰ প্ৰতিদান হিচাবে
তোমাক দিমনো কি?
জানাই চোন কলমটোৰ
বাহিৰে মোৰনো আছে কি ?

REPORT OF THE PRINCIPAL / SECRETARY

As a member of the teaching staff since the days of establishing the institution, I feel utmost pleasure when this institution of ours takes new strides of progress and development in the field of its own design. With a missionary zeal in heart, I joined this college on 6th February, 1964 as an honorary whole time lecturer in the Department of History and after serving continuously since its inception, have served as vice Principal of the college and on 6.9.1997 I was entrusted with the duty of the secretary of the Special body of the college. I took charge of the principal after retirement of my predecessor Sri B.K. Sharma in Sept. 1998. While thanking the Special body and the govt. for giving me the opportunity to serve the cause of my institution, I really feel proud and enjoy the pleasure of doing anything for the growth that it deserves. The co-operation and help extended by all quarters concerned inspired me a lot to work with sincerity and dedication.

During my tenure as the Principal of the college I have tried my level best to vitalize the structure and strength of the institution with all that came to my hand, and I think that destiny of the institution dialed its deserving mark due to the active guidance of the special body during the tenure of my service to this instutution of higher education.

Though the Special Body took charge of the institution with financial burden, outstnading dues and bills, shortage of class rooms and laboratory equipment it responded gracefully to the problems and resolved to execute the following measures for the institutions (a) a good academic atmosphere, (b) class room facilities to the students, (c) congenial atmosphere in the campus, (d) good library and laboratory in the college. The implementation

of these measures have been taken up on a phased manner.

The enrolment of the institution has grown with rising trend in all branches of studies. The results of the students appearing in the examination of Higher Secondary Council and Gauhati University have shown remarkable improvement in both Arts & Science faculties. Sri Basanta Kr. Nath secured 1st Class in Mathematics with 65.3% marks in Degree examination in 1999. Further Miss Minakshi Sharma with Major in anthropology secured the honour of the Best Graduate in Arts faculty from Gauhati University in 1999.

All vacant post in the college have been filled up with duly suitable candidates, except a few pending approval by the Governing Body.

With two Computers already acquired the college is planning to offer training facilities to student and teaching and Non teaching staff of he college. With sincere co-operation from teaching and non-teaching staff of the college, the overall strategy of its developing strides have been duly excelerated in both Administrative and academic spheres of the institution.

Construction of the stage portion of the Auditorium, veranda on both sides of the Auditorium and change of broken wooden roof truss with steel tabular truss have been completed with a grant of Rs. 2.00 Lacs from DRDA, Kamrup, donation from public and following teachers of this college. The figure against the names show the individual amount of donation.

1.	Prof. Sewali Baishya	Rs.	15,000/-
2.	Prof. Banima Talukdar	Rs.	10,000/-
3.	Prof. Maloshi Choudhury	Rs.	10,000/-
4.	Prof. Sikha Rani Kakati	Rs.	10,000/-
5.	Prof. Ratna Jyoti Sharma	Rs.	10,000/-

6.	Prof. Sikha Kashyap	Rs.	5,000/-
7.	Prof. Bulen Kakati	Rs.	5,000/-
8.	Prof. Tarini Haloi	Rs.	5,000/-
9.	Prof. Anupam Thakuria	Rs.	5,000/-

Commissioning of the auditorium with stage, hall and veranda has removed a long felt need of the students of this college.

Construction of the extended portion of the ground floor and the whole of the 1st floor of the Chemistry Building covering in an area of 2980 sft., accommodating 8 class rooms more with a grant of Rs. 4.5 Lacs from UGC during 9th Plan and matching share from the college has fulfilled the shortage of class rooms of the science faculty. Duly designed partition strips and civil works of the Arts building have offered new avenue for practical classes of Geography and Anthropology department and class rooms for Arts Faculty. Self sufficiency in matter of class rooms has already removed the much talked about irregularity of classes in the college. The construction of the Administrative Building in front of the main building with better accommodation for office staff and the principal has been completed.

The inaguration of the library cum reading room with a plinth area of 2500 sft. by Dr. Monmohan Singh, MP, Rajya Sabha, and leader of the opposition on 5/11/2001 constructed with a grant of Rs. 10 Lacs from his MP LADS fund fulfilled the long felt need of a good library and added a feather in the cap of the institution. Further 20% work of the 1st floor of the building has already been completed with a plan in mind to establish a research centre to cater to the need of the up coming scholars to provide research facilities.

The plan estimate and supervision of all the construction work was offered

by Sri Partha Pratim Barua, BE of Kiron Consultancy, North Guwahati without any remuneration. We express our gratitude to him for rendering such valuable service to the college.

The iron gate with a by -pass passage has been erected with kind donation from Late B. K. barua's family. The college tank was dug out, renovated and leased to the college employees for three years.

Completion of permanent boundary posts all around the college campus covering approx 32 Bighas of land which at present is claimed to be the biggest campus among the greater Guwahati Master plan area except cotton college.

The college received a grant of Rs. 2.5 Lacs for equipment and Rs. 1.5 Lacs for books and journals from UGC. Out of this Rs. 2.5 lacs for equipment and Rs. 1.35 for books & journals has already been received. The amount is fully utilized by purchasing a good number of equipments for laboratory and books and journals for library.

The college authority constituted a carreer guidance cell with Prof. Jatindra Choudhury and Prof. Anupam Thakuria as in-charge of the cell. Under the auspicies of carreer guidance cell, The Indian Institute of Entrepreneurship organized a six week rural intrepreneurship developement programe at North Guwahati College under the sponsorship of NABARD, Guwahati from 25th Feb, to 5th April, 2002 for encouraging educated unemployed youths of North Guwahati area to take up various entrepreneurial venture for self-employment.

The extension and completion of the Auditorium, utilization of the Late

Satyandra Hazarika Memorial Bhavan for boys hostel after transfer of college library require priority for implementation. The development of the college play ground and the boundary wall of the college land project should be under-taken in near future with fund available from Govt. grant and public donation.

The following founder faculty member of the college left on superannauation after rendering valuable services to the college.

1.	Prof. Manindra Kr. Barooah.	Principal	March,	94
2.	Prof. Parama Kalita	Head, Deptt. of Geography	March.	97
3.	Prof. Kalipada Ganguly	Head, Deptt. of English	March,	98
4.	Prof. Rajubala Uzir	Head, Deptt. of Assamese	Oct,	98
5.	Prof. Bhabakanta Sharma	Principal	Aug,	98
6.	Prof. Hitendra Nath Bhattacharya	Deptt. of Assamese	Oct.	99
7.	Prof. Hariprasad Das	Head, Deptt of Pol. Science	Jan,	00
8.	Prof. Gajendra Nath kalita	Head, Deptt. of Mathematics	March,	00
9.	Prof. Bhairab Ch. Sharma	Head, Deptt. of Economics	Feb,	01
10.	Prof. Bhupendra Nath Deka	Deptt. of Education	Aug,	01
11.	Prof. Kartik Ch. Sharma	Head, Deptt. of English	Aug,	01
12.	Prof. Probodh Ch. Bayan	Head, Deptt. of Education	Jan,	02
13.	Prof. Paresh Ch. Bora	Head, Deptt. of Economics	Feb,	02
14.	Prof. Indra Bilas Upadhaya	Office Staff	Jan,	96

The following staff bereaved us by untimely death.

1.	Prof. Madhav Ch. Nath	Deptt. of History	Jan,	87
2.	Late Mohan Boro	Office staff	May,	95
3.	Late Debaram Nath	Office Staff	Nov,	00

An Examination Cell was constituted in the college in 1997 for smooth conduction of college, Council and University Examinations. The cell has been doing a commendable job since its inceptions and contributing immensely to the betterment of the academic atmosphere in the college.

The college is having both boys and Girls NCC unit and NSS. Boys and girls cadets attended various camps in Assam and outside. Sgt. Chandamita Sarma and U/o Sangita Rani Saikia attended Republic Day Parade in New Delhi in 2000 and 2001 respectively. Further Chandamita Sarma was adjudged as the "Best Cadet" with cash award among the Guwahati Group NCC Cadets, Assam in 2000-2001. The performance of NCC and NSS should be improved to regain its past glory.

The Students union body of the college extended full co-operation for the maintenance of Academic activities of the college. I express my thankfulness to the members of the body for their co-operation.

With the best of co-operation from all quarters in materializing the envisaged scheme as per schedule, I feel myself greatly relieved and regaled, and confidence confirms our pledge in a positive term, that all pending problems too would see better solutions for the benefit of all.

Welcoming all the better trends in the field of education and discipline in our society, we appeal to all to come forward with an open mind to demonstrate sincerity, zeal and dedication in making our venture a grand success.

Prof. Dhirendra Nath Kalita.
Principal / Secretary,
North Gauhati College,
Guwahati - 31

RESULTS OF THE H.S. EXAMINATION (FINAL) 2002

ARTS :

Total numbers of Candidates appeared	:	177 Nos.
Total numbers of candidates passed	:	89 Nos.
1st Division	=	9 Nos.
2nd Division	=	22 Nos.
3rd Division	=	58 Nos.
Percentage of pass	=	50.3%
Total number of letter marks secured	=	9 Nos.
Anthropology	=	6 Nos.
Pol. Science	=	2 Nos.
Assamese (MIL)	=	1 No.

Miss Dipannita Bhattacharyya has secured the highest aggregate of marks in the college with 69%. Miss Bhattacharyya has also secured the highest (90%) marks amongst all the candidates of H.S. Examination in the subject Anthropology in Arts and Science streams in Assam.

SCIENCE :

Total numbers of Candidates appeared	:	15 Nos.
Total numbers of candidates passed	:	13 Nos.
1st Division	=	Nil
2nd Division	=	4 Nos.
3rd Division	=	9 Nos.
Percentage of pass	:	86.6%

Darang Ratna Atul Chandra Barua

- *Dr. Bhrigu Mohan Goswami*
Department of Assamese

It was 25th December, 2001. We were at a meeting held in memory of Natya Shilpi Ostad Shrikanta Sarma at the Bhagavati Prasad Barua Bhaban. Suddenly the President declared the meeting adjourned. It was 4 P.M. then we came out from the Hall. I saw the present president of Asam Sahitya Sabha, Sri Homen Borgohain, outside. We came to know from him that Atul Chandra Barua was no more. He had passed away at the International Hospital that day at 12.30 P.M. and his dead body would be brought soon to the Bhaban. By and by the last remains of the great literatteur reached there at 4.30 P.M. Borgohain paid his homage with garlands. We also offered our last prayers for the departed soul.

Facts of life always surface on a person's death. Many things about Barua's life come to my mind now. Born in 1916, Atul Chandra Barua was the worthy son of Bhogram Barua and Pramila Barua. Bhogram Barua's pecuniary condition was not good. So, he told his son to start his career as a court clerk in Mongoldoi after his matriculation. But Atul Barua said to his father, " O Father, if I do not get a scholarship I shall join the service but if I get the scholarship, you will have to allow me to read at Cotton College." He passed his matric in 1936 securing a first division with scholarship. From Mongaldoi sub-division (Village Marai, Duahati) he came to do his I.A. at Cotton College. He passed his B.A. also from that college with credit. After passing B.A., he was appointed as a teacher for a few months at Kamrup Academy. Then he served at the Assam Secretariate as a clerk in 1942. In the meantime he appeared as a private student for M.A. in Assamese (Modern Indian Language) from Calcutta University and secured 1st position in 2nd class in 1944. After passing M.A. he served for a few years as a part time professor in Shillong at St. Mary's and Stedmund's College.

In 1949 he sat for A.C.S. examination and secured first position after which he was appointed as S.D.C. by the Assam Govt. In 1958 he was promotted to E.A.C. In June, 1974 he retired as A.D.C. from Guwahati. But in all his years of service, he did not give up writing. Barua began his literary life through poetry-writing. When he was a student of Cotton College he was the Assistant Secretary of "Pragati Samiti" (1938) of which Dr. Praphulladatta Goswami was the secretary. In Shillong he formed a literary association "Shillong Mukul Sabha" in 1945 where he was the founder secretary.

The first book he edited was <u>Kabya Prabha</u> (1940). This ws included in the matric syllabus of Calcutta University. His second book was <u>Purani Puthir Sadhu</u> (1951). His 3rd book <u>Sahityar Ruprekha</u> (1954) is on literary criticism. In all, he wrote more than thirty books, besides editing nine. They are - <u>Kavya Prabha, Mukul Prakash, Himalayar Ahban, Atit Aru Bartaman, Bholanath Das Rachanavali, Chintadhara, Chakrachayan and Raghunath Choudhury Ranchanavali.</u>

His creative writing may be divided as -

1. Books for children ; Olat Palat, Kheli Meli, Sandhiyar Sadhu, Galpa Bharati and Majnishar Sadhu.
2. Literary criticism- <u>Sahityar Ruprekha Samalochana Sahitya, Sahitya Juban, Sahitya Dristi, Asamiya Abhidhan Aru Bhasa,</u>
3. Religious and literary - <u>Lokadevta siva, nabikatha (published with pecuniary help of the Assam Govt.)</u>
4. Books relating to society and life - <u>Asamiya kavyat Premar Buati Suti, Bhumi Aru Jivan, Dake Bole Suna Upaya, Madan Aru Basanta, Praja Patir Nibandha.</u>
5. Biography - <u>Bagmineta Deshabhakta Phukan, Sarat Chandra Goswami, Chanda Shilpi Bholanath Das.</u>
6. Miscellaneous - <u>Purani Puthir Sadhu, Smritir Rangia, Manasa kavya Aru Oja pali.</u>

Barua's language was simple. He could express serious throught in simple language. After his retirement he dedicated his life to reviving the traditional folk culture and its elements like Deodhani Dance, Ojapali, Biya git and Jagar git of Darrang. He formed the "Darangi Kala Kristi Unnayan

Sangha" at Sipajhar and became the founder president of that sangha. It is one of his great contributions towards folk-culture. On his 85th birth day, the people of Darrang conferred on him the title of "Darang Ratna".

Barua was the president of Asam Sahitya Sabha for the 46th session which was held in 1979 at Sualkuchi. During his presidentship he did a lot for the improvement of the Asam Sahitya Sabha.

Through this writing, we pay homage to this great personality.

National Highway Passes Through Assam

NH No.	Route
NH - 31	North Salmara-Nalbari-Baihata Chariali-amingaon-Junction with NH 37. (322 km)
NH 31 (B)	North Salmara - Junction with NH - 37 near Jogighopa (19 Km)
NH 31 (C)	Kochugaon -Sidli-Junction with NH 31 near Bijni. (93 Km)
NH 36	Nagaon-Doboka-Dimapur. (167 Km)
NH 37 (A)	Kuaritol-Junction with NH 52 near Tezpur. (23 Km)
NH 38	Makum-Ledo-Lekhapan. (54 Km)
NH 39	Numaligarh -Imphal. (115 Km)
NH 44	Badarpur-Shillong. (111 Km)
NH 52	Baihata Charili -Tezpur-Bander Dewa- North Lakhimpur. (540 Km)
NH 53	Junction with NH 44 near Badarpur-Jirighat-Silchar. (100 Km)
NH 54	Silchar-Aizal (45 Km)

Mass media in India since past decades

- Bhairab Ch. Sarmah

Retd. Head of the Dept. of Economics

Mass media which comprises of print journalism, radio, film, TV and Satellite TV products etc. makes an average person to spend some hours each day consuming the products.

In India, the Press has been closely associated with the freedom struggle. This intensified the freedom struggle giving it added momentum. In the nineteenth century, the press fought for the freedom of information and the right to criticise. But in the early twentieth century, the freedom struggle took a new turn. It was no longer petition-making and asking for small mercies from the British Government. Censorship and other restrictions were imposed on it when the press projected the changing attitudes of people. The seeds of Hindu-Muslim disunity were sown, leading to the division of the Indian Press into two categories i.e. nationalist press, supported by the nationalists and the Anglo-Indian Press, supported by the Government.

It is worthwhile to mention that the Jallianwala Bagh massacre, Gandhiji's non co-operation movement and Civil Disobedience movement soon spread all over the country through the press. The Gandhi-Irwin Pact and the Govt. of India Act 1935 made big headlines in the press. During the Second World War, memorable and extraordinary events took place in India, starting with the Quit India Movement in 1942. In all the extraordinary events and developments thereafter, the press was a direct participant. The Nationalist press underwent the same kind of suffering as the freedom fighters.

Since the eighties, newspapers in India have undergone revolutionary changes, both in form and content. Now-a-days, there are hundreds of dailies and magazines crying for attention. Splashes of colour

and slick typography based on computer technology, are making them brighter and visually more appealing. To keep up with TV, contemporary journalism has increasingly become more pictorial. While still clinging to the traditional news coverage formula with its emphasis on politics, they have also started discussing social, economic and environmental issues. This has resulted in a drastic jump in circulations and revenues. In 1985, there were about 3000 publications in the country with a total circulation of over 26 million. Today, as compared to 1950, the number of publications has increased seven times and the circulation by ten times. The press occupies a commanding position in India despite the low level of literacy (52.11%) and circulation remaining confined to metros, cities, major towns and district headquarters. However, there are over 30,000 newspapers with over 60 million circulation. Thus the print media remains the principal infromation medium in the private sector.

It is to be noted that the newspaper readers though numerically small in our country, largely constitute the intelligentsia. The influence of the press is decidedly far wider than reflected by mere circulation statistics. It has a "Super multiplier" effect. Its message spreads far and wide even into the distant village. The Bofors-Safma field gun controversy snowballed in such a manner that even late Rajib Gandhi later admitted in an interview that the press was an important factor in turning public opinion against him. In our state Assam too, the historic Assam Agitation on foreigners' issue was given overwhelming momentum by the print media, specially the vernacular dailies, weeklies and magazines.

Despite its predominantly urban and middle class moorings, the press has done a reasonably good job in highlighting the issue of poverty, corruption and unemployment. It has given the ruling class a sense of guilt.

The power of the press is also seen to be mainly responsible for the

major political developments in India during the last decades. Devilal's 'Weekly' interview led to his eventual removal. So was an interview publised in an weekly which led to veteran C. Subramanian to give up his gubernatotial robes in Maharashtra. The telephone tapping story led to Ramkrishna HEgde's downfall. The Assam Chief Minister, Prafulla Kumar Mahanta had to bite the dust following the press reports about his second marriage with a Govt. employee. The Harshad Mehta and Goldstar scandals are all contributions of the press. Anyway, with increasing literacy, Indian Press holds out infinite possibilities in the future.

Barring a few instances of blatantly biased reporting, the Indian Press has by and large, shown a high degree of spcial responsibility during the recent happendings in the country including Babri Masjid demolition. Ram Janambhoomi controversy and the Bombay (Mumbai) blasts. However, ther eis not denying the fact that with increasing competion and emergence of more dailies in the news stand, the press is increasingly being used as the battleground for political and corporate warfare. This has given rise to invasion of privacy, smearing of reputation and even practising of deception which is not in the interests of democratic principles.

Radio is another medium for the masses. It serves as an effective medium not only to inform and educate people, but also to provide healthy entertainment. Thanks to the transformer revolution radio is perhaps the only mass medium which an average Indian can afford.

So far films are concerned, it must be said that they carry not merely information but can even create a yearning for change and modernisation. With its universal language, the film can to a considerable extent cut across the cultural and linguistic barriers. Similarly Television as mass media is gaining popularity since its introduction in the country a few decades earlier. It has the power to insil desired attitudes among the masses. As an instant medium,

TV is ideal for news presentation. It tends to present the news from the perpectives of the government, the ruling party and the urban well-to-do.

Similarly video, cable TV, satellite Video magazines are also serving as medium of mass communicaion for past few years. Also, the recent revolution on information technology (Internet Service) has produced new dimensions in the field of Mass media in the country.

[The Writer is a Correspondent of The Assam Tribune]
The N.E. Times, Asomiya Pratidin.

Production of some selected industries

	Assam (1996)	All India (1995-96)
Tea	4,24,800 tonnes	0.73 million tonnes
Coal	8,57,000 tonnes	292.0 million tonnes
Plywood	4,44,000 sq mt	
Sugar	1292 MT	16.5 million tonnes
Fertilizer	20,800 tonnes	
Petroleum	45,54,000 tonnes	35.1 million tonnes.
Wheat flour	2,99,500 tonnes	
Cement	3,29,400 tonnes	69.3 million tonnes
Natural Gas	1232 M Cu M	
Limestone	4,41,000 MT	12.4 million tonnes
Jute	5692 tonnes	

ECONOMIC LIBERALISATION IN THE INDIAN CONTEXT

- *Anupam Thakuria*
Lecturer, Deptt. of Economics

The economic reform programme initiated in the early '90s to liberate the Indian economy was really a major breakthough in the area of economic policy making. It aimed at an outward looking economy with a view to integrating itself with the global markets and to create a competitive environment where the Indian economy was expected to expand and modernise in response to the national and international market trends and conditions. Therefore the natural and new realisation was to implement a far reaching programme of macro-economic stabilisation and structural reform which included liberalisation of industry, trade and the financial sector, a more vigorous tax reform and opening up of the economy to global competition.

But economic reform in India in the context of liberalisation and globalisation presents a complex scenario as reform process here is quite distinct from the rest of the world. Though the reform has become almost irreversible by now, its sequencing is not uniform owing to the inherent complexities in the structural system of various socio-economic zones. India has major constrainsts in the form of low capital and low level of technology. There is also the problem of millions of small and marginal farmers who are alienated from land ; there is widespread unemployment and poverty and a much backward social sector. The reluctance of the private sector to work towards poverty removal efforts and the government's inability to give priority to the social developmental works have all rendered the liberalisation process meaningless for the mass people.

The land-reform measures are still not complete in India. Some regions in India are still under a semi-feudal set-up. Therefore, the State has to play a vital role for the upliftment of the masses in these regions because the concept of market economy has not

yet taken proper shape. Owing to economic backwardness and unbalanced regional development, some areas have still remained deficient in resources to a large extent. So these, areas, with very little capital investment is not likely to be hooked into the global net immediately.

Thus, there is the need to prepare the Indian economy to get rid of the attitude of complacence that has grown up over the years of planned economic regime. With the globalisation of market and spread of technology, India needs a high quality labour force to be competitive. India must become a low cost competitive economy. With the emergence of global corporations facilitated by free trade, the reform has to be carried into changing workers' and management's attitudes towards work, product, quality and the customer. On the other hand, more resources need to be invested in education and healthcare and they must be spent effectively. The focus of public expenditure should be on improving the quality of basic education, because that benefits the poor who constitute the largest section of the society. The same is true in the case of basic health and hygiene. The authority, thus, has to bear a considerable amount of expenditure before the Indian people are made prepared to become viable agent in the consumer and product market.

Again, the reform process has failed to bring uniform results owing to the uneven stress on social sectors mighty MNCs in the face of increasing competition, the need for international standards in price, technology and managerial skills to survive - all these have made the case for economic "survival of the fittest." Indian economy must, therefore, be ready to face all these and make necessary adjustments to make globalisation workwhile. The infrastructural services, which have emerged as the singlemost severe bottleneck to development of agriculture, industry and trade, need to be developed with urgent and utmost care. In a vast country like India, various states have also to carry the reform process forward. The requirements of licenses, permits, clearances, inspection at local levels etc. are proved to be major deterrent to investment. Status have to simplify these and the procedures for land acquisition and provide for infrastructure, power, water and a congenial

law & order atmosphere.

Thus for the success of the liberalisation process, economic reforms have to be properly planned. There should be appropriate formulation of legal and institutional framework matched by policies that raise the rate of output growth and investment. There also have to be measures to reduce poverty, improve equity and eradicate malmutrition, so that economic reforms are perceived to be instruments of sustainable overall development.

ABBREVIATIONS

AAGSP - All Assam Gana Sangram Parishad
AASU - All Assam Students' Union
AAU - Assam Agriculture University
ABSU - All Bodo Students' Union
AEC - Assam Engineering College
AGP - Assam Industrical Development Corporation
AJYCP - Assam Jatiyatabadi Yuba Chatra PArish
APL - Assam Petrochemicals Limited
AMC - Assam Medical College
APSC - Asam Public Service Commission
ASEB - Assam State Electricity Board.
ATC - Asstam Tea Corporation
ASRTC - Assam State Road Transport Corporation
ATDC - Assm Small Indistries Development Corporation Limited.

PREDICTING EARTHQUAKE

- *Bulen Kakati*

The Severe earth quake with its epicentre near Bhuj in the Kutch region on the morning of 26th Januanry, 2001 has taken one of the heaviest tolls in terms of human lives and property besides installations and infrastructure. The intensity of shock was one of the highest 6.9 in archter scale as recorded by seismological centres in the country while earthquake tremor recording sophisticated centres in Europe and other countries abroad found the intensity 7.6 and higher inthe richter scale. Viewed from this angle it was one of the gravest tremors in the world and the servest in our country, since the Great Assam Earthquake of 15 August 1950. The magnitude and sweep of the earthquake covered large areas of India and even Pakistan and Nepal. There were casualties in most of the areas badly affected but the toll of human lives in Gujarat was unprecedently very high. Though, official estimates based on dead bodies recovered were very low but the actual number was three times of the officiately admitted number.

Thus, the grim tragedy that has overtaken Gujarat is lesson, a chellenge and a warning for the people of the world in predicting earthquakes.

Since the time immemorial earth quakes have always been regarded as the most formidable natural threat to human life and property. It has therefore, drawn attention of layman, soothsayers, philosophers and others from the dawn of man on the planet earth. Their attempts to forecast earthquakes were confined to natural phenomena, such a the weather, behavious of animals and position of stars. Interestingly, even in "Varahmihira's" Brihad Samhita we find a chapter of "Bhumikampa laksana" meaning signs of impending earthquakes. On the other hand

the aspect of scientific forecasting was considered a forbidden area and was a taboo till recently. However, there is a growing deamand on earth scientists to address this burning problem.

In earthquake prediction programmes the fundamental issue involved are forecasting the exact place, the magnitude and finally the time, as precisely as possible of its occurrence. Unlike weather the earthquake is not susceptible to direct of the earth. For that matter most of the information about the earthquake generation processes has to be obtained indirectly through geological and geophysical techniques. As a result the topic of earthquake prediction constitutes as one of the most exciting challenges against nature for many geoscientists.

Enormous efforts are on in this direction, as humdreds of geophysicists, geologists maninly in the U.S.A. the U.S.S.R. China and Japan are engaged in research keeping earthquake prediction as ultimate goal. According to them earthquake prediction has been devided into four stages as under.

(a) A preliminary prediction - many years ahead.
(b) Long term prediction - few years ahead.
(c) Short term prediction - say one year ahead.
(d) Immediate prediction - only one month, week or hours ahead of the event.

The first stage uses the catalogued history of earthquakes in a region as a key to estimating when and where such future events may occur. From a catalogue spanning several decades or longer, for a particular large seismically active region it is possible to estimate the likelihood of occurrence of a big earthquake. However, such a likelihood statement, or generalised prediction is usually inadequate to allow for taking specific preparatory measures ahead of any hazard.

Long-term prediction analysis enable in identifying probable regions of future earthquakes withing a seismic belt based on long drawn seis

mic activity. The earth's surface is divided into a small number of rigid plates, such as the American , Eur-asian, Pacific, Indo-Australian, Anterctian and African plates, each of large extent. These plates are in motion relative to each other, driven by large scale processes in the earth's interior. Where the plates come into contact, the effect of collision at the edges results in earthquakes. These earthquakes belts in turn constitute the plate boundaries. Thus, the concept of plate tectonics can be used as a model for making general long-term prediction because earthquakes are much more apt to occur along these plate boundaries than in plate interior.

The short-term and immediate predictions are concerned with fore-casting of the occurrence of an earth-quake of particular magnitude over a specific locality with a particular time limit. Therefore, these two stages of prediction, which would save the lartest population from disaster, is more often demanded by the public as well as by the government.

The short-term prediction requires some very specific prior indication before an impending prior indication before an impending earth-quake. Some of the most important prior indications are -

(1) Land deformation.
(2) Tilt and strain
(3) Resistivity (Decrease of Electrical resistivity of rock)
(4) Radon gas emanation (Radio-active gas)
(5) Under ground water table fluctuation.
(6) Shifting of river on large scale.
(7) Oil flow.
(8) Disturbances on the reception of T.V. and radio-programmes. (Defects in sound, colour and picture)

In reality no reliable means of predicting an earthquake as to the time of occurence, place of occurence or its intensity have yet been discovered by science. The only predictions made in the past which came true were from the observance of abnormal behaviour of animals, birds and insects like cockroaches about 6 to

12 hours before a major earthquake disaster.

Abnormal behaviour of animal has been reported to be used by Chinese workers for prediction of earthquake, where thousands of lives have been saved by observation of such abnormal animal behaviour. The animals have got smelling sense and they can pick up very small vibration. That animals behave abnormally before a big earthquake, is well known. As for example, in case of 1975 Haichang earth-quake (M-7.3) in China reports of abnormal animal behaviour was recieved since December 1974. In February onwards increased activities were reported, such as geeseflying, Chicken refusing to enter their coop, pigs rooting at their fence, goats and cows were unusually restless.

The Indian society of Earthquake technology, Universit of Roorkee, also have a number of publications dealing with the subject. Very recenly, an earthquake map of India has been prepared showing zones of severe, moderate and minor earthquakes.

* * * *

WHAT & WHERE

Oil Refinery - Digboi, Noonmati (Guwahati), Bongaigaon, Numaligarh
Petrochemical Project - Namrup, Bongaigaon
Natural Gas Project - Duliajan , Guwahati, Bongaigaon
Thermo-Electric Project - Namrup, Lakua, Chandrapur, Salakati
Fertilizer Factory - Namrup
Paper Mill - Jogighopa, Jagiroad, Panchagram
Jute Mill - Silghat
Match Fctory - Dhubri
Cement Factory - Bokajan

BARRIERS AND SENSITIVITY ON GENDER EDUCATION IN INDIAN SOCIETY

Sri Rama Kanta Baruah, M. Lib. Sc
Librarian

Introduction :- Our general idea is that women are inferior to men. The female is female by virtue of certain lack of qualities as per Aristotle. The political and economic status of men and women is organised by different requirements and contraints. Our socialised produce relationships of power, of production and of reproduction, thus consistuting an immense cultural system comprising masculine and fimine. Throughout the ages and through diverse cultures women's status has depended on the biological fact that she is potentially the bearer of children, social orders of gender are distributed according to sex. Historical and Anthropological point of view, there is evidence in which the criteria for division of labour between the sexes and hence the role of the female - is arbitrary, based on local customs and traditions rather than on physical and mental capacities. For instance, woman's lesser strength and slighter build has not exempted her from being a carrier of burdens from heavy agricultural labour and other physically strenuous exertions.

Status of women in ancient times : In ancient civilizations women were worshipped as mother goddesses and person-if-ications of the principles of creation of life, of rebith of nature after the death of winter and of the hope of resurrection of man himself. The Greek and Roman were the main barrier in their standing. However, in these countries, the woman were getting little better than children.

After industrial Revolution of Europe in the 19th century brought significant changes in the status of women. The transfer of production

from home to factory for increasing productivity, destroyed the family Unit. Thousands, of men, women and children left their homes to work as sweated labour and to dwell in appalling conditions in city slums. The period of colonial expansion in the 19th centure saw many men emigrating overseas. Scarcity of eligible young men made the fate of unmarriageable surplus women a serious topic of discussion, Specialized education and training among girls became the necessary means for earning a livelihood. Consequently the number of girls colleges went up significantly.

In Indian society : - In India the story has not been very heartening the Education Commission of 1882 Judged the states of women's is education "expremely backwards." The world war and the Independence movement set the stage far as educational change and the All India Women's conference, founded in 1927, encouraged the active participation in educational , political and social reforms. The percentage of educated women, however, remained small and in the year 1932. Review of the Indian Girl and Her Education, J.M. Kumarappa could castigate gives from pursuing male oriented studies and becoming 'Mannish'. He advocated a special syllabus for girls which would include subject like cookery, laundry work, infant and child care, cleanning and needle craft, customs like dowry, purdah system, early marriage, pressure of household duties have acted as obstacles to education. The percentage of literate women growing teremandusly after formulation of "SAARC"

Conclusion :- The state of affairs is gradually improving in Indian women society alongwith the rest of the countries. Now, the women are almost same in social statuts irrespective of men statuts. In marriage market it has proved to be an assent having degree for girls martial prospects. Dowry system is gradually vaishing due to women education is progressing rapaidly. The parents are now, investing money power in a large scale in education rather than dowry.

* * * *

NOBEL PRIZE : 2001
Bose-Einstein Condensation

Chandan Kumar Nath
TDC 3rd Yr. (physics Major)

Bose-Einstein condensation : As the temperature of an assembly of Bose-Einstein particles tends to zero, the particles are able to fall into zero energy state. This is called Bose-Einstein condensation and is condensation into momentum space rather than condensation into co-ordinate space. (which occurs liquifaction from the gas phase)

The achievement of Bose-Einstein condensation in dilute gases of alkali atoms, and for easily fundamental studies of the property of the condensates have earned the Nobel Prize jointly to Eric A. Cornell, JILA and National Institute of Standards and Technology (NIST), USA ; Walfgang Kittule, Massachusetts Institute of Technology, USA and Carl E. Wiemann JILA and University of Colorado, USA. The Bose Einstein condensation in dilute gases offers particularly rich possibilities for studies of fundamental quantum mechanical processes. It will be possible to exploit the Bose-Einstein condensation (BEC) phenomenon in gases in precision measurements of fundamental natural phenomenon where sharp reasonances in essentially motionless atoms or sharp matter-interference fringes are used.

New state of matter revealed : The matter surrounding us consists of atoms that only the laws of quantum mechanics. At normal temperatures these often agree with classical conceptions, and a gas under this condition behave rather like a swarm of billiard balls bouncing against one another and the containing walls. When the temperature is lowered and the speed of the atom is reduced, however, their properties will be increasingly dominated by the prin

ciples of quantum mechanics. The atoms rotate round their axes, they have spin and this movement is described by a spin quantum number, which has to be an integer or a half integer. Particles that have integer spin an called bosons while those with half-integer spin are called fermious. Bosons shaow strong 'social' behaviour and at low temperatures strike to gather in one and the same quantum state, the one with the lowest energy. Fermions on the other hand avoid one another. They can not appear in exactly the same quantum state, so that states of higher energy must also be used. The arrangements of elements in the periodic system may be understood on the basis of the fact that electrons in atomic shells are fermious.

As early as 1924 the Indian physicist S.N. Bose carried out a statistical calculation for the kind of particles which have since come to luar his name, bosons, and more specifically light particles.

Bose presented an alternative derivation for the radiation law earlier formed by Planck. Bose sent his work to Albert Einstein, who realised its importance. He translated it to German and had it published. Einstein rapidly extended the theory to cover Bose particles with mass and he himself published two articles in quick succession, predicting that when a given number of particles approach each other sufficiently closely and move sufficiently slowly they will together convert to the lowest energy state : what we now term Bose-Einstein condensation (B.E.C.) occurs.

Even since publication of this pioneering, work, physicist have wished to be able to achieve this new fundamental state of matter, which was expected to have many interesting and useful properties.

The prize winners using very advanced methods, finally managed to this in 1995. The state was achieved in alkali atom gases, in which the phenomenon can be studied in a very pure manner.

Nowhere else in the universe can one find the extrems conditions which

BEC in dilute gases represents. Manifestation of BEC have earlier been observed in more complicated systems : condensation of paired electrons in superconductors (electrical resistance nil) and suprafluidity (loss of internal friction in fluids). Here, too, low temperatures are required. Research in these areas have been rewarded with Nobel Prize for several times. As opposed to alkali atom vapours these quantum mechanical system are not simple since the condensation phenomenon concerns only a part of the systems and the strong interactions involved tend to hide the BE C phenomenon.

Waves or particles ?

According to laws of quantum mechanics that govern conditions in the microcosmos, what we normally term a particles can sometimes behave like a wave.

The more slowly the particle moves the less its momentum and longer the de Broglie wave length. According to kinetic theory of gases low particle velocities correspond to low temperatures. If a sufficiently dense gas of cold atoms can be produced, the matter wave lengths of the particle will be of the same order of magnitude as the distance between them.

It is at that point that the different waves of matter can 'sense' one another and co-ordinate their state, and this is Bose-Einstein condensation. Gases when cooled generally condensed into liquids. This must be avoided and, as this year's Nobel Laureates have shown, this is possible with alkali atoms.

It can be shown that BEC occurs if the density, exceeds 2.6. It can then be calculated that the atoms for realistic densities must move very slowly at speeds of the order of a few mm/sec. This correcsponds to the temperature of the order of 100 manokelvin, i.e tenth of a millionth of a degree above absolute zero.

This years Nobel Laureates achieved this by using in a decisive manner the methods of cooling and trapping neutral atoms for which the Nobel prize in physics was awarded in 1997 (S. Chu, C. Cohn- Tarmoudji and W.D. Philips).

Laser cooling a evaporative cooling lead to BEC :

The basic principle is to exchange momentum between photons and atoms. Cooling is achieved by arrranging that the photons can be absorbed only if they collide head-on with the atom in its flight. The speed is then reduced, primarily to a limit set by randomness course of spontaneous emission. The 1997 Nobel Laurates showed that what is termed the Doppler limit can be overcome using refined process, so that considerably lower temperatures can be achieved.

However, the cloud of cooled atoms must also be held together, and this can take place in what are termed atom traps. These often work on a combination of Laser beams and magnetic fields. The magneto -optical trap (MOT) has become specially important. Several research groups have used this technique to approach BEC conditions. However a further cooling technique proved necessary, evaporative cooling, which was employed in D. Klepner's and T.J. Greytak's group at MIT. Here the medium is cooled by ensuring that the fastest atom leaves the community. The average temperature among those remaining then is reduced. The coffee in a cup cools in a similar fashion ! In an atom trap the atoms are kept in place by magnetic dipole forces. The attractive forces can be turned into a repelling force if the atomic magnetic poles are reversed. This can be achieved with a radio frequency field, an effective method proposed by D.E. Pritchard. The most rapid atoms move high up at the edge of the potential well.

By initally applying a high frequency and then gradually lowering it is possible to successively skim off the hot atoms. In this way the group led by Cornell and Wiemann, managed, in june '95 for the first time to achieve a condensation limit in 87' Rb. A final difficulty to overcome was to avoid atom less at the centre of the trap, where the magnetic field is zero and spontaneous pole scuitching is possible.

By rotating a magnetic field sufficiently rapidly over the sample, it was possible to prevent the atoms from systematically pouring out of the trap.

Around 1990, Wiemann drew up guidelines for how BEC could be achieved in alkali atoms. Important aspects were laser cooling in a MOT and transfer to a purely magetic trap in which evaporative cooling could then be applied. Cornell was hired by Wiemann to work on the project, initially as a 'postdoc', but was soon permanetly employed at NIST.

In the JILA experiments the process was initiated at a temperature of approximately 170 nk. By making the evaporative cooling more effective a pure condensate was obtained at a temperature of 20 nk. About 2000 atoms them remained in the sample. Ketterle worked using sodium atoms which absorbed and emit yellow light. Ketterle solved the problem of atom losses at the centre of the trap by focussing there a powerful laser beam which kept the atoms away from the loss area.

Prospects :

Bose Einstein condensation in dilute gases offers particularly rich possibilities for studies of fundamental quantum mechanical processes. The influence on the other research areas is also great. Recently the JILA group has demonstated that with 85 Rb it is possible using the above mentioned reasonances to switch rapidly between attractive and repulsive atomic forces, leading to dissolution of the condensate that resembles that of a 'supernova' (the "Bose-nova") Studies of Phenomena related to BEC for fermions at extremely low temperature by D. Jin and co-workers at JILA are rumaling new aspects of the statistical conditions in physical systems, indicating, future possibilities of atomic pair formation and suprafluidity properties R.G. Hubts group has shown that an outward pressure arises because of the repulsive nature of the fermious in a degenerate atomic fermi gas, and that conditions resembling those in white divarf stars seen be simulated. It will be possible to eupolit BEC phenomenon in gases in precision measurements of fundamental natural phenomena where sharp reasonances in essentially motionlesss atoms or sharp matter interference fringes are used. Renolutionary application of BEC in lithography and holography appear to be first round the corner.

* * * *

Prof. Satyendra Nath Sarma

Rekha Hazarika
TDC 2nd year (Arts)

Professor Satyendra Nath Sarma was born on September 10, 1917 at Jhanji in the Sibsagar District of Assam. He was an eminent scholar, a distinguished academician and a teacher of exceptional abilities. In 1939 Prof. Sarma graduated with distinction from Cotton College, Guwahati. A post graduate in Modern Indian language from Calcutta University Dr. Sarma rose to become a great historian and research scholar of the 15th and 16th centuries, a period when Assam came under the spell of Vaishanava renaissance. One of the first recipients of the Doctorate degree in Philosophy from the Gauhati University, Dr. Sarma's brilliant academic pursuits assumed a multidimensional character. They ranged from brilliant commentaries on classical Assamese literature belonging to the Vaishnava renaissance era to his outstanding contribution on modern history of Assam presented with a deep understanding of present day socio-economic upheavals in the society. Dr. Sarma exhibited exceptional academic abilities, in all writings. For his great dedication in the academic field, Dr. Sarma rose to become the Rabindra Nath Tagore Professor of Moren Indian Languages in the University of Gauhati. He was also instrumental in translating the epics of India the Mahabharata and the Ramayana in Assamese while working in different capacities in the Gauhati University. Dr. Sarma was closely associated with the project on collection and preservation of ancient manuscripts in the Gauhati University Library and was one of the founder fathers of the Assamese Academy for cultural Relations, an institution of high distinction for achieving cultural integration and cultural exchange. As the president of this institution, Dr. Sarma, with his distinctive genius was able to develop deep into the cultural

treasures of Assam and present the rich cultural traditions in a manner which the common man can easily understand.

In appreciation of Dr. Sarma's contribution to the enrichment of the academic and cultural fields, the Assam Sahitya Sabha elected him as its president in 1975 and conferred on him the title "Sahitya Charyya" in 1990. He was also the recipient of the Best Book Award for his great masterpiece "Ramayana Itivritta" from the Assam Publication Board. He was awarded "Srimanta Sankardeva Award" in 1991.

Prof. Satyendra Nath Sarma passed away on August 11, 1999.

* * * *

FIRST IN ASSAM / FIRST ASSAMESE

Radio Station -
Guwahati and Shillong (estd 1july, 1948)

Film Studio -
Jyoti Chitraban (estd. 17 January, 1968)

High Court -
Gauhati High Court (1948), Guwahati

Bridge over Brahmaputra -
Saraighat Bridge (1962) Guwahati .

About a platform for the Juveniles

Swarnali Sarmah
T.D.C. 1st Year (Arts)

Though in Assam, we have many children's voluntary organisations, yet, "Sodau Asom Moina Parijat" is the most actively working organisation in Assam. This organisation is for the age group of 6-12 years. But so far in Assam there was no organisation worth the name which included the age group of 12-18 years.

As the Moina Parijat is very necessary to mould the character of a child, similarly a platform for the adloscence is called for so that the adolescents do not misuse their leisure time. Thus keeping in view this need UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) with the help of "Sodau Asom Moina Parijat has launched this platform on 31st Jan, this year.

But before this platform was launched we the 400 selected ex-moinas of five district viz - Guwahati, Jorhat, Dibrugarh, Tezpur and Nagpur had four workshops on different topics in our respective districts.

In the very first workshop, we and our coordinators were divided into two groups. Then we were asked to choose coordinator with one condition that he/she must be unknown to us. Then we were asked to talk with each other, we had to ask our partner about his/her memorable incidents of childhood. The main motive of this unique introduction was to break the mental barrier and hesitation so that, we can go close to others and can talk free and frankly. Then we had a discussion about the Moina Parijat's working and functions. And then there was serious and important discussion about various problems faced by teenagers and the problems faced by us were as follows :

1. The absence of real and just responsibilities of parents.
2. Failure in providing promotion to good health and education.
3. The absence of mutual understanding between the parents and the child.
4. The wrong perception about a girl child.
5. Incapability to express one's feelings and ideas.

After the discussions, we come to a conclusion that we needed a platform.

In the second workshop, we were asked to exhibit some work experience like making a house. In this experiment, few of us were deployed as supervigor the groups. After this activity of the deployed supervisors were asked to expess their views on their respective team's work. And then there arose a surprising fact in team. All the members did not work efficiently. Some were totally devoted to the work while others sat idle.

But still the work got completed in time. In this working we also get to know how a news gets gurbled while coming from the original source to the mass. This had been proved by the game 'whisper' in the second day of this workshop we had learnt about the leadership quality. Here we were given a totally new concept on what leadership means. After having a very exciting and important debate on what should be the desirable qualities of a leader, we came to the conclusion that a leader should possess the following qualities. These are sense of responsibility, politeness, self-confidence, humility, nobility, popularity and many others. Then we were made to realise that the above mentioning qualities are more or less present in each and every person. So everyone of us can be a leader. If he or she persists in the mission undertaken. He or she should try to stop a misdeed, no matter whether he/ she succeeds or not. But what is most important is that one must give a try. And this is how the

actual job of a leader gears up.

In the third workshop, we who had taken the leadership training were asked to share our knowledge with the new comers and the interested ones.

In this very workshop we were asked to answer all the questions put by the new comers very confidently. And this session really made us very confident about ourselves. Each of us was able to acquire the quality of convicing people with confidence. We really enjoyed the session.

Finally, on the concluding workshop we (all the 400 ex-moinas of all the five districts) gathered in Sankardev Kalakshetra on 28th Jan. On 29 th Jan, a fabulous inaugural function was held where guests like Dr. Bhabendra nath Saikia, Mirnal Kr. Baruah, Pranjal Saikia (actor) Nani Barpujari (artist) and many other honourable personalities participated and encouraged our efforts a lot. After that we had discussion about our problems and about the probable solutions. Personnels like Bhaskar Jyoti Mahanta, Garima Hazarika, Nani Barpujari, Pranjal Saikia and many others had enlightened us with their glittering sparks of knowledges.

Bhaskar Jt. Mahanta, IPS, commandent of 4 th Assam Police Battalian had enriched our knowledge by explaining who is a child "(under charter act) what are their fund mental and constitutional rights, what is the Juvenile Justice Act and what is its role ?

But he regretted a lot by saying that in Assam we still do not have a rehabilitation centre far the delinquents ; a consequently these delinquents of Assam are very prone to commit the same crime again and again.

But according to the Juvenile Justice Act each deliquent is supposed to be brought to a 'observation hall or children hall' or Settle home so that they get reformed or rehabilitated. According to this act a culprit under the age of 18 can not be sent to jail. But he should be sent to the

juvenile board at first and then to the rehabilitation centre. There he will be given education and thus will be helped to be a good citizen in the future. But it is very unfortunate that in Assam still there is no rehabilitation centre or children hall or settle home, we were informed.

In the second session of this discussion we met Garima Hazarika. But I was very much annoyed after listening to her talk. She was so biased about the Guwahatians. According to her we the Guwahatians do not know how to respect our teachers and we do not know to appreciate other's talents. She might have come across such situations but she should not have generalised it. I feel as an artist she should not bear such sentiment (but after knowing her view also I did not lose my heart. Her statement could not lesser my joy a bit rather I had taken it humourously).

In the end, the day came for which we were waiting. On 31st Jan 2002 it had been declared that the platform for juveniles had been launched. It will be such an organisation where we can discuss our problems freely without any hesitation. And we will try to find out the appropriate solution for our problem. Infact it is such an organisation where we'll have the support of law i.e. once in a month the D.C. (Deputy commissioner) will come to our organisation and support us in solving those problems which come under the law.

So I would like to request all my friends to be a part of this platform and help themselves by solving their own problems and thereby bring social awareness in the society. It is now our responsibility to think about our society and our country.

* * * *

Eleventh September, 2001

Binita Sarmah
TDC 1st year (English Major)

Eleventh September,

A busy morning,

And bright sunshine,

People with pens ; people with papers

And people with computers and printers,

And in a few seconds -

Thousands of hearts turned breathless !

Smoke, darkness spread everywhere,

Flame and splinters all around.

Wild cries and screamings rent the sky,

But none to help.

Charred bodies and debris-everywhere

Search for near and dear ones

It stunned the whole world,

Humanity seemed crushed,

A victory of Safan over God.

* * *

Members of the Teaching and Non-Teaching Staff

Prof Dhirendra Nath Kalita
Principal

Department of English
1. J. Choudhury -Head of the Department
2 .S.S. Kashyap
3 .M. Choudhury
4 .Vacant

Department Of Assamese
5. P.C. Kalita -Head of the Department
6. Dr. B.M. Goswami
7. T.K. Haloi
8. S.R. Kakati

Department Of Economics
9. M. Baruah - Head of the Department
10. A. Thakuria
11. Vacant
12. Vacant

Department of Political Science
13. M. Bhatta -Head of the Department
14. P. Baruah
15. Bonima Talukdar

Department Of History
16. A.C. Deka -Head of the Department
17. S. Bezbaruah

Department Of Geography
18. U.C. Deka -Head of the Department
19. P.C. Barman
20. P. R. Barman
21. P . Sarmah
22. B.Kakati

Department Of Anthropology
23. H. Ali -Head of the Department.
24. S. Das
25. T.J. Sarmah
26. S. Boishya
27. Dr. S.Sarmah

Department of Mathematics
28. G.C. Das -Head of the Department
29. K.K.Baruah
30. R.J. Sarmah

Department Of Physics
31. T.K. Sarmah -Head of the Department
32. H. Das
33. R. Dutta
34. D.Das

Department Of Chemistry
35. Dr.J.Bordoloi-Head of the Department
36 . M.C. Das
37. T.K. Deka
38. P.K. Kalita

Department Of Biology
39. N.C. Borah -Head of the Department
40. M.N. Deka
41. S.Kalita
42. A.K. Sarmah
43. D.R. Saikia

Department Of Zoology
44. E. Baruah - Head of the Department
45. S. Kakati
46. P.C. Sarmah
47. J.K. Choudhury

Department Of Electronics
48. S. Borkatoky - Head of the Department
49. Vacant

Library Staff
1. R. K. Baruah - Librarian
2. B. Sarmah
3. A. Das.

Office Staff
1. R.K. Sarma - Head Assistant
2. N.C. Saikia
3. U.C Sarmah
4. D.C. Kakati
5. J.C. Das.
6. P.C. Baishya
7. U.C. Das.
8. D. Kalita
9. U. Kalita
10. R. Boro
11. A. Das.
12. S. Deka
13. A. Das.
14. R. Das.
15. B. Saikia
16. R. Nath
17. B. Das.
18. N. Sarmah
19. J. Nath
20. Mrs. M. Boro
21. R. Basfor
22. Vacant

List of Members of Special Body North Gauhati College 1997-2001

1. President - Dr. Manmohan Das.
2. Secretary - Principal Dhirendra Nath Kalita
3. Members - Sri Manindra Kumar Barooah
   Sri Brajen Baruah
   Sri Hemendra Bora
   Sri Hari Prasad Hazarika
   Sri Putul Rani Choudhury
   Sri Kulen Boro
   Sri Ramani Kanta Sarmah

List of Members of the Governing Body. w.e.f. Feb / 2002

President - Dr. Shankara Jois
Secretary - Principal Dhirendra Nath Kalita
Members - Sri Ramani Kanta Barooah
Sri Manindra Prasad Baruah
Dr. Anjali Kakati
Sri Himanta Biswa Sarma - M.L.A.
Dr. Manmohan Das - G.U. Nominee
Dr. Pabitra Kr. Choudhury - G.U. Nominee
Prof. Nalin Chandra Bora - Teachers' Nominee
Prof. Pratap Ch. Barman - Teacher's Nominee
Sri Ramani Kanta Sarma - Nominee, Non-Teaching Staff.

সম্পাদনা সমিতি "নগ'চিয়ান"

বহি (সোঁ-ফালৰ পৰা) ঃ অধ্যাপক ড° ভৃগুমোহন গোস্বামী (ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক) শ্ৰীপ্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ কাকতি (উপ-সভাপতি), শ্ৰীধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা (সভাপতি), শ্ৰীতাৰিণী কান্ত হালৈ (ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক)।

থিয় হৈ (বাওঁ-ফালৰ পৰা) ঃ শ্ৰীবিৰাজ কুমাৰ বৰা (সম্পাদক) শ্ৰীপ্ৰদীপ দাস (সদস্য), শ্ৰীযুগব্ৰত দাস (সদস্য) শ্ৰীসমীন বেজবৰুৱা (সদস্য), শ্ৰীগিৰিন্দ্ৰ নাথ (সদস্য)

আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেই সকল নগ'চিয়ানলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো যি সকলে মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি মোক উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত কৰিলে। এটা সাহিত্য পিয়াসী মনোভাৱ থকাৰ বাবেই যোগ্যতাৰ বাচ-বিচাৰ নকৰি নগ'চিয়ানৰ সম্পাদনাৰ দায়িত্ব ল'বলৈ আগবাঢ়ি আহিছিলো।

যোৱা বছৰ শপত গ্ৰহণৰ পাছতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয় ২২-০১-২০০১ তাৰিখৰ পৰা। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মই মোৰ বিভাগৰ পৰা থিতাতে লিখা গল্প, কবিতা আৰু ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা প্ৰতিযোগীৰ অভাৱৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা ন'গল। তাৰ বাবে মোৰ আক্ষেপ ৰৈ গ'ল।

ইয়াৰ পাছতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ নগ'চিয়ানখন উলিয়াবৰ বাবে যো-জা কৰো। আলোচনী এখন সম্পাদনা কৰা বৰ সহজ নহয়। যদিহে অভিজ্ঞতা নাথাকে আৰু কঠিন হৈ পৰে। আমিও অনভিজ্ঞ। তথাপি যত্নৰ ত্ৰুটি কৰা নাই - পূৰ্ণাংগ আলোচনী এখন প্ৰকাশৰ বাবে।

মোৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত সুকলমে পৰিচালনা কৰাত সকলো দিশত সু-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বাবে শ্ৰদ্ধাৰ ছাৰ, বাইদেউ, কৰ্মচাৰী বৃন্দ আৰু সমূহ নগ'চিয়ান বন্ধু-বান্ধবীৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ।

সদৌ শেষত মোৰ অজানিত ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি সাহিত্যৰ দিশত নিজৰ অনভিজ্ঞতাৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰি উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত উন্নতিৰ পৰা ক্ৰমোন্নতি হৈ যোৱাৰ আশাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

বিৰাজ কুমাৰ বৰা
সম্পাদক
নগ'চিয়ান

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

জন্মভূমিৰ, অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে যিসকল বীৰ বীৰাংগনাই জীৱন উচ্ছৰ্গা কৰিলে তেওঁলোকৰ প্ৰতি নতশিৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলী যাচিলো আৰু লগতে যিসকল মহান ব্যক্তি আৰু মনিষীৰ প্ৰচেষ্টাত এই মহান জাতীয় অনুষ্ঠানটিৰ সৃষ্টি হ'ল সেইসকলৰ প্ৰতি মই মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম তথা কৃতাঞ্জলী যছিলো।

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় শিক্ষাজগতৰ এক উল্লেখযোগ্য অধ্যায় ; ইয়াতে হয় ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ অঙ্কুৰণ, অঙ্কুৰিত হয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বপ্ন, প্ৰতিধ্বনিত হয় অতীত ঐতিহ্য, ভৱিষ্যত অসমৰ সোণালী স্বপ্নই ইয়াতে ৰূপ লয়।

এনে এক মহান অনুষ্ঠানৰ উপ-সভাপতিৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ সন্মূখত আছিল মোৰ এক স্বাৰ্থ আৰু মোৰ স্বাৰ্থ জড়িত আছিল মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিত, এক সুস্থ শৈক্ষিক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি তাক বৰ্তাই ৰখা আৰু সমূহ নগ'ছিয়ানৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা পালন কৰা যদি মই মোৰ স্বাৰ্থসিদ্ধি কৰিব পৰা নাই বা মই মোৰ দায়িত্ব পালন কৰিব পৰা নাই - মই জবাব দিহি হ'ম নগ'ছিয়ান সকলৰ সন্মুখত, সেই সাহস মোৰ আছে। এই ছেগতে মই মোৰ মৰমৰ নগ'ছিয়ান সকলক স্পষ্ট কৰি দিব খোজো যে মই মোৰ আদৰ্শৰ লগত কেতিয়াও আপোচ কৰা নাই, মই মোৰ কাৰ্য্যকালত এনেকুৱা এটা পৰ্য্যায়ৰ পৰা উভতি আহিছো য'ত মই মোৰ পদৰ পৰা ত্যাগপত্ৰ দিবলৈ বিচাৰিলো কিন্তু আপোনালোকৰ বিশ্বাসে মোক সিদ্ধান্ত সলনি কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে। কিন্তু আপোনালোকৰ সেৱাত কিমান ব্ৰতী হৈছো সেয়া আপোনাসৱৰ বিচাৰৰ বাবে ৰাখিলো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ বিকাশমূলক কাৰ্য্যৰ খতিয়ান সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনত উল্লেখ কৰা হৈছেই গতিকে মই পুনৰাবৃত্তি নকৰো।

এক পূৰ্ণ পৰ্য্যায়ৰ পুথিভৰালৰ অভাৱ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আজিও পৰিলক্ষিত হয়। খেলধূলাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীৰ অভাৱ, প্ৰেক্ষাগৃহৰ অসম্পূৰ্ণ অৱস্থা, ছাত্ৰী জিৰণি-কোঠাৰ জৰাজীৰ্ণ ৰূপ, ছাত্ৰ জিৰণী-কোঠা আৰু ইউনিয়ন হলৰ অভাৱ আদি এশ এবুৰি সমস্যাকে ধৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ আন্তঃ গাঠনিৰ সমস্যাৰ প্ৰতি চৰকাৰ আৰু কৰ্তৃপক্ষ নিৰুদ্বেগ। এই ক্ষেত্ৰত নগ'ছিয়ান সকলৰো কৰণীয় বহুত আছে।

মোৰ কালছোৱাত মহাবিদ্যালয়ত ৰাজনীতিৰ প্ৰভাৱ অলপো পৰিবলৈ দিয়া নাছিলো। ব্যক্তিগত ভাৱে আমাৰ নিজস্ব ৰাজনৈতিক দৰ্শন আছে, কিন্তু যিমান পাৰো উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ক ৰাজনীতিৰ পৰা আঁতৰত ৰাখি মহাবিদ্যালয়খন শিক্ষা কেন্দ্ৰিক কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ আৰু সফলো হৈছো।

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-একতা সভাৰ উপ-সভাপতি পদটোৰ দায়িত্ব পালন কৰাত সকলোৱে দেহে কেহে খাটিছে - দীপাঙ্কৰ, ৰাজীৱ, ধৰ্মেন্দ্ৰ, বনজীত, নীতু, বিতু, মুনমী, প্ৰণৱ, ৰিতু, চন্দন, নাৰায়ণ, দীপাঙ্কৰ। তেওঁলোক আটাইকে কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিলো।

প্ৰতিবেদনৰ অন্তত সমূহ নগ'ছিয়ান, মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকবৃন্দ, কাৰ্য্যালয়ৰ কৰ্মীসকল তথা চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী সকললৈ মই মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা যাছিলো। ভুলৰ ক্ষমা বিচৰাতকৈ ভুলৰ পুনৰাবৃত্তি নকৰাৰ অংগীকাৰক অধিক গুৰুত্ব দিছো। যিখিনি ভুল-ভ্ৰান্তি, যিখিনি কুৰুচিপূৰ্ণ তাৰ দায়িত্ব মই বহন কৰিছো, পৰামৰ্শ দিয়া প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰু আৰু ব্যক্তিৰ প্ৰতিচ্ছবি অন্তৰত লৈ মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো। উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় সচা অৰ্থত উৎকৰ্ষতাৰ কেন্দ্ৰ হওঁক। এই কামনাৰে -

"জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়"

- শ্ৰীকমলেশ্বৰ দত্ত
উপ-সভাপতি
(উঃ গুঃ মঃ ছাঃ এঃ সভা)

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

এক আকস্মিক স্বপ্নৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে ২০০০-২০০১ বৰ্ষৰ উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত হ'লো। নগ'চিয়ানসকলে মোক বিপুল ভোটত জয়ী কৰি সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে নিৰ্বাচিত কৰি উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়া বাবে সমূহ নগ'চিয়ানলৈ যাচিছোঁ মোৰ শ্ৰদ্ধা।

প্ৰিয় নগ'চিয়ান,

আপোনালোকে যি উদ্দেশ্যেৰে মোক নিৰ্বাচিত কৰিছিল তাকে ফলপ্ৰসু কৰাত মই কিমান দূৰ সফল হৈছো সকলো আপোনাসৱৰ বিবেচনাধীন।

১৯৬২ চনৰ ৪ ছেপ্তেম্বৰত স্থাপিত হোৱা উত্তৰ গুৱাহাটীস্থ এই মহাবিদ্যালয়খনিয়েই উত্তৰাঞ্চল লোকৰ উচ্চ শিক্ষাৰ স্থল। সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে এক গতানুগতিক পৰম্পৰাৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ সময়খিনি পাৰ কৰা যেন লাগিল। মনত কিছু নতুনত্ব আছিল, স্বপ্ন আছিল, চিন্তা আছিল, আশা আছিল, কিন্তু সেইবোৰ বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবলৈ যেন ব্যৱস্থাটো সাজু নাছিল। সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে মই কেনেদৰে ব্যৱস্থাটোৰ শিলুৱা পথৰ ওপৰত খোজ কাঢ়িলো সেয়া মোৰ সতীৰ্থসকলে বিচাৰ কৰিব। সমস্যাৰ শিলৰ ওপৰত খোজহে কাঢ়িলো, সমাধানৰ বননিৰ ওপৰত খোজ পেলাব নোৱাৰিলোঁ। বহুতো আক্ষেপ মনতে থাকি গ'ল, কিন্তু সতীৰ্থসকলে যেন সেই সকলো মোৰ অসমৰ্থতা বুলি ধৰি নলয়, কিয়নো নিজাববীয়াকৈ কিবা এটা কৰাৰ বাবে মোৰ হাতত পৰ্য্যাপ্ত পুঁজি নাছিল।

আমি ভাঁবো উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ক আজি প্ৰয়োজন -

(১) সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশ
(২) বৃত্তিমুখী শিক্ষা,
(৩) আত্ম সচেতনতাবোধ

(৪) শিক্ষক ছাত্ৰৰ সু-সম্পৰ্ক
(৫) কলেজখনৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে শিক্ষক-ছাত্ৰসকলে নিজা অনুস্থান বুলি ভাবি লোৱা ইত্যাদি...।

মোৰ কাৰ্য্যকালত 'ৰেগিং বিৰোধী অভিযান' আৰম্ভ কৰিছিলোঁ আৰু ইয়াত মই প্ৰায়খিনি সফলতা লাভ কৰিছিলো বুলি ভাবো। তাৰোপৰি কলেজৰ শৃংখলাবদ্ধতাৰ খাতিৰত কলেজৰ বাৰাণ্ডাত আড্ডা মৰাটো প্ৰতিৰোধ কৰিছিলো। এই বছৰৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান শান্তিপূৰ্ণ ও শৃংখলাবদ্ধতাৰে হৈ গ'ল। এই অনুষ্ঠানসমূহত শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহাঁৰি অভুতপূৰ্ব আছিল। তাৰ ভিতৰত বিশেষকৈ ধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা ছাৰ, প্ৰবোধ বায়ন ছাৰ, প্ৰফুল্ল কাকতি ছাৰ আৰু মৃগেন ডেকা ছাৰৰ নাম নলৈ নোৱাৰিলো।

কিছুবছৰ আগৰপৰা মহাবিদ্যালয়খনে যথেষ্ট সমস্যাৰ মাজেৰে আগুৱাইছে আৰু বৰ্ত্তমানেও এই সমস্যাবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰাময় হোৱা নাই। আমাৰ সমস্যাবোৰ যেনে - খোৱা পানীৰ সমস্যা, বিদ্যুতৰ সমস্যা, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সমস্যা, চাইকেল ষ্টেণ্ডৰ সমস্যা, পৰিস্কাৰ শৌচাগাৰ আৰু প্ৰস্ৰাৱাগাৰৰ সমস্যা আৰু প্ৰধানতঃ শ্ৰেণীকোঠাৰ সমস্যা। আমাৰ অধ্যক্ষ, ছাত্ৰ আৰু শিক্ষাগুৰু সকলৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খনে এক নৱ ৰূপ ল'বলৈ আৰম্ভ কৰিছে। ই সঁচাকৈয়ে আমাৰ বাবে এটি সু-খৱৰ।

আমাৰ এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্য্যৰ খতিয়ান এনে ধৰণৰ ঃ

(১) বিজ্ঞান শাখাৰ শ্ৰেণীকোঠাৰ অভাৱ পূৰণ।
(২) উপযুক্ত পুথিভড়ালৰ ব্যৱস্থা।
(৩) পুনৰ কলেজ কেণ্টিনৰ দুৱাৰ খোলা।
(৪) ছাত্ৰ একতা সভাৰ কোঠাৰ সু-ব্যৱস্থা।
(৫) নতুন অধ্যাপক অধ্যাপিকা নিযুক্তিৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ।
(৬) বিগত বছৰৰ দৰে এইবাৰো গনেশ পূজা, শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা, বিশ্বকৰ্মা পূজা যথাবিহিত ব্যৱস্থাৰে সম্পন্ন কৰা।
(৭) কাৰ্য্যনিৰ্বাহিক সভাৰ সিদ্ধান্ত মৰ্মে ২০০০ - ২০০১ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ পালন কৰা হয় আৰু বঁটা বিতৰণ কৰা।

(৮) বিভিন্ন সামাজিক কামত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে যোগদান কৰে। তাৰ ভিতৰত 'ছেভ গুৱাহাটী, বিল্ড গুৱাহাটী'ৰ দ্বাৰা আয়োজিত বৃহত্তৰ উত্তৰ গুৱাহাটীৰ সমস্যা সংক্ৰান্তীয় সভাত যোগদান। সেই সভাত মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যা সম্পৰ্কত এখন "স্মাৰক পত্ৰ" প্ৰদান কৰা।

(৯) " নৱাগত আদৰণি সভা" অনুস্থিত কৰা ইত্যাদি।

মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত নিশ্চয়কৈ ভুল-ক্ৰটিৰ অৱকাশ নথকা নহয়। কিন্তু যিসকলৰ আৰ্শীবাদ আৰু অনুপ্ৰেৰণাই মোৰ যাত্ৰা পথ সুচল কৰি তুলিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছো। এজন সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে দায়িত্ব পালন কৰোতে বহু সমস্যাৰ সন্মুখীনৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ভালকৈ হওঁক বা বেয়াকৈ হওঁক কেতিয়াবা কঠোৰ ভাষাৰে কাৰোবাক যদি কৈছিলো সেইবোৰ দায়িত্বৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতততহে ক'বলৈ বাধ্য হৈছিলো। তাৰ বাবে মনত যেন কেতিয়াও ক্ষোভ নাৰাখে। মোৰ কাৰ্য্যকালত সৰ্বোতপৰি সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱা প্ৰবোধ বায়ন ছাৰ, প্ৰফুল্ল কাকতি ছাৰ, পৰেশ বড়া, ভৈৰৱ শৰ্মা ছাৰ আৰু লগতে মেঘজ্যোতি, নাৰায়ণ, পৰমশমণি (বনু), সমীন, বিৰাজ, প্ৰদীপ, দি পাংকৰ ধৰ্মেন্দ্ৰ, বাদল, ৰাজকমল, বিক্ৰম, ৰন্তু, পৰাগ, গনেশ, সঞ্জীৰ, বিকী, ৰিতুমণি, গীতাঞ্জলী, তনুজা, অনামিকা, ৰাধাৰাণী, বৰ্ণালী, মমী, জুৰি ফুনু, মুনমী, চুমু, জয়ন্ত, মণিকা, ডেইজী আদিলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ এই সুযোগতে প্ৰদান কৰিলো।

সদৌ শেষত উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আৰু অধিক উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিছো।

"জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা"

শ্ৰীপ্ৰণৱজ্যোতি পাঠক
সাধাৰণ সম্পাদক
উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনিতে সমূহ নগ'চিয়ানলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো। উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় বাদ দি মহাবিদ্যালয়খনৰ সেৱা আগবঢ়াই যোৱাৰ যিঁ সুবিধা প্ৰদান কৰিলে, তাৰ বাবে নগ'চিয়ান পৰিয়ালৰ ওচৰত আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা নজনাই নোৱাৰিলো।

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে দায়িত্ব লোৱাৰ পৰা আত্মনিয়োগ কৰিছিলো প্ৰতিশ্ৰুতি ৰক্ষা আৰু আপোনালোকৰ অসুবিধা সমূহ নিৰ্মূল কৰাৰ প্ৰয়াসেৰে। এবছৰ কাল দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈ আপোনালোকৰ সেৱা আগবঢ়োৱাত কিমান দূৰ সফল হৈছো সেয়া আপোনালোকৰ হাতত। কিন্তু এটা কথা কোৱা ভাল যে সাধাৰণ সম্পাদকৰ অনুপস্থিতিত সকলো কাম সুকলমে পালন কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলো। ইয়াৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আন আন বিভাগৰ সম্পাদক সকলক পাৰ্য্যমানে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত হোৱা সকলো কাযসূচীত সহায় আগবঢ়াইছিলো যাতে সুন্দৰ ভাবে অনুষ্ঠানবোৰ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। তাৰ উপৰি কলেজ সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজা আৰু অন্যান্য কাৰ্যসূচীৰ ক্ষেত্ৰতো সকলো ধৰণৰ সহায় আগবঢ়াইছিলো।

শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু সমূহ নগ'চিয়ানলৈ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো।

জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়
শ্ৰীসঞ্জীৱ দাস
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে সমূহ নগ'চিয়ানলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনালোঁ। বিশেষকৈ উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সমাজ সেৱা বিষয়ত মোক সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগকণ দিয়া বাবে।

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি বৰ এটা উল্লেখনীয় কাম কৰিব পৰা নাই তাৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত সম্পাদক হিচাপে লজ্জিত। তথাপি চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাই।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত নিজৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ যত্নৰ উন্নতকৰণতো গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ত খোৱা পানী যোগান ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো যদিও মই সফল হ'ব পৰা নাছিলো ; তাৰ বাবে মই দুখিত।

হয়তো আমাৰ কাৰ্য্যকালত বহুতো ভুল-ভ্ৰান্তি হ'ব পাৰে তাৰ বাবেও আমি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত যি বিলাক আধৰুৱা কাম ৰ'ল সেই সকলো কাম পিচৰ সম্পাদক জনে যাতে সুচাৰুৰূপে কৰি যাব পাৰে তাৰ আশা ৰাখি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

ইতি -

ধন্যবাদ সহকাৰে
শ্ৰীগনেশ বৰুৱা
সম্পাদক সমাজ সেৱা বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা, উঃ গুঃ মহাবিদ্যালয়

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনি নিজৰ কথাৰেই কৰিব বিচাৰিছো। মই মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্ত্তি কৰাৰ আগতেওঁ নিজকে সংস্কৃতিৰ পথাৰখনত জড়িত কৰি আহিছিলো।

সম্পাদকৰ কাৰ্য্যভাৰ লৈয়ে কলেজ সপ্তাহৰ কাম কৰিবলৈ আগবাঢ়িছিলো। কলেজ সপ্তাহত প্ৰায় সকলোবোৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবৰ বাবে যথেষ্ট উৎসাহ উদ্দীপনা আৰু কষ্টেৰে চলোৱা প্ৰস্তুটি মোৰ অথলে যোৱা যেন লাগিছিল যেতিয়া প্ৰতিযোগী বিচাৰি হাবাথুৰি খাব লগা হৈছিল। আজিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যেন কেৱল পাঠ্যপুথিতেই বিচাৰি পায় পৃথিৱীৰ সম্পূৰ্ণতা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এই মনোভাবৰ বাবেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰতিযোগিতাবোৰত ভাল ফল দেখুৱাব পৰা নাই। যাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খনৰ মানদণ্ড যথেষ্ট হ্ৰাস পাইছে। তাৰ মাজতে কেইজনমান প্ৰতিযোগীয়ে ভাল ফল দেখুৱাবলৈ চায়। তেওঁলোকক কিছু উৎসাহ দিয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা অনুক্ত হয়। মই তেওঁলোকক উৎসাহ উদ্দীপনা দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। আশা ৰাখিছো পৰবৰ্তী বছৰবোৰত তেওঁলোকে অধিক ভাল ফল দেখুৱাব আৰু প্ৰতিযোগীৰ অংশগ্ৰহনো বৃদ্ধি পাব।

প্ৰতিবেদনৰ শেষত, যি সকল ছাৰ বাইদেউ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীয়ে অনুষ্ঠান সমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত সহায় কৰিছে সেই সকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। বিশেষকৈ আৰম্ভণিৰ পৰা সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা ডেইজী, ৰেখা, বিৰাজ, সঙ্গীতা, প্ৰদীপ, অজয়, কৃষ্ণৰ নাম নলৈ নোৱাৰিলো। আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন সকলো ক্ষেত্ৰতে এক নতুন ধাৰাৰে আগবঢ়াৰ আশাৰে আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ সফলতাৰ কামনাৰে প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

'জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়"
শ্ৰীগিৰিন্দ্ৰ নাথ
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

লঘুখেল সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে সকলো নগ'চিয়ানলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰনিপাত জনালো। বিভাগীয় দায়িত্ব বহন কৰি ক্ৰীড়াৰ সমস্যা বহুল বিভাগটোৰ উন্নতি কৰি থৈ যোৱাৰ আশীষ আগ্ৰহ আছিল। কিন্তু মোৰ কাৰ্য্যকালত কিমানখিনি কৰিব পাৰিলো তাক বিচাৰ কৰাৰ ভাৰ আপোনালোকৰ ওপৰত যাঁচিছো। মোৰ কাৰ্য্য সম্পাদনৰ বাবে ক্ৰুটি কৰা হোৱা নাই। অনিচ্ছাকৃত ভুল আৰু অসমৰ্থতাৰ বাবে মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়োই ২২-০১-২০০১ তাৰিখৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মই প্ৰায় সকলোবোৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ। সকলোবোৰ খেলত মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে পৰা বিপুল সহাঁৰি পাওঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন বিভাগীয় সম্পাদক হিচাবে মই কলেজখনৰ সকলো ধৰণৰ কাম কাজৰ উন্নতিৰ কাৰণে জোৰ দিছিলো। আমি ছাত্ৰ একতা সভাই বিভিন্ন অনুষ্ঠান অতি ধুনীয়াকৈ পালন কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিলো। মই মোৰ কাৰ্য্যবোৰ চলাই নিওঁতে যিসকল চাৰ বাইদেউ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীৰ পৰা পৰামৰ্শ পাইছিলো তেখেতসকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

ধন্যবাদ সহকাৰে
শ্ৰীপ্ৰদীপ দাস
লঘু খেল সম্পাদক
উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

আন্তঃখেল সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশ আৰু জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দালনত প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলী জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃখেল সম্পাদক হিচাপে বিনা প্ৰতিদণ্ডিতাৰে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱাকন কৰিবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সমূহ নগ'চিয়ান বন্ধু-বান্ধবীলৈ এই চেগতে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সম্পাদক হিচাপে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই আন্তঃখেল বিভাগৰ খেল সমূহকলৈ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' চলাই নিছিলো।

ইয়াৰ বাবে মই আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ দেৱ ছাৰ, শ্ৰীকুকিল বৰুৱা ছাৰ, লগতে মোৰ বন্ধু 'ৰিতুপন বিৰাজ, সমীন, মিঠুন আদিলৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো।

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ত বহুতো প্ৰতিভাশালী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে, উপযুক্ত সহায়-সহযোগিতা কতৃপক্ষই আগবঢ়ালে তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা বিকশিত হব। তথা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব।

সদৌ শেষত উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

'জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়'
'জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা'

শ্ৰীযুগব্ৰত দাস
আন্তঃ খেল সম্পাদক

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্লাৱতবুলনিতে উত্তৰ-গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়খনি স্থাপন কৰিবলৈ যি সকল সমাজ সচেতন-বিদ্যানুৰাগী ব্যক্তিয়ে নিজৰ শ্ৰম দান কৰিছিল সেই, সমূহ জ্ঞাত-অজ্ঞাত ব্যক্তিলৈ মোৰ শত প্ৰণাম। লগতে যি সকল বীৰ শ্বহীদে নিজৰ মাতৃভূমিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে প্ৰাণ আহুতি দিলে সেই সকলৰ বিদেহীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলী অৰ্পন কৰিছোঁ।

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক, কুইজ আৰু আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা পাতিলো। কিন্তু অতি দুখৰ কথা, এই প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা তেনেই নগন্য। কেতবোৰ প্ৰতিযোগিতা প্ৰতিযোগীৰ অভাৱতেই পাতিব পৰা নগল। ইয়াৰ কাৰণ হিচাবে চাবলৈ গলে সমূহ ন'গচিয়ানক শংকা আৰু লাজে প্ৰৱলভাবে গ্ৰাস কৰি আছে, আৰু লাজবোধে তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এক হেঙাৰ হৈ পৰিছে।

যি কি নহওঁক মোৰ কাৰ্য্য কালৰ সময়ছোৱাত যিসকল শিক্ষাগুৰু আৰু বন্ধু-বান্ধৱীয়ে মোলৈ বুলি সহায় সহযোগ আগবঢ়ালে সেই সকললৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

এই সুযোগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ কলিতা, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযতীন চৌধুৰী ছাৰ, শ্ৰীভুপেশ দাস ছাৰ আদিলৈ শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো।

সদৌ শেষত উত্তৰ-গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিলো আৰু মোৰ কাৰ্য্যকালৰ বছৰটোৰ ভিতৰত অজানিতে হোৱা দোষ ত্ৰুটিৰ ক্ষমা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

শ্ৰদ্ধাসহকাৰে
জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়
শ্ৰীসমীন বেজবৰুৱা
তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সকলো নগ'চিয়ানৰ সহায় সহযোগিতাৰ ফলস্বৰূপে মই এই বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি তাক সুচাৰুৰূপে চলাই নিবৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ যত্ন কৰিছিলো। উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যা অলেখ, তাৰে ভিতৰত ছাত্ৰ সকলৰ বাবে এটা ভাল জিৰণিকোঠা নাই। যিটো অস্থায়িকৈ জিৰণিকোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে তাৰ কাষতে শ্ৰেণী কোঠা থকাৰ বাবে বহুতো অসুবিধা হয়। উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ত নগ'চিয়ান সকলৰ বাবে ভাল সুবিধাজনক ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা নথকাটো সচাঁকৈয়ে পৰিতাপৰ বিষয়, যিটো কথাত নেকি কতৃপক্ষই এতিয়ালৈকে বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া নাই।

এই বছৰৰ উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ উপৰিও সৰস্বতী পুজা আৰু অন্যান্য সকলো দিশতে সহায়-সহযোগ আগবঢ়াইছিলো।

মোৰ এই কাৰ্য্যকাল চোৱাৰ ভিতৰত সকলো ক্ষেত্ৰতে দিহা পৰামৰ্শ তথা সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী সকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা অৰ্পন কৰিলোঁ।

উত্তৰ গুৱাহাটীৰ একমাত্ৰ মহাবিদ্যালয় সকলো ক্ষেত্ৰত এক নতুন ধাৰাৰে আগবঢ়াৰ আশাৰে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনাৰে প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

"জয়তু উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়"
শ্ৰদ্ধা সহকাৰে
শ্ৰীজয়ন্ত দাস
ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ অন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণীতে যি সকল বীৰ শ্বীহদে নিজৰ মাতৃভূমিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ কাৰণে প্ৰাণ আহুতি দি দেশ মাতৃৰ বুকুৰ পৰা স্বৰ্ণগামী হ'ল সেই সকল নিঃস্বাৰ্থ শ্বহীদলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলী অৰ্পন কৰিছোঁ।

২০০০-২০০১ চনৰ উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ পদত নিৰ্ব্বাচিত কৰি এই মহান অনুষ্ঠানখনলৈ সেৱা অভাৱনীয় কামবোৰ কৰিব লওঁ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ বহুটো অভাৱ হৈ আছে। তাৰ ফালে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিত্তীয় সমস্যা এটা প্ৰধান সমস্যা কিন্তু তাৰ মাজেৰে অতি প্ৰয়োজনীয়খিনি পূৰাই লব লাগিব।

সেয়েহে মহাবিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষক অনুৰোধ জনাওঁ এইবোৰ অভাৱ পূৰাব কাৰণে তৎকালীন বাৱস্থা গ্ৰহণ কৰে।

ছাত্ৰী বান্ধৱী সকললৈ মোৰ অনুৰোধ যেন নিজৰ ঘৰৰ সামগ্ৰীৰ যত্ন লোৱাৰ দৰেই কলেজৰ সামগ্ৰী সমুহো যত্ন সহকাৰে ব্যৱহাৰ কৰে।

সদৌ শেষত উত্তৰ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

- শ্ৰীগীতাঞ্জলী বুঢ়াগোহাঁই

"জয় আই অসম"